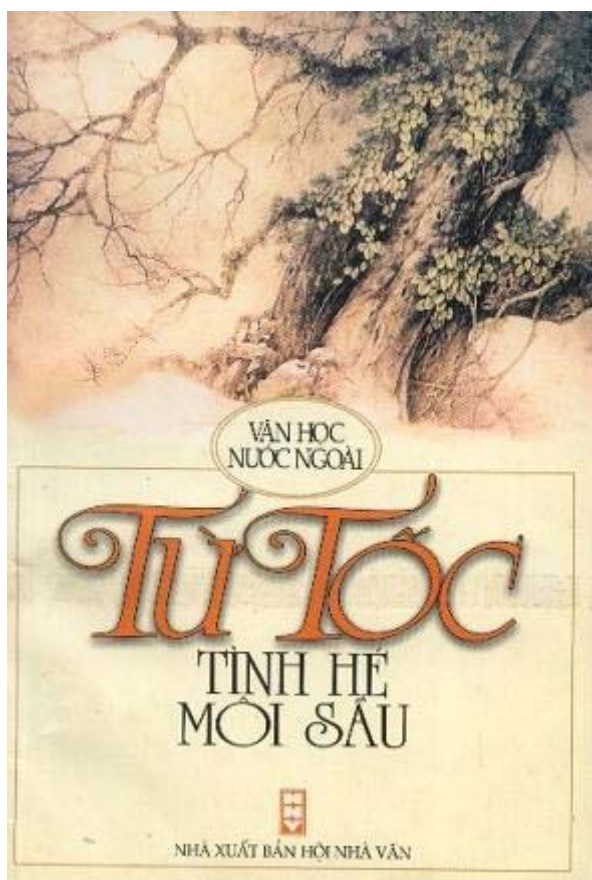

Từ Túc

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Vnthuquan.net, 2009.

Chương 1

Khí trời lúc này thật oi bức khó chịu. Lưu Triết và tôi dọn đến một ngôi biệt thự rất yên tĩnh nằm dưới chân núi Kim Cương , Cửu Long , để tiện cho việc viết lách. Cách kiến trúc của ngôi biệt thự này giống như lối kiến trúc của các nông trại trong các bức họa Tây phương. Trên bức tường xơ xác đầy vết tích của thời gian. Chung quanh ngôi nhà là một vườn hoa hoang tàn , chỉ có vài cây ngô đồng um tùm. Bức tường rào bao quanh một nửa đã sụp đổ , được vá kín bằng một hàng rào tre , càng khiến cho cái điệu tàn thêm ảm đạm hơn , nhưng ngôi nhà lại mang một cái tên thật hoa mỹ , vườn Hồng Mai.

Chúng tôi thuê hai phòng ở trên lầu. Và đặc biệt được dùng một phòng khách rộng miễn phí , kể ra thì giá thuê cũng rẻ mạt. Dưới nhà là phòng khách, phòng làm việc và phòng ngủ của chủ nhà. Chúng tôi có lối đi riêng nên sự đi lại rất tiện lợi và cũng chẳng có ai đến quấy rầy công việc sang tác của chúng tôi.

Chủ nhà là một lão già độc thân , người cao ghèu ghèu , gầy còm , mặt chẳng chịt những vết sẹo và vết nhăn trông phát khiếp. Sau lưng lão chúng tôi gọi đùa là “Lão quái nhân” nhưng gặp lão thì chúng tôi cung kính chào bác chu rất là đàng hoàng. Về sau chúng tôi mới biết tên lão là Chu Kỳ Trần nhờ đọc trên tờ giao kèo thuê nhà.

Chỉ trong một thời gian thật ngắn , tôi đã thấy rõ tính thích cô tịch của lão. Chỉ có ngày đầu tiên chúng tôi mới dọn đến , lão đưa chúng tôi đi

xem các đồ cổ mà lão đã cất ca cất cùm giữ bao năm nay để nhân đó dần dò những quy ước mà chúng tôi phải tôn trọng khi ở trọ. Từ đó đến nay chúng tôi không hề gặp lại lão một lần nào nữa. Vì lão ra đi từ lúc sáng tinh sương , qua khuôn cửa sổ tôi trông thấy lão lái một chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ hình chiếc kiệu , mang theo một con chó sói vội vã rời khỏi nhà , đến khuya hấp tấp trở về.

Ở Hương Cảng nhà cửa bỏ như thế này khá nguy hiểm , thế mà ngôi biệt thự ở kế cận thành phố lại vắng vẻ như ngôi chùa. Trước khi chúng tôi dọn đến , nơi đây chỉ có một con sen tên Vân và con mèo Perisa bầu bạn với cô ta.

Tôi không tiện nói vấn đề này với lão Trần nên dò hỏi cô Vân. Lão Trần có một nông trại gần Sa điền(*) vùng Tân giới. Mỗi ngày lão đều đích thân đến chăm sóc. Còn về thân thể của lão , cô Vân chỉ biết đại khái là lúc trẻ lão làm trên một chiếc tàu chở thư Hương Cảng-Sài Gòn. Về sau lão gia nhập hải quân. Trong chiến loạn , lão cùng một số quan quân và chính khách thất thế trốn sang Hương Cảng. Còn về gia cảnh thì không thể nào hiểu được , cô Vân làm cho lão đã ba năm trời , mà chưa trông thấy có người đến thăm lão bao giờ , chỉ có một lần lão tiếp một bà lão tóc bạc phơ mà thôi.

Tôi lạ lùng về thái độ của Chu Kỳ Trần , hình như lão chẳng biết chút nào về phương pháp làm giàu. Mấy năm nay tiền thuê phòng tăng vùn vụt , lão có thể dùng căn nhà cho thuê cũng đủ an hưởng tuổi già rồi. Nếu khu đất này được xây thành cao ốc thì càng hốt hạc thêm nữa. Về phí tổn xây cất , tự nhiên sẽ có những thương gia đầu cơ sẵn sàng nghĩ ra phương cách cho lão.

Nhưng vấn đề này một cô sen không thể đáp nổi. Cô ta cho tôi biết , ngôi biệt thự này trước nay chưa từng cho thuê , tuy rằng có rất nhiều người bằng lòng cho thuê với giá thật cao để dưỡng bệnh , nhưng Chu Kỳ Trần từ chối hết. Chúng tôi là người thứ nhất ở trọ nơi đây. Có lẽ chúng tôi có chút duyên với “lão quái nhân” này cũng nên. Một lão già cô đơn , làm chủ một bất động sản bạc triệu , từng vượt biển , làm quan , giờ đây sống bằng nông trại...Đời sống của lão đã kích thích óc tò mò của tôi.

Tôi đem chuyện này ra bàn với Lưu Triết; vì chính hắn đến đây để thuê nhà mà. Lưu Triết cho biết đó chỉ là một dịp may ngẫu nhiên thôi. Hôm ấy , hắn đến núi Kim Cương tìm nhà thuê , khi đi ngang qua vườn Hồng Mai thì vừa gặp lúc chiếc xe cà khổ của lão bị nằm đường , hắn phụ một tay đẩy chiếc xe vào lề đường , và đưa hộ co lão. Lão sinh mỗi hảo cảm với hắn , sau đó ba câu chuyện lão đã ưng thuận cho hắn thuê nhà ngay. Còn về tâm tính của lão Trần , Lưu Triết cho rằng phần đông những người già cả đều ưa thích yên tĩnh , mà lại không có con cái thì tự nhiên lão sẽ chẳng có hứng thú làm giàu. Nhưng có lẽ sợ hui quanh lão mới cho chúng tôi thuê nhà . Hơn nữa chúng tôi vừa thích hợp với điều kiện” Có gia đình xin miễn hỏi” của lão.

Nhưng tôi lại đề cập đến một khía cạnh tế nhị hơn là về vấn đề quyền lợi. Lưu Triết phản đối ngay, hắn cho rằng sự tiên đoán của tôi là thừa. Cuộc sống này đã cực kỳ phức tạp , nếu quá miễn cảm thì e rằng đâu đâu cũng thành nghi vấn cả.

Chú thích:

** Sa Điền: khu đất được khai khẩn bên vũng nước, rất thích hợp cho việc trồng lúa*

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 2

Tôi công nhận lối phân tích của Lưu triết , vì không thấy lão Trần lạ lòng nữa , mà cũng chẳng có nhân vật thần bí nào đến thăm viếng lão, thậm chí cũng chẳng có cả thư từ qua lại với lão nữa. Và lão vẫn sớm đi tối về , đúng giờ như một chiếc đồng hồ mới vậy.

Ngày tháng trôi qua ở đây êm ả như mặt nước hồ thu , ngoại trừ tiếng phi cơ lên xuống nơi phi trường Khải Đức. Tôi cứ sống đều đều với ngòi bút trước tờ giấy trắng , say đắm trong khung trời ảo tưởng. Nhưng mỗi lần buông bút xuống , mắt nhìn lên trang giấy trắng không , hiu quạnh lại rón rén len vào tim tôi.

Cuộc sống của Lưu Triết khác hẳn, hẳn bận rộn suốt ngày , nhõn nhơ như một con bướm trong nắng xuân. Buổi sáng còn tinh sương , hẳn đã sửa soạn thật tề chỉnh để đi phố và mãi đến khuya mới trở về. Tuy cả hai chúng tôi đều sống bằng cây bút, nhưng Lưu Triết giữ mục khoa học xã hội , chỉ cần tìm tài liệu , ghi vào các tấm phiếu nhỏ

rồi viết thật nhanh và chu đáo vô cùng , không như công việc sáng tác văn nghệ của tôi , bố cục và kết cấu của một quyển tiểu thuyết luôn luôn phí rất nhiều công phu. Có khi không vừa ý lại ném bỏ đi và viết đi viết lại mãi chỉ một đoạn mà không xong.

Vào một hôm trời chạng vạng tối, mà hầy còn nóng bức , tôi ở trong phòng ngẫm nghĩ đến diễn tiến của một câu truyện như thường lệ. Và tôi định tìm một đề tài mới về xã hội hiện thực ,ghi lại cuộc sống tình cảm của các thanh thiếu niên nam nữ ở thời đại này. Trước đây những quyển tiểu thuyết của tôi đều lấy những kinh nghiệm của tôi sống để làm đề tài sáng tác. Tôi nghĩ rằng lẽ đương nhiên , các độc giả trẻ của tôi đều hy vọng tìm thấy chính họ và đời sống quen thuộc của họ ở trong tác phẩm mới của tôi.

Nhận xét này xem ra thì thật giản dị, nhưng khi đặt bút xuống, tôi không thể nặn ra được một chữ. Trong đời viết văn của tôi chưa bao giờ tôi gặp phải trường hợp này.

Tôi đã sống tại Hương Cảng hơn mười năm trời , lẽ ra tôi đã có ít nhiều nhận thức về cái xã hội mà mình đang sống. Nhưng nói ra thật là ngượng , đối với cái thành phố hoa lệ tiếp nập này , ngoại trừ những màu sắc và hình ảnh bề ngoài , tôi còn xa lạ với nó tựa như người mới đặt chân đến đây chiều hôm qua vậy.

Đứng tựa khung cửa sổ ngắm thành phố hương Cảng , tôi thấy nó huyền ảo mê ly vô cùng và dường như mỗi ngày nó đều một thay đổi. Những nôi hoang vu trở thành phồn thịnh , và có những nơi từ rất thoáng đạt trở thành bần thủ. Có người tìm hết cách hầu cao bay xa chạy , và cũng có người liều mạng cố gắng chui vào cho được.

Tôi chỉ có đọc nhất một nhận xét về đời sống tình cảm của thanh niên nam nữ là bất cứ vào mùa mưa hay mùa nắng , phòng hộ tịch đều có người xếp hàng ghi danh dài dài. Nhưng trên báo chí hôm nào cũng có đăng tin tức ly hôn và tự tử , mà không có một trang văn chương có tiêu chuẩn xây dựng nào.

Tôi nghĩ nếu tôi không thể ghi một cách tỉ mỉ mặt trái của thành phố Hương Cảng , thì tối thiểu cũng phải nắm vững một chủ đề giáo dục xã hội. Tôi phải nhìn nhận rằng mỗi xã hội đều có mặt phải và mặt trái của nó , mỗi con người có nỗi buồn bực và niềm hy vọng riêng tư. Mỗi câu chuyện tình có một số ca ngơ muôn đời , và cũng có một số trong nháy mắt đã tiêu tan , khóc hận....

Chủ đề tôi đã nghĩ ra một cách không khó khăn lắm nhưng tôi vẫn không thể viết ra. Trước tiên là vấn đề cá tính của nhân vật. Tôi hiểu lắm, tính nết của nhân vật không được rõ rệt , thì tuyệt đối không thể phát sinh một tình tiết khiến cho độc giả chú ý. Nếu không có cá biệt thì nó sẽ bị liệt vào những tiểu thuyết đang lưu hành hiện nay , mà có

lẽ khônh hấp dẫn bằng những tiểu thuyết đó nữa chứ!

Có lẽ điều mong ước của tôi quá cao. Chính ra tôi muốn đền bù những khuyết điểm trước nay nên tôi phải tạo dựng ra những nhân vật có thật và đặc sắc. Trước nhất là vấn đề vai chính nữ , tôi định mang nhân vật Anna Karenine của Tolstoy , Grazyna của Mickicwicz , và cá tính sớm chín mùi nhưng thơ ngây của một cô gái dưới ngòi bút của Sagan phối hợp lại và cho cô ta mang thêm những ý thức mới của thời đại hiện đại. Như vậy có thể làm thỏa mãn một phần nào những độc giả khó tính lắm , không đòi hỏi những vấn đề” nặng” trong tác phẩm. Còn về vai nam chính , tôi nhớ đến Dimitri Roudine của Tourgueniev và Hamlet của Shakerspeare.

Nhưng tính nết những nhân vật này không bao giờ có trong xã hội hiện thực , tôi thấy lối sống của thanh niên nam nữ khác nhau rất nhiều , có lẽ phái nữ ít tiếp xúc với xã hội nên có thể giữ được ít nhiều tinh thần truyền thống. Còn phái nam mới chính là một vấn đề đáng kể ; chẳng những tôi không tìm ra được một chút khí chất hào hoa của những thi sĩ trẻ tuổi trong các thanh niên giữa thế kỷ hai mươi , mà cho đến tinh thần phản kháng sôi bỏng của thời đại cuộc vận động năm , bốn(*) họ cũng không có nốt.

Còn một lớp người nữa là hạng du đãng , xem tình yêu chỉ là một trò giải trí. Mặt khác chúng là những con sâu làm rầu nồi canh, đáng

thương đang giãy giụa trên con đường sinh sống , vì một ngày ba bữa , họ đã phải biến mình thành bộ cơ khí tiêu hóa thức ăn. Đương nhiên , ngoài hai hạng người cực đoan này ra , phần đông là những thanh niên chăm chỉ học hành, bị những bài học nặng nề ám ảnh cho đến ngộp thở cho dù có dành chút thì giờ để bỏ vào vấn đề luyến ái , thì cũng không ngoài việc đưa người yêu vào quán cà phê , rạp chiếu bóng , bãi biển , và những trò “ quỷ công thức hóa” kia mà thôi.

Nhưng thật ra tôi không nên xem tất cả mọi vấn đề thành quá giản dị như thế. Rất có thể ở sau lưng những hiện tượng tầm thường này , có rất nhiều tình tiết cảm động khác. Tôi phải công nhận Hương Cảng là một nơi rất kỳ diệu , bao nhiêu người không cùng màu da , huyết thống tụ họp tại đây chỉ bằng một chữ” duyên”. Họ có những thú vui khác hẳn nhau , và cũng có những đau khổ khác biệt nhau. Xã hội này đầy dẫy những trò chơi hấp dẫn , mê ly , mặc dù cái mà tôi được tiếp xúc chỉ đơn thuần và nhỏ hẹp thế ấy.

Tôi đã không tìm được anh linh của câu chuyện , trái lại còn bị những vấn đề này làm cho đầu óc hoang mang thêm.

Chú thích:

Cuộc vận động năm bốn: Mồng bốn tháng năm năm dân Quốc thứ tám (1919), cuộc biểu tình của các nhà trí thức ở Bắc kinh (Trung Hoa) vì thất bại trên phương diện ngoại giao đối với Nhật bản.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du Chương 3

Tôi không nhớ rõ là ai đã nói , và chính tôi , tôi cũng lặp ại biết bao nhiêu lần , những thứ mà độc giả đã từng quen thuộc. Nhân vật , hoàn cảnh và cuộc sống.

Tôi quyết định phải tìm đề tài nơi những người bạn trẻ thân cận tôi nhất. Nhắm mắt ngẫm nghĩ một hồi , trong óc tôi lờ mờ thấy hình bóng quen thuộc. Trương Đức Sanh , một giáo sư tinh ranh , quái lạ ; Thôi Vạn Thạch một họa sĩ đầu bù tóc rối; Cao Mục Dịch , một thi sĩ ốm yếu ho hen ; Lâm Việt Sanh đúng là loại “yếu điệu thực nữ”

Nghĩ đến đây , tôi phải bật lên tiếng cười , nếu mang những nhân vật này vào tiểu thuyết , chắc hẳn những nhân vật này vào tiểu thuyết , chắc hẳn sẽ có người cười đến vỡ bụng mà chết luôn. Toàn một lũ đàn ông nhút nhát gập đàn bà là run lập cập
Huống chi Cao Mục Dịch bị cuốn hút trong ảo.

(Không có trang 16-17)

-Bàn về triết học nhân sinh , trịnh trọng quá , hay là tụi mình nói nghệ thuật nhân sinh vậy!

-Thế thì tình yêu cũng được kể là một thứ trong nghệ thuật nhân sinh , mà mày có thể nói chút ít hứng thú của mày về vấn đề đó không?

-Mày tìm người đui mà hỏi thăm đường. Tao có hứng thú chi về vấn đề này đâu.

Tôi chợt nhớ đến câu thơ của Tolstoy , nên nói:

-Từ dấu chân tao biết được ngựa tốt , cũng như từ đôi mắt tao có thể biết được người nào đang yêu!

-Yêu! –Lưu Triết khẽ hừ một tiếng , chua chat xỏ một câu văn chương:-Yêu trên một hòn đảo không có mùa xuân và cũng chẳng có tiếng hát à?

-Mày đừng hòng giấu tao!-Tôi giả vờ làm ra vẻ quan trọng hơn-Mọi việc tao đều biết cả rồi , nghe đâu văn chương của mày đã làm một nữ biên tập trẻ đẹp rung động phải không?

-Nhảm nhí!-Lưu Triết nhăn mặt , trợn to đôi mắt-Tao không muốn cưới cô gái chuyên nghiên cứu văn học như con mọt sách.

-Nhưng mày không thể phủ nhận là cô con gái của giáo sư Ngô

Doãn Trung rất có tình ý với Mây!

-Thằng này hay nhỉ , Mây muốn tao suốt đời làm nô lệ cho đàn bà à?

-Các điều kiện của cô Phụng cũng không gọi được là tệ lắm , vì cô ta vừa trẻ vừa thông minh. Diện mạo cũng không khó coi lắm , gia đình và giáo dục cũng khá đàng hoàng. Mây đã cho tao biết giáo sư Trung và ba Mây lại là bạn thân nữa.

-Tình yêu không phải là luận lý toán học- Lưu Triết lắc đầu –Dù sao chẳng nữa , tao cũng không muốn tính toán như vậy . Giả sử nếu tao thích , cho dù nàng có mù hay là gái giang hồ cũng chẳng sao.

-A, cái điểm này là có sự mới lạ rồi đây?

-Hay chưa! Mây tìm đề tài nơi tao à?-Lưu Triết nhún vai , buông tiếng cười –Tao là một độc giả trung thành của Mây , nhưng không phải là người mẫu trong sự tưởng tượng của Mây đâu nhé!

Lưu Triết đã vô ý nói toẹt ra tâm sự thầm kín của tôi , tôi cũng đành thẳng thắn nói:

-Thế thì , hôm nào Mây cũng ra phố để làm gì?

-Vì tao không chịu được hiu quạnh , thế thôi!-Lưu Triết hăng giọng-Ừ ! Tao không muốn để cho tuổi xuân tiêu hao trong bốn bức tường vô vị như Mây vậy!

Tôi đã thất bại trong việc thuyết phục Lưu Triết , trái lại còn bị hấn khích động tâm trạng . Nỗi u sầu như một luồng khói dày đặc bao quanh làm mờ tâm lẫn trí tôi.

-Tao hiểu ý Mây rồi , có phải Mây định tìm những đề tài thực tế không?- Lưu Triết mỉm cười –Nếu vậy Mây nên buông bút xuống và dấn thân vào đời sống ngay. Nếu Mây muốn làm một đại văn hào , trước nhất Mây nên làm cho cuộc sống Mây phong phú cái đã. Hán Minh Uy hiện đang bắt sự tử ở Phi châu còn Mây thì ở nhà trống để xem mèo vật lộn ,thế thì ra cái quái gì chứ?

-Thời gian và hoàn cảnh đều không cho phép tao mở một cuộc tìm hiểu.

-Nhưng tối thiểu Mây cũng nên dành chút thì giờ để chứng kiến một ít hoàn cảnh mới , tiếp xúc với một ít người mới và sự thật mới , đào xới một ít vấn đề mới. Những điều này đều giúp ích rất nhiều cho việc sáng tác của Mây. Tụi mình ở trên núi Kim Cương đã lâu , tao hỏi Mây có biết được khuôn mặt thực của nó không?

-Hừ , tao đã trèo lên đỉnh núi cao nhất của Thái Bình Sơn mà cũng chẳng thấy chi gọi là thú vị cả!

-Có rất nhiều đề tài xuất sắc được moi móc từ trong những sự việc tầm thường. Lưu Triết khẽ nhướn Mây , đưa tay đẩy cánh cửa sổ , chỉ trở lung tung-Từ đây ra , đi hết một con đường thẳng , ở cuối

đường , có một ngôi miếu của các ni cô tên là”Chí Liên Tịnh Uyển”. Trong miếu có hoa , có cỏ , có đình và bồn nước. Nhưng trước cửa miếu có một bụi tre to che lấp , nên có rất nhiều du khách không tìm ra nó , nhưng mà có thể phát hiện một tiểu ni cô dưới ngói bút của Lỗ Tấn.

-Mày đã đến nơi đó rồi à?

-Những cái hay còn ở phía sau nữa!-Hắn kéo tôi đến bên song cửa , ra về ta đây là thổ địa vùng này-Từ trong miếu đi ra , mày sẽ thấy một con rạch , có một chiếc cầu đá bắc ngang qua. Nhưng qua cầu mới biết đúng là núi Kim Cương. Tuy không có người thiết lập hầm mỏ tại đó , nhưng mày có thể tạo dựng được một câu chuyện nên thơ.

-Có phải là ngọn núi mà chúng ta nhìn thấy đó không?-Tôi chỉ tay về phía dãy núi xám xám.

-Đúng vậy , ở đó mày có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn đẹp nhất thế giới.

-Còn gì khác nữa không?

-Để xem! Kia là sư tử đá , mày có thể tượng tưởng được tòa kim tự tháp ở Ai Cập. Trèo lên đỉnh núi mày có thể nhìn thấy hòn vọng phu ở khu Sa điền. Đương nhiên , mày đã biết nó là một sự tích lưu truyền trong nhân gian nhưng lại thật mĩ mai đối với thời đại hiện tại.

-Tao không muốn phí nhiều sức lực như vậy.

-Qua bên kia , mày có thể dạo chơi bên hồ Tái Tây.

-Tao có thấy cảnh hồ trên phim ảnh rồi. Tao không muốn ở bên cạnh một vùng nước lớn để hoài niệm đến cảnh vật Hàn Châu.

-Thôi được rồi! Chúng ta hãy ra ngoài chốc lát , dù sao cũng tốt hơn là cứ giu giú mãi trong nhà. Tao bảo đảm với mày là sẽ thích thú hơn cả việc ngồi trong một nhà hàng sang trọng có máy lạnh nữa.

Lưu Triết nhìn đồng hồ tay , hối thúc tôi và sốt sắng lấy cho tôi một chiếc áo khoác.

Chúng tôi bước trên con đường gồ ghề , khúc khuỷu , ngang qua miếu ni cô. Tôi có ý định vào thăm , nhưng tấm bảng treo trước cửa ghi”Đã hết giờ thăm viếng xin quý khách dừng bước” đập vào mắt.

Lưu Triết đành phải thẳng đường đưa tôi ra đầu ngõ.

Một luồng gió đêm thổi qua , tôi rung mình hắt hơi. Bước gần đến chiếc cầu đá , quả nhiên có một con rạch nằm ngang , vài người đàn bà quê mùa đang ngồi giặt áo. Trong đồng đá ngổn ngang , một bãi trẻ thơ trần truồng bơi lội vui đùa. Lưu Triết bảo với tôi là mấy hôm trước hắn có đến đây với mấy người bạn, và hắn đặt tên cho con rạch này là “Phụng Hoàng khê”

-À, đẹp lắm!

-Mày có thể viết một quyển tiểu thuyết lấy nhan đề là” Một cuộc tình tại Phụng Hoàng khê”!

-Tầm thường quá!

-Mày có biết sự tích của phụng hoàng lửa không?-Lưu Triết lắc đầu tiếp:-Cũng như tình yêu , càng được rèn luyện thì càng xinh đẹp.

Tôi thừa dịp dò dẫm:

-Có phải mày cũng đang luyện không?

Lưu Triết mỉm cười không nói , đưa mắt xem đồng hồ. Và hần bỗng dừng chân lại , chỉ tay về phía một con đường đá , và nói:

Từ con đường này đi lên , độ mười phút đồng hồ , thì đến động Tân Hà , nơi luyện thuốc của những nhà tu. Tới nữa là “thung lũng mỹ nhân” , “đài anh hùng” và “ma quỷ nhai”v...v...

-Sao mày rành quá vậy?

Tôi biết những địa danh này Lưu Triết buột miệng nói càn , thật cũng có và bịa cũng có , nhưng trong nhất thời không thể hiểu rõ dụng ý của hần.

-Tao là triết học gia! – Lưu Triết nở một nụ cười úp mở-Triết là một môn học chuyên nghiên cứu tư tưởng của nhân loại. Tao chỉ có thể giúp một ít tài liệu cho mấy thằng nhà văn như mày , còn về cái bảo tàng , thật thì phải do chính bản thân mày đào xới lấy. Xong rồi , tao không muốn quấy rầy mày nữa, mày muốn đi đâu thì cứ đi ,mong mày sẽ mang được chút cảm tưởng trở về.

-Sao thế?-Tôi nhìn hần đăm đăm

Lưu Triết ngập ngừng nói:

-Xin lỗi , tao có cái hẹn khá quan trọng.

-Hẹn à?Đây rõ ràng là một trò đùa mà Lưu Triết cố tình sắp đặt-Chắc chắn là bạn gái rồi , cô biên tập viên hay cô Phụng? Nhưng tại sao mày giấu tao hả?

-Không tại sao cả-Lưu Triết thuận tay hái một trái đại đưa cho tôi.

-Mày xem ,những trái cây chưa chín luôn luôn đắng.

-Thế thì mày đang gặp khó khăn phải không?-Tôi thật tâm an ủi hần

-Nếu mày cần tao giúp , tao xin vui lòng vì mày mà lặn lội một phen , chắc mày cũng biết giáo sư Trung hợp ý tao lắm , phải không?

-Cảm ơn mày! Nếu mà tao có cần gì , dĩ nhiên tao sẽ xin mày chỉ bảo cho!-Lưu Triết tươi cười vùng khỏi bàn tay tôi-Nhưng hiện giờ thì không, đây là một tập truyện chưa được hoàn tất , cũng như một luận văn chưa có kết luận.

Tôi ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của hần , trong lòng nghe vui khôn tả. Hèn gì Lưu Triết lại vui mừng như thế , tôi thầm nghĩ:

-Tình yêu quả thật có một hấp lực không thể nào tưởng tượng nổi , mặc dù hần không chịu bày tỏ rõ ràng cho mình biết...Thôi đúng rồi , hần đã cố tình dẫn tôi ra ngoài , để mời bạn gái đến nhà tình tự đây mà. Thế giới của tình yêu thật quá nhỏ hẹp, hẹp đến nỗi chỉ chứa được hai con người và một quả tim. Tôi chợt tỉnh ngộ...

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du Chương 4

Lần theo con đường núi , tôi lầm lũi bước mà không có một chủ đích nào. Con đường cũng khá bằng phẳng , bên vệ đường có mọc nhiều bụi cây dại đầy hoa tím , tỏa hương nhẹ theo gió đêm.

Đường rất vắng , chỉ còn và cặp tình nhân tay trong tay , vòng qua lưng nhau thong thả đếm bước. Bỗng nhiên một tràng cười vang lên , phá tan bầu không khí tịch mịch của đêm vắng.

Tôi nhìn lên thấy trên một vách đá có chữ” Động Tân Hà” thật lớn. Tuy không có cách nào tìm thấy cửa động , nhưng tôi cũng cảm thấy hứng thú lạ. Bỗng dưng tôi muốn ngắm “thung lũng mỹ nhân”,”đài anh hùng”và”ma quỷ nhai”.

Đi quanh quần một hồi , tôi lạc bước vào khu nghĩa trang. Tôi đến ngồi trên một tấm bia đá phẳng lì , ánh tà dương quyện lấy mấy áng mây ngàn , làm bãi tha ma thêm heo hút. Bây giờ tôi đã biết mình bị Lưu Triết chơi xỏ. Nhưng thú thật tôi thích cái cảnh chết chóc im lìm này. Nói đây quả đúng nghĩa của từ ngữ nơi an nghỉ cuối cùng của các mỹ nhân , anh hùng và ma quỷ.

Bầu trời dần dần bị bóng đêm xâm chiếm. Từng đàn quạ lượn qua những áng mây chiều bay về tổ ấm. Tôi nghĩ cũng nên trở về nhà thôi và tiện tay nhặt mấy viên sỏi bóng loáng để làm vật kỷ niệm cho chuyến du hành này. Vì muốn thưởng thức đêm cảnh sắc nơi đây , tôi chọn một con đường về phía có ánh đèn lần mò xuống núi.

Có lẽ nơi này chính là nơi phát nguồn của “Phụng Hoàng Khê”!Tôi trông thấy một chiếc hồ tròn bóng loáng như gương ở khe núi . Trên vách núi thác nước như những con rắn bạc trút xuống hồ phát ra những âm thanh thật êm tai.

Phảng phất đâu đây như có tiếng hát nho nhỏ , nhẹ nhàng. Tôi dừng bước , quả đúng có người đang khoan thai hát , lời ca nghe khá rõ:

*Ta đứng bên bờ cất tiếng ca
Lòng ta ngây ngất với muôn hoa
Cửu Long đất cũ ngày xưa ấy
Ta đã gặp em đáng thương tha.*

Giọng ca càng lúc càng thấp , khiến người nghe cảm thấy trong tiếng hát thơ mộng kia có pha lẫn chút thương đau. Mà tiếng hát dường như ở ngay bên cạnh tôi , tôi nhìn đảo dác xung quanh và trông thấy ngay trong đồng loạn thạch có một bóng đen đang di động về phía bụi tre. Trong phút chốc tự nhiên tôi đâm kinh sợ. Tôi ném nắm sỏi mà tôi đã nhặt lúc nãy về phía bóng đen và lớn tiếng hét:

-Ai đó?

-Ồi!

Một tiếng kêu thẳng thốt vang lên. Trên mặt hồ xuất hiện một bóng người có mái tóc dài đang di động trên mặt nước. Dưới ánh trăng , định thần tôi nhận rõ đó là một cô gái.

-Xin lỗi cô!Tôi không biết nơi đây có người tắm.

-Đi ra!-Nàng lớn tiếng trách-Chẳng ai thêm tin lời ông đâu , chắc chắn là ông vẫn thường đến đây xem trộm tôi tắm.

Nghe rõ tiếng trả lời , tôi đã lấy lại bình tĩnh để biện hộ:

-Cô hiểu lầm rồi!Chưa bao giờ tôi đặt chân đến đây cả.

-Đi ram au! –Giọng nàng hằn học-Thật đáng chết!Hãy tránh ra , bằng không , tôi gọi cảnh sát đến bây giờ.

Thật ra tôi đã định đi ngay , nhưng thấy bị mắng một cách vô lý tôi đâm bực:

-Cô cứ gọi cảnh sát đi , tôi đứng đây chờ!Tôi cũng phải làm cho ra lẽ chứ!Đây đâu phải là một khu vực riêng tư thì sao người đi ngang qua đây cũng bị cho là phạm tội.

-Thưa ông , tôi tin ông là người có giáo dục.

Dường như nàng đã bình tĩnh được khá nhiều , nhưng vẫn trở mắt nhìn tôi không thiện cảm.

-Người có giáo dục đâu bị bắt buộc phải nhắm mắt khi đi đường.

Cô gái thờ dãi:

-Bây giờ ông muốn sao/

-Không muốn sao cả!-Tôi đưa mắt nhìn bóng dáng của nàng dưới trăng , và nói-Chỉ cần cô lịch sự là tôi sẽ đi ngay.

-Được rồi!-Nàng then thùng nói-Tôi cũng nhận là tôi có lỗi, bây giờ...

-Bây giờ...-Tôi bật cười-Cám ơn cô , bây giờ tôi đã được pháp đình trở về nhà rồi.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du Chương 5

Đi vòng qua bờ hồ , bước trên những đồng đá lởm chởm , khó nhọc lắm tôi mới về đến chiếc cầu đá , người ướt mồ hôi.

Trên cầu có rất nhiều ghế đá để ngồi chơi , và còn có các hàng kem nữa. Tôi mua một ly kem , ngồi trên ghế đá , đốt thuốc , và hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ vừa qua.

Tôi đã hết sức tức giận vì sự hiểu lầm của cô gái kia, nhưng rồi rất lầy lăm lẹ vì một cô gái trẻ đẹp như vậy lại dám tắm ở nơi hoang vu mà miệng còn ngêu ngao hát. Tôi hơi tiếc là đã quên không nhìn rõ mặt nàng. Dưới ánh trăng mờ mờ tôi thấy nàng tựa như một đóa sen đang mê ngủ , bồng bênh trên làn sóng bạc.

Từ cách ăn nói của nàng , tôi có thể suy ra nàng không phải là một cô gái quê mùa ở khu này. Tôi thầm nghĩ:

-Không phải là người nhà quê , chẳng lẽ lại từ thành phố đến đây tắm hay sao?Đúng rồi!Nàng biết thưởng thức cái thú thiên nhiên. Nhất định nàng phải là một người phụng sự cho nghệ thuật. Nàng biết ca hát , rất có thể là một nhạc sĩ, nếu không thì cũng là một nữ thi sĩ thuộc phái lãng mạn rồi.

Một nghệ sĩ , nhạc sĩ, nữ thi sĩ?Sự tưởng tượng của tôi ngày càng thêm huyền bí. Nhưng từ giọng nói của nàng mà phán đoán , nhiều lắm là chỉ độ trên dưới hai mươi tuổi. Một cô gái trẻ trung như thế, chắc chưa thể hiểu rõ nghệ thuật là bao đâu!

Tôi tự chế nhạo sự tưởng tượng của mình như chế nhạo một quyển tiểu thuyết thiếu thực tế.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du Chương 6

Rốt cuộc tôi không có một kết luận nào ngoài nàng là người phương bắc vì tiếng Quan thoại của nàng rất lưu loát thanh tao.

Nghĩ đến tiếng Quan thoại, lòng tôi cũng lâng lâng. Rời khỏi Bắc Bình đã hơn mười năm, bên tai tôi nghe toàn những ngôn ngữ kỳ quặc, nhất là từ khi đến Hương Cảng, tiếp xúc với những giọng Nam tiếng Bắc, thật khó chịu làm sao. Nếu âm thanh này mà nghe được thêm một lần nữa thì tốt biết bao nhỉ! Đang khi ngẫm nghĩ, quả có một giọng nói thanh thoát vang lên:

-Xin lỗi ông, thật làm phiền ông quá, có phải chính ông lúc này đã đi ngang qua hồ nước không?

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên, dưới ánh đèn khe đá, tôi trông thấy một cô gái tuyệt đẹp, đầu tóc còn ướt đầm, gạt đầu chào tôi, trên mặt đầy nét bồn chồn, lo lắng.

Tôi ngượng ngùng đáp:

-Vâng, tôi đây! Cô thật tình muốn tôi về "bót" sao?

-Không, không phải đâu! -Nàng bẽn lẽn-Ông hay đùa quá, tôi định nhờ ông giúp một việc.

Tôi lạ lùng nhìn nàng đắm đắm. Nàng mặc chiếc áo sơ mi màu xanh da trời, thắt nơ hồng, váy đen, giày gót bằng, trên tay xách một chiếc giỏ mây nhỏ, giống hệt một cô nữ sinh trường Anh văn. Tôi chăm chú nhìn nàng một lúc mới chợt nhớ đến việc trả lời nàng.

-Có việc gì cô cứ nói, nếu có thể được tôi sẽ giúp cô ngay.

-Phiền anh quá, tôi định nhờ anh mua hộ một chiếc đèn pin, và...-

Nàng do dự một lúc-Nếu anh bằng lòng giúp tôi, tôi muốn phiền anh đến đây với tôi.

Tôi thoáng nghĩ ngợi. Có lẽ Lưu Triết đang tình tự với bồ ở nhà, mặc kệ, mình cứ lo chuyện bao đồng một phen, cho Lưu Triết có thêm một chút tự do.

Tôi quyết định:

-Điều cô nhờ tôi cũng chẳng khó gì, nhưng tôi muốn biết cô cần

những vật này để làm gì?

-Tôi đánh mất một món nữ trang , không làm sao tìm được , tôi lo quá!-Nàng bẽn lẽn , lo lắng ra mặt-Tôi để nó trên một tảng đá bên bờ hồ , có lẽ vì trong lòng hoảng sợ , chắc là đã vô tình làm rơi vào khe đá.

Nhớ lại thái độ thiếu lịch sự của nàng đối với tôi lúc nãy, tôi mỉm cười nói:

-Nếu tìm được , cô đền ơn tôi gì nào?

-Tôi sẽ mãi mãi nhớ ơn anh!

-Một bài ca nhé?Bài ca mà lúc nãy cô đã hát dang dở đó.

-Được rồi!-Nàng nồn nóng gật đầu, và mở nắp giỏ để lấy tiền.

-Thôi được rồi , thật ra tôi cũng đang cần mua một chiếc đèn pin. Cô ở đây đợi tôi một lúc đừng sốt ruột nhé!-Tôi mời nàng ngồi xuống ghế đá , an ủi-Nhất định thế nào cũng tìm được , chỉ một lúc thôi , rồi tôi sẽ đi với cô.

Mười lăm phút sau , chúng tôi đến bên bờ hồ. Tôi rọi đèn pin vào khe đá và chỉ nhìn thấy một đồng vỏ ốc lấp lánh và vài chú cua nhỏ xíu.Tôi hỏi:

-Mà nó là món gì thế?

-Sợi dây chuyền.

-Dây chuyền của cô ra sao?Bằng ngọc gì?

-Không dài lắm , nhưng cũng không quá ngắn , thuộc loại hàng rẻ tiền , nhưng đối với tôi nó còn quý giá hơn cả trân châu hột xoàn nữa là khác-Nàng cắn môi , khỏ sở cúi đầu trầm ngâm.

-Nếu nó là vật sáng , tôi nghĩ là tìm không khó đâu.

Tôi đưa đèn pin cho nàng , rồi cẩn thận khiêng hai tảng đá ra , móc khắp cả khe đá , tìm lại một lần nữa , nhưng vẫn chẳng thấy gì cả. Một hồi lâu , tôi thở hổn hển và nhìn nàng lắc đầu nói:

-Chắc tôi không được cái may nghe cô hát rồi.

-Thế..thế tôi phải làm sao đây...-Nàng lẩm bẩm , cơ hồ muốn phát khóc.

-Bao nhiêu tiền thì có thể mua lại được cô nhỉ?

-Không phải là vấn đề tiền , có nhiều vật tiền không thể mua được đâu , vật tôi đánh mất là một sợi dây chuyền do một người bạn tặng vào ngày sinh nhật thứ mười lăm của tôi , và tôi còn mang tất cả kỷ niệm của những người bạn khác xâu vào một sợi dây chuyền đó.

-Thế sao cô lại không cất giữ cho cẩn thận?

-Bởi vì...nó cần thiết...

Nàng ngáp ngừng chẳng chịu nói tiếp , người ử rũ ra. Tôi trầm ngâm một lúc và bảo:

-Cô có tìm kỹ trong giỏ mây chưa?

-Rồi!-Nàng mở nắp giỏ , nói:-Anh xem , tất cả chỉ có bao nhiêu thôi. Tôi rọi đèn vào chiếc giỏ , trong đó gồm một bộ đồ tắm , hai chiếc khăn và một chiếc hộp đựng xà phòng , một quyển nhạc tiếng Anh khá dày và một chiếc ví nhỏ màu trắng. Tôi chẳng chút suy nghĩ mở ngay chiếc ví ra xem. Nàng vội ngăn lại:

-Không ,không!Chắc chắn không có trong này đâu!

Tôi phản nản:

-Lẽ ra cô không nên mang những vật quý giá như thế đến đây , nếu bọn cướp biết được , còn rắc rối hơn nữa!

-Nơi đây chưa có ai dẫm chân đến , trừ anh ra!

-Nếu vậy sao cô lại biết nơi này mà đến tắm?

-Vì có một lần , trường chúng tôi có tổ chức du ngoạn ở núi sư tử. Đi ngang qua đây tôi thấy nơi này vắng vẻ , nước hồ lại trong nên mới đến luôn. Đêm nay có một cái hẹn , nhưng chưa đến giờ , nên tôi mới đến đây tắm chốc lát.

Khi trả lời tôi dường như nàng sốt ruột lắm , nàng chẳng chút ngượng ngừng đến ngồi trên tảng đá khóc sụt sùi.

Tôi đành phải dỗ dành nàng:

-Cô đừng lo , nếu tìm ở đây không có thì chắc là bị đánh mất ở một nơi khác rồi. Tôi bằng lòng đi với cô đến báo cảnh sát , thế nào họ cũng có cách tìm lại được.

-Không , tôi không muốn báo cảnh sát đâu!

-Sao vậy?

-Không vì sao hết.-Nàng lắc đầu-Tôi không muốn làm rùm beng lên , các ký giả sẵn tin dễ sợ hơn cảnh sát nhiều.

-Theo tôi nghĩ đây chỉ là một vụ thất lạc thông thường , có gì đáng ngại đâu!

-Làm vậy có ích gì chứ!

-Ít ra cảnh sát cũng có thể giúp cô đến các tiệm cầm đồ điều tra. Giả sử bị trộm mất thì kiếm ở nơi đó là hữu hiệu hơn cả.

-Không!Không -Nàng cương quyết nói-Bọn họ chỉ biết ngờ thần nghi quỷ nhắm mắt điều tra ầu thôi , không chừng họ dám nghi luôn cả anh nữa là khác. Lẽ dĩ nhiên , tôi biết việc này chẳng dính dáng gì đến anh cả.

Tôi cũng không muốn trâu đến luật pháp:

-Thế thì , ngày mai chúng ta đến đây thật sớm để tìm thêm một lần nữa.Bạn ngày có lẽ tìm dễ hơn.

Nàng nghe tôi nói liền đưa tay lau mồ hôi trên trán , nhưng cần luyện tiếc xem lại khe đá thêm một lần nữa , rồi sau đó mới từ từ đứng lên. Tôi xách chiếc giỏ mây cho nàng , cẩn thận bước qua đoạn đường đầy đá sỏi hỗn loạn.Khi đến cầu đá , tôi nói;

-Bạn cô hẹn cô ở đâu , tôi có thể đưa cô đến đó không/

-Cám ơn anh , hiện giờ tôi không được bình tĩnh lắm , vả lại giờ hẹn cũng đã trễ mất rồi!

-Như vậy , tôi đưa cô về nhà nhé!

-Thôi , chẳng dám phiền anh nữa đâu.Sáng sớm mai tôi đợi anh trên chiếc cầu đá này , có phải anh ở đây không?

-Đứng đây có thể nhìn thấy ánh đèn trong phòng tôi.

-Có phải ở gần vườn Hồng Mai không?

-Sao cô biết được tên cái vườn đó ?

-Lần đầu tiên khi nhìn thấy cái vườn đó , tôi rất lấy làm lạ , nó giống hệt như một làng đánh cá ở Pháp vậy.

-Cô có qua Pháp rồi à?

-Không.Tôi chỉ thấy những loại nhà này trong quyển Album của mẹ tôi mà thôi.

-À! Đã trễ rồi !-Tôi xem đồng hồ và nói-Chắc mẹ cô đang mong cô đấy!

-Người tin tôi lắm , nhưng tôi hiện giờ chẳng còn hứng thú gì nữa!-

Nàng vẫy tôi từ biệt , và bỗng lại ngượng ngùng nói-Thật kỳ quá , chúng ta đã nói chuyện lâu như vậy mà tôi vẫn chưa biết tên anh? Vì muốn đỡ lời thôi tôi cho nàng biết một bút hiệu thông thường nhất là Vũ Tòng Văn.

-Tên tôi là Bạch Lộ !-Nàng nở một nụ cười thật tươi-Bạch là trắng , Lộ là sương!Nàng ngưng một hồi , lại tiếp-Anh có thể cho tôi biết nghề nghiệp của anh không?

-Tên tôi đã nói rõ rồi , Tòng Văn , Văn này là nhà văn.

-Anh là nhà văn à!Thế thì may quá , sau này tôi có thể nhờ anh chỉ bảo thật nhiều , tôi cũng có hứng thú về văn nghệ lắm!!Nàng đổi giọng khách sáo-Còn về việc lúc này , xin anh hết sức giữ bí mật cho nhé. Nếu rảnh , thì phiền anh sáng mai đến đây giúp tôi tìm thêm một lượt nữa nhé!

-Ngày mai tôi chờ cô nơi này vậy.

-Vâng , ngày mai.

Tôi đưa mắt nhìn theo bóng dáng yêu kiều của nàng cho đến khi khuất sau bụi tre của miếu ni cô.

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du **Chương 7**

Về đến vườn Hồng Mai thì đã gần nửa khuya. Lưu Triết đang ngon giấc nên tôi không muốn phá giấc ngủ của hắn. Tôi định tâm viết cho xong đoạn văn đang dở , nhưng trong dạ rối bời không sao tìm được chút hứng thú.

Đốt một điếu thuốc , tôi cố gắng quên tất cả mọi chuyện xảy ra , nhưng , thật lạ, chẳng những tôi không thể bình tâm mà lòng cứ bồn chồn thêm...Qua làn khói thuốc , mập mờ gương mặt lo âu của Bạch Lộ.

Cô nàng làm mất một kỷ vật , hiện giờ cô đang úp mặt xuống gối khóc nức nở chứ chẳng không. Tôi phải nghĩ cho ra cách để giúp nàng. Tôi đứng lên , tới kệ sách lấy xuống quyển tiểu thuyết trinh thám để nghiên cứu , nhưng chẳng hề có một vụ nào tương tự. Rồi cuối cùng tôi gặp một tấm danh thiếp của Trương Đức Sanh trong quyển tiểu thuyết dịch thuật.

Trương Đức Sanh là bạn học thời trung học của tôi. Lên đại học hắn chọn tâm lý học. Đến Hương Cảng hắn làm giáo chức được vài năm , rồi một thời gian xoay qua dịch sách. Quyển tiểu thuyết này là tác phẩm dịch thuật đặc ý nhất của hắn , có lẽ vì chịu ảnh hưởng của các quyển tiểu thuyết trinh thám này , nên gần đây hắn đã cộng tác với một sở trinh thám tư. Suốt ngày lo những chuyện lăm chằm của những cặp vợ chồng cơm không lành canh không ngọt , trong khi chính mình không đủ khả năng để tìm lấy một người vợ lý tưởng.

Vì nghề nghiệp khác biệt nên chúng tôi rất ít khi gặp nhau. Tình cờ

có gặp nhau hẳn luôn luôn nhờ tôi giới thiệu cho hẳn một áp phe. Tấm danh thiếp này không chừng là do hẳn cố tình để lại cho tôi để phòng khi tôi cần đến.

-Có chút hy vọng ở hẳn đây! Tôi vội dẹp sách vở và gọi điện thoại đến cho hẳn.

-Đức Sanh đây hả? Có một áp phe cho mày đây!

-Cây viết Parker của mày bị trộm lấy mất rồi phải không?

-Không, đó là một sợi dây chuyền của đàn bà.

-Đừng đùa! Mày không có bạn gái, mua dây chuyền để làm gì mà mất? Này, ông bạn, “lẽ người ngốc” đã qua lâu rồi nhé! -Sanh bật cười khúc khích -Ở trên núi Kim Cương rồi mày mơ kim cương đến phát điên đây hả?

-Chuyện có thật mà! Mày đến đây sẽ rõ ngay.

-Lưu Triết có nhà không?

-Có, nhưng nó ngủ rồi.

-Ừ, tao sẽ đến. Dường như hẳn đã biết tôi không đùa, nhưng vẫn gan lì -Mày có hỏi rõ chưa, giá cả thế nào, mày muốn lấy bao nhiêu trong đó?

-Thôi, đến đây nhanh lên đi, lười thôi người ta tìm người khác đó! Tôi buông ống nghe xuống đến bên cửa biệt thự chờ đợi hẳn. Nửa giờ sau, Trương Đức Sanh đi xe gán máy đến. Hẳn mang theo nào máy ảnh, sổ tay và một máy thu băng. Tôi thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho hẳn nghe. Nghe xong hẳn chau mày và cười méo xẹo:

-Gần như là tiểu thuyết vậy, thú quá nhỉ!

-Thật đó, tao đã hẹn với cô bé kia sáng mai tao sẽ tới giúp cô ấy tìm thêm một lần nữa.

-Nếu đúng vậy, tao cũng mong cho mày được nghe một bản nhạc.

-Nếu mày tìm ra cho nàng, không chừng nàng cảm phục mà đi đến chỗ yêu mày cũng nên. Thù lao như vậy không gì so sánh được.

-Dung nhan như tao... -Trương Đức Sanh đưa tay sờ bộ râu quai nón làm một điệu bộ khôi hài và nói -Cô con gái của giáo sư Trung bảo tao là em họ của Trư Bát Giới trừ phi gặp nữ yêu trong động Bàn Ty mới có hy vọng lập gia đình mà thôi.

-Thôi thì ít ra cũng có tao tạ ơn mày, bằng không đêm nay tao là khách quý của cảnh sát rồi.

-Như vậy có gì đáng sợ đâu. Mày được dịp quảng cáo tên tuổi và tác phẩm của mày -Đức Sanh nhoẻn miệng cười -Tuy nhiên tao chắc thế nào tao cũng tìm lại được.

-Có nắm chắc thành công không đó bạn?

-Không dám chắc lắm!-Đức Sanh do dự đưa tay sờ cảm –Mày hãy chờ xem tài của tao , và cũng phải xem sự rủi may của cô gái kia. Bây giờ tao bắt tay vào việc đây!

Đức Sanh lấy quyển sổ ra bảo tôi vẽ sơ địa hình nơi bị thất lạc , sau đó lại hỏi tôi về thời gian và động tác lúc bấy giờ. Hắn chú tâm lắng nghe và ghi chép luôn tay. Đến khi tôi ngừng tiếng , hắn mới đứng dậy và vờn vai nói:

-Lạ thật , sao lại có chuyện như vậy nhỉ!

-Tao tìm kỹ lắm rồi !-Tôi lại bổ túc thêm ý kiến-Hơn nữa tao tin là cô bé kia không nói dối đâu , bởi nàng cũng không cần phải nói dối làm gì.

Đức Sanh ngả mình trên sa long , im lặng. Một tiếng đồng hồ sau , tôi thấy ngột ngạt khó thở trong cái bồn chồn này nên bước đến bật ngọn đèn bàn. Đức Sanh đang lim dim ngủ ,tôi bất giác phì cười:

-Như vậy mà cũng làm trinh thám!Mang mày khiêng lên xe hơi chưa chắc mày hay ,t hế mà cũng đòi làm nhà trinh thám.

-À , sợi dây chuyện này thế nào cũng tìm lại được!-Đức Sanh nhìn tôi gật gù.

-Ừa , mày học ở đâu cái trò này thế?

-Hiện giờ tao chưa thổ lộ cơ trời được-Hắn đứng lên , hắt hơi một cái rồi nói-Bây giờ tao phải về nhà ngủ!Sáng mai tao đợi tụi mày ở trên cầu đá.Balzac đã viết một quyển tiểu thuyết về dây chuyện không phải sao?Sợi dây chuyện này không chừng cũng có thể mang đến cho mày một đề tài mới đây!

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du **Chương 8**

Khi thức giấc đã chín giờ bốn mươi lăm. Tôi vội vã vào rửa mặt đánh răng. Trong phòng tắm, Lưu Triết ủ rũ đứng thất cà vạt. Thấy tôi Triết cười héo hắt:

- Hôm qua mày đi đâu khuya quá vậy? Đã về trễ chẳng chịu ngủ còn lào xào với ai mãi làm tao chẳng ngủ được.

- Trương Đức Sanh đấy! Tụi tao nghiên cứu trinh thám.

- Mày với nó lo chuyện bao đồng gì vậy. - Triết khế hừ một tiếng, rồi tiếp. – Cái thằng ba phần giống người bảy phần giống quỷ đó càng ngày càng đồn mạt!

Cứ mỗi khi nghe nhắc đến Đức Sanh là Triết nổi giận ngay, chúng quả thật là oan gia đối đầu, vì bất đồng ý kiến giữa Triết học và Tâm lý học. Khi không có mặt Sanh, Triết bảo công việc của Sanh là tà môn ngoại đạo, không chịu đi theo con đường giáo chức lại chui đầu vào cái nghề trình thám lén lút rình mò thiên hạ. Đức Sanh cũng không bằng lòng cái thái độ ngạo đời của Triết, cho rằng Triết chỉ học được chút hơi hâm của Schopenhauer(*)

mà đã tự kiêu tự đại, khinh thường tất cả rồi. Hơn nữa còn đầu sấp mặt phẩn, nghênh ngang ngoài phố, trông chẳng giống một nhà trí thức nào cả.

Lúc đầu, tôi còn hoà giải họ, nhưng tình trạng càng ngày càng trầm trọng hơn rồi cuộc họ đành phải lách mặt nhau.

- Đêm qua đi chơi chắc thú lắm phải không? – Lưu Triết nhìn vào gương cười nham nhở.

Tôi hiểu rất rõ tính nết của Triết, khi vui thì cười ngay lập tức, khi có chuyện bực mình thì mặt cũng xụ ngay. Tôi đã định mang chuyện đêm qua kể lại cho hắn nghe, nhưng ngại chuyện có dính líu đến Trương Đức Sanh nên tôi ngập ngừng nói lảng:

- Còn máy? Đêm qua mày đưa “đào” đi đâu vậy?
- Xui quá mày! Chiều hôm qua tao đến trạm ô tô buýt để đón nàng, đợi cả buổi trời cũng chẳng thấy cái bóng quỷ nào cả, nên tao tức mình bỏ về nhà ngủ luôn.
- Mày bực mình lắm hả?
- Không đến nỗi vậy! Khi về tới nhà tao nhớ lại điều khoản không được đón rước bạn gái về nhà của lão Trần nên cũng hết ầm ức.
- Có lẽ nàng bận gì đó nên mới thất hẹn với mày chứ gì!
- Sao mày lại cứ đem những chuyện hoang đường xem như là sự thật vậy!
- Thế thì đúng là tại giáo sư Trung nghiêm khắc!
- Mày càng đoán càng đi xa vấn đề.
- Được rồi! Tao không cần biết cô Phụng hay là cô biên tập kia, nhưng hễ có bạn gái là phải kiên nhẫn. Có lẽ nàng muốn khảo sát mày đấy!
- Khảo sát! - Triết chau mày – Nói chuyện tình yêu mà mày làm

như chịu tội không bằng.

- Nhưng tình yêu ở đó mà ra đó. Mà đừng cầu, chiếm được quả tim của một thiếu nữ còn khó hơn tấn công một thành trì nữa là khác.

- Vì vậy hôm nay tao mới thức sớm. - Giọng nói của Triết ôn hoà hơn. – Tao phải đến chỗ hẹn cũ để đợi nàng, đêm qua có lẽ nàng bận nên mới không đúng hẹn.

Dùng qua loa buổi ăn sáng, Triết nhovn miệng cười rồi bỏ đi. Tôi nhớ Vân tìm một chiếc xuồng, rồi cũng vội vã đi luôn.

Từ đằng xa, tôi đã thấy Đức Sanh khoa tay múa chân trò chuyện với một cô gái trên cầu đá. Khi đến gần mới rõ cô gái đó là Bạch Lộ.

- Xin cảm ơn anh! Anh lo lắng cho tôi quá và còn mời cả ông Đức Sanh đến đây giúp cho tôi nữa.

Bạch Lộ nhìn tôi cười gượng. Tôi thấy nàng có vẻ xanh xao hơn đêm qua một chút, nhưng đã thay đổi phục sức. Một chiếc quần màu lam, áo sơ mi đỏ, tóc cột đuôi ngựa, mắt đeo một cặp kính to tướng. Môi thoa một lớp son nhẹ. Chân dài, vai rộng, bộ ngực cao, nếu nàng trắng hồng hơn một chút, người ta có thể tưởng nàng là gái tây phương độ mười bảy, mười tám tuổi.

Tôi bỏ chiếc xuồng xuống đất bảo Trương Đức Sanh:

- Tao có mang theo vật dụng cần thiết đây. Bắt tay vào việc đi, chúng ta chịu khó đi vòng để người khác khỏi chú ý.

Đức Sanh uể oải lắc đầu:

- Có lẽ không cần đến vật đó đâu.

Một lúc sau, chúng tôi đã có mặt tại địa điểm đêm qua. Tôi và Bạch Lộ cùng bới móc đất cát trong khe đá, Đức Sanh chấp tay sau lưng đi loanh quanh. Và sau đó hắn đến ngồi trên tảng đá ung dung lấy thuốc ra hút.

Khoảng nửa giờ sau, người tôi mồ hôi nhễ nhại mà vẫn không thấy sợi dây chuyền đâu cả. Trông thấy thái độ nhàn nhã của Đức Sanh, tôi bực tức tiện tay nhặt một viên đá ném hắn:

- Ê! Nhà trinh thám kia ơi, ông cũng nên giúp một tay mới phải chứ!

Đức Sanh né tránh và hốt hải hỏi tôi:

- Đêm hôm qua có phải mày cũng ném một viên đá như thế phải không?

- Ừ! – Tôi hết sức ngạc nhiên, đăm đăm nhìn hắn – Nhưng không phải một viên mà là một nắm, những viên sỏi tao đã nhặt ở nghĩa trang đấy!

- Từ phía sườn núi ném sang phải không?

- Đúng rồi!

- Mày còn thấy gì nữa không?

- Thấp thoáng như có một bóng đen chui vào trong rừng tre.
- Người à?
- Có lẽ là một con chó.

Bạch Lộ đứng bên ngơ ngác nhìn chúng tôi chăm chăm:

- Hỏi những thứ này để làm gì?

Đức Sanh lờ đi và hỏi lại Bạch Lộ:

- Xin hỏi cô! Khi cô nghe tiếng đá rơi, cô còn nghe thấy tiếng gì nữa không?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu:

- Không, bình thường cũng chẳng có động tĩnh gì cả.
- Cô thử nhớ lại xem nào!
- Ngoại trừ tiếng thác nước, còn có tiếng cỏ xào xạc, có lẽ là những con sóc trong rừng bị kinh động vì những viên đá anh Văn ném ra đấy!
- Sao cô biết đó là những con sóc, âm thanh này cô thường nghe thấy lắm hay sao?
- Vâng! Đôi khi cũng có nghe. Lúc đầu tôi ngỡ là rắn, nhưng sau quen rồi thì không để ý tới nữa.

Đức Sanh trầm ngâm một hồi, khoát tay nói:

- Bây giờ tôi yêu cầu hai người hãy y theo cử chỉ đêm qua làm lại một lần xem.

Tôi ngơ ngác nhìn hần:

- Sao vậy?
- Hiện giờ đừng nên hỏi vội, hãy tuyệt đối nghe theo lời tôi đi!

Đức Sanh nói rất đúng đắn và giục Bạch Lộ thay đồ tắm. Rồi hần bảo tôi nhặt đá và đi y như đêm qua.

Bạch Lộ then thùng xách giỏ mây, núp vào trong bụi tre trên sườn núi để thay đồ tắm. Sau đó nàng mang quần áo để trên mặt tảng đá. Tôi đợi nàng đã xuống hồ xong, mới từ từ trên sườn núi bước xuống. Tôi có cảm tưởng mình đang đóng phim, rồi lấy hết sức mình ném tung nắm đá vừa lấy trong túi ra.

Đức Sanh trở to mắt, cơ hồ con người muốn lộn ra khỏi tròng. Ngay khi nắm đá rơi xuống một vách đá cao cách hồ nước một khoảng khá xa, hần lớn tiếng gọi:

- Hai người đến đây!

Bạch Lộ vội vàng nhảy lên vợ lấy chiếc khăn lông to tươg khoác vào người và ngoắc tôi đến, Đức Sanh không thốt lời nào, chỉ làm lữ đi trước dẫn đường. Đến một tảng đá cao hần đưa tay ra dấu bảo chúng tôi dừng lại, xong cúi xuống xem xét xung quanh. Sau đó hần cong lưng chui vào trong rừng tre.

Đợi đến khi bóng dáng của Đức Sanh khuất hẳn vào rừng tre. Bạch Lộ mở rộng hai tay, cười mỉa máo hỏi tôi:

- Cái ông này hơi “mát” phải không?
- Không phải “mát” đâu, coi nó làm bộ bí mật vậy đó nhưng nó sốt sắng với công việc lắm!
- Lý luận thế nào đi nữa, sợi dây chuyền cũng không thể bay vào trong rừng tre được.
- Để xem hắn làm cái quái gì đã.

Tôi và Bạch Lộ đành phải ngồi trên tảng đá nói chuyện khào. Một lúc khá lâu, Trương Đức Sanh trên tay cầm một gói giấy và một vật kim khí hình như hoa mai, hờn hờ chạy trở ra:

- Đã có được một chút manh mối rồi.

Tôi mừng rỡ:

- Thật thế à? Đáng khen, mà cái gì đấy?
- Chưa cho mày biết ngay được. - Đức Sanh quay sang hỏi Bạch Lộ - Cô có biết huy hiệu này không?

Bạch Lộ đón lấy nhìn thoáng qua và nói ngay:

- Đây là huy hiệu cho học sinh tốt nghiệp của trường tôi.
- Cô thử nghĩ xem tại sao chiếc huy hiệu này lại rơi ở đây?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, rồi nói:

- Có lẽ là do một người nào đó đã đánh rơi, khi chúng tôi đi du ngoạn ở đây hồi năm rồi.

Đức Sanh lắc đầu, đưa chiếc huy hiệu cho tôi và nói:

- Mày xem thử xem chiếc huy hiệu này có gì đặc biệt không?

Tôi trả lời:

- Lối chế tạo cũng khá lắm chứ!
- Đó là kiệt tác của một người bạn tôi đấy! - Bạch Lộ đắc ý nhõn miệng cười - Hắn có thiên tài lắm chứ!

Đức Sanh nóng nảy nói:

- Tôi muốn bảo hai người chú ý đến điểm đặc biệt, chứ không phải bảo thưởng thức tài nghệ của người ta.

Tôi lại xem thật kỹ nhưng chẳng thấy đặc điểm nào đáng lưu ý cả.

Bạch Lộ chẳng thèm xem lại lần thứ hai, quả quyết nói:

- Nhất định là do người nào đó đã đánh rơi hôm đi picnic phen nọ.
- Tôi dám cam đoan là chiếc huy hiệu này chẳng có liên quan gì đến sợi dây chuyền của tôi cả.
- Cô vẫn còn học ở Mai Quế Nghệ Tôn à?
 - Không, tôi tự học ở nhà.

Đức Sanh nhìn nàng trịnh trọng nói:

- Thế thì, cho tôi được tò mò chút xíu. Trong số bạn trai của cô, có

ai mang giày cao su trắng không?

Bạch Lộ cười e ấp:

- Điều này cũng hơi khó trả lời! Cũng khó nói vì lúc đi picnic, leo núi hay chơi thể thao thì người mang giày trắng cũng khá nhiều.

Đức Sanh xoa tay hỏi tiếp:

- Đúng! Cô nhớ người này khi đi chân trái hơi nặng và chân mặt hơi nhẹ một tí, có vẻ như hơi thọt vậy đó!

- Thọt à! - Bạch Lộ lắc đầu một cách ngây thơ – Xưa nay tôi không ưa làm bạn với người què quặt bao giờ.

- Nếu vậy, bạn cô toàn là những người trẻ tuổi đẹp trai cả à! - Đức Sanh khôi hài nheo mắt – Trong ký ức của cô, có một bạn học nào như vậy không? Thích mặc quần kaki vàng, áo ca rô xanh đỏ.

- Nếu là áo sơ mi trắng cà vạt đen thì chính là đồng phục của nam sinh trường chúng tôi! - Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, lại chau mày nói – Anh bảo là áo ca rô xanh đỏ, dường như có. Nhưng trong số bạn nam sinh của tôi cũng có nhiều người thường hay mặc loại áo như thế lắm.

- Hồng hét! - Đức Sanh hà một hơi dài - Được rồi, bây giờ cô hãy nghỉ ngơi giây lát, ngồi ở tảng đá bên kia cho đỡ mỏi và nghĩ kỹ xem cô có người bạn nào thích mặc theo kiểu như thế không?

Trong khi Bạch Lộ đang ngẫm nghĩ, tôi khẽ gõ lên cánh tay của Đức Sanh:

- Đức Sanh! Sao mày làm cái gì kỳ vậy, tao mời mày đến đây cốt để tìm đồ cho người ta, chứ đâu phải bảo mày điều tra đời tư của người ta.

- Tao không hàm hồ đâu. - Đức Sanh lườm tôi một cái, nhà ra một luồng khói dày đặc, cố tình làm ra vẻ quan trọng – Mày tưởng mình có thể tìm được sợi dây chuyền ở đây à?

- Sao lại không? – Tôi ngoan cố - Rõ ràng người ta để nó trên tảng đá này, mà có đi đâu bước nào đâu mà mất ở chỗ khác.

- Hừ! Theo mày ai là người phải chịu trách nhiệm về sự thất lạc của sợi dây chuyền này? – Nói xong, Đức Sanh buông một tiếng cười nhạt.

- Dĩ nhiên là chính cô ta rồi!

- Cô ta? - Đức Sanh đưa tay chỉ tôi - Đừng quên rằng mày chính là một người hiện diện cốt yếu, ra trước pháp luật chính mày phải gánh hết trách nhiệm.

- Tao à? Sao lại đổ tội lên tao? Chính khổ chủ cũng bảo tao vô can mà! – Tôi tức giận - Đức Sanh! Mày cũng ngờ vực nhân cách của tao nữa à?

- Sự thật và nhân cách là hai việc khác nhau, dưới mắt nhà trinh thám những người hiện diện đều bị tình nghi cả. - Đức Sanh khẽ huýt gió - Đừng phát cáu, đến khi mọi việc ra lẽ thì tự nhiên mày sẽ hiểu trắng đen ngay.

Nắm lấy cánh tay Đức Sanh, tôi nói:

- Bây giờ chúng ta quân tử nhất ngôn, làm không xong, tao phải đập nát cái bằng hiệu trinh thám tư của mày ra mới được.

- Đừng nóng vội.

Đức Sanh đứng lên, đưa mắt nhìn cẩn thận một lượt cùng khắp, tôi định tranh luận với hắn nữa, nhưng hắn đã ngăn lại.

- Đừng lời thôi nữa, tao phải bàn với cô Bạch Lộ một vấn đề chính yếu. Bạch Lộ đã bước tới trước mặt chúng tôi, bộ áo tắm vẫn còn ôm lấy thân hình cân đối của nàng, lúc này tôi mới thấy rõ dung nhan thật hấp dẫn của nàng.

Tôi đang còn ngây ngất ngắm nàng thì nghe tiếng nàng bảo Đức Sanh:

- Tôi đã nhớ rồi...

- Được rồi cô để tôi hỏi cô xem nào.

Bạch Lộ tỏ vẻ kinh ngạc:

- Cũng được!

- Điều thứ nhất, tôi quyết chắc người này không phải ở Hương Cảng, có lẽ ở miền Bắc.

Bạch Lộ khẽ gật đầu:

- Anh ấy là người Quảng Đông sinh tại phương Bắc, giọng nói không khác với các anh là bao.

- Điều thứ hai, nhất định hắn là một người giỏi thể thao, như đá banh hay bóng rổ chẳng hạn; nhưng bản tính thật thà, ít nói.

- Có lẽ đúng là anh ta rồi, nhưng...

Bạch Lộ vừa định mở miệng trả lời thì Đức Sanh đã khoát tay:

- Điều thứ ba, hắn thích để tóc dài, nhưng ít khi chịu chải gội, vừa rối vừa bẩn...

- Đúng thế, anh ta là một nghệ sĩ!

- Tài hội họa của anh ta cũng khá lắm thì phải.

- Không những khá mà còn là một thiên tài nữa.

- Cô có thiện cảm với hắn quá nhỉ!

Bạch Lộ gật đầu:

Giọng Đức Sanh bỗng trở nên nghiêm nghị hơn:

- Cô Bạch Lộ! Xin cô hãy thành thật cho tôi biết, có phải cô đã yêu anh ta không?

- Không! Tôi không hề yêu anh ta bao giờ! - Bạch Lộ đỏ mặt – Đó

không phải yêu đâu!

Đức Sanh thâm trầm tiếp lời nàng:

- Dù sao chẳng nữa thì cô cũng không ghét hẳn, có phải thế không?

- Nhưng gần đây chúng tôi đã có chuyện cãi vã, chẳng ai chịu nhường nhịn ai, nhưng tôi cũng hay gặp anh ta ngoài phố. Đường như anh ta đã cố tình theo dõi tôi, nhưng lại ngại không chịu xin lỗi...

- Đêm qua, khi cô rời nhà, cô có trông thấy hắn không?

Bạch Lộ ngẫm nghĩ một hồi, xong ngơ ngẩn gật đầu:

- Như vậy, thì sự liên hệ giữa hai người cũng khá thân thiết, chỉ vì một chút chuyện hiểu lầm nên đã sinh chuyện không đẹp, và hắn cũng không đủ can đảm để tỏ tình với cô.

Bạch Lộ cười cay đắng, khẽ buông tiếng thở dài.

Nghe đến đây tôi chặn lời Đức Sanh:

- Mà làm gì vậy? Mà nói nhiều quá rồi, nhưng những điều này có can hệ gì đến sợi dây chuyền cơ chứ!

Bạch Lộ ủ rũ cúi đầu:

- Chẳng lẽ bạn tôi đã đánh cắp sợi dây chuyền à?

- Không phải thế? – Sanh lắc đầu – Chính cô đã làm rơi mất.

Tôi như thảng ngổ không hiểu gì cả. Đức Sanh nhìn đồng hồ, và cao giọng nói:

- Hai người đừng nên nghĩ vớ vẩn nữa. Cô Bạch Lộ! Cô đi tìm bạn cô để lấy lại sợi dây chuyền đi.

Bạch Lộ ngập ngừng:

- Nhưng tôi chẳng biết anh ta dọn nhà đi đâu nữa! Lúc trước tôi cũng có đến nhà của anh ta, nhưng gần đây anh ta đã dọn nhà đi rồi. Đức Sanh vừa nói, vừa lấy quyển sổ tay ra xé lấy một trang và đưa cho Bạch Lộ:

- Địa chỉ đây, đi ngay kéo trở e lại sinh chuyện lời thôi nữa đấy!

Bạch Lộ thay áo xong, vừa định cất bước, bỗng lại lưỡng lự nói với Đức Sanh:

- Nếu anh ta không nhận thì sao?

- Thì cô lấy chiếc huy hiệu của anh ta đánh rơi mà đổi.

- Đổi à? - Bạch Lộ áy náy bảo Đức Sanh – Anh không hiểu, vì trên mặt sợi dây chuyền kia cũng có vật kỷ niệm của anh ấy.

- Đương nhiên tôi phải nghĩ vậy rồi.

Bạch Lộ khẽ buông một tiếng thở dài lặng thinh.

- Xong rồi! Khi xong việc, cô đừng quên gọi dây nói cho tôi nhé! -

Đức Sanh lôi trong túi áo tôi ra tấm danh thiếp của hắn, đưa cho Bạch Lộ.

Tôi thấy Đức Sanh quả là có tài thần quỷ khôn lường.

- Sao mày biết trong túi áo tao có danh thiếp của mày!
 - Chẳng lẽ hành nghề trinh thám mà cả đến chút tài mọn như vậy cũng không hiểu sao! - Đức Sanh cười nói – Đêm qua mày mặc bộ đồ này gọi điện thoại cho tao, thì chắc thế nào mày cũng bỏ nó vào túi áo. Đó chính là quy tắc phổ thông của tâm lý học đấy mày ạ!
- Tôi không ngờ một kẻ bên ngoài thô lỗ như Trương Đức Sanh khi gặp việc lại tinh tế như thế. Nhưng đối với việc này tôi vẫn chưa tin hẳn vào sự phán đoán của hắn, do đó tôi bèn hướng về Bạch Lộ nói:
- Được rồi! Cô cứ đi thử xem! Bất luận kết quả như thế nào, cô cũng phải cho chúng tôi biết nhé!
 - Hai anh đến quán Thanh Đảo đợi tôi. Tôi sẽ trở lại ngay.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du Chương 9

Tôi hiểu tính nết của Đức Sanh lắm, trước khi một sự kiện hoàn tất, thì hắn không bao giờ chịu tiết lộ một chi tiết nào cả và tất nhiên tôi cũng không dám tin tưởng mấy về sự phán đoán ly kỳ của hắn. Chúng tôi ngồi trong quán Thanh Đảo uống cà phê và nói lảng nhảng về mấy thằng bạn của chúng tôi. Đức Sanh cho tôi biết, mấy hôm trước hắn có gặp Cao Mục Địch ngoài phố. Mục Địch dạo này còn ốm yếu hơn trước, nhưng cuộc sống của hắn có khá hơn xưa. Có người giới thiệu hắn cho một toà báo để giữ mục phụ trang. Nếu thành công hắn sẽ tìm tôi nhờ viết một truyện dài cho hắn. Nhắc đến văn nghệ, Đức Sanh cho tôi biết ông chủ tiệm sách Tiền Phán Tử có nhờ hắn nhắc lại tôi khi nào rảnh gọi dây nói cho lão, lão không muốn đến quấy rầy cảm hứng viết của tôi. Lão còn định bàn ít công việc làm ăn với tôi nữa. Giáo sư Trung cũng hỏi thăm tôi, ông muốn tôi đến uống rượu với ông, hè ở nhà một mình chắc là nhàn rồi lắm. Còn Thôi Vạn Thạch, thì có nửa năm nay chúng tôi không gặp nhau. Tôi hỏi:

- Cao Mục Địch và Thôi Vạn Thạch có bạn gái chưa?
 - Không rõ lắm! - Đức Sanh so vai - Đối với bọn mình, việc hôn nhân cũng là một vấn đề!
 - Đây tham vọng mà chẳng làm nên trò trống gì cả!
- Trương Đức Sanh lắc đầu:

- Điều đáng kể nhất là chúng ta đã quên mất mình là một người không gốc rễ. Chúng mình đều là dân tị nạn nhưng trong tiềm thức mình vẫn nghĩ rằng mình là vương tôn công tử.

- Đúng là vấn đề nghiêm trọng.

- Dù sao thì những thanh niên trưởng thành ở Hương Cảng cũng giỏi hơn chúng ta! Lâm Việt Sanh đó, nó đã có “đào” rồi!

Tôi kinh ngạc:

- Nhưng nó có cái gì đâu!

- Không chừng nó trúng số!

vật như ngọc thạch, có vật như san hô, cũng có vật như ngà voi, có vật thì bóng loáng tinh xảo, có vật thì lại thô kệch vô cùng. Tôi tò mò:

- Những vật, này làm bằng chất gì vậy?

- Tôi cũng không hiểu! – Bạch Lộ cười khúc khích – Nhưng tôi thích chúng lắm. Bạn bè tặng cho, nên tôi không tiện hỏi. Tình bạn quý hơn châu báu.

- Đúng vậy! – Tôi nháy mắt ra dấu với Đức Sanh – Lý luận của mày bị phá sản rồi!

Đức Sanh hiểu ý nhែn miệng cười, và quay sang Bạch Lộ nói:

- Bạn cô chắc là đau lòng và hổ thẹn lắm nhỉ!

- Không, anh ấy chỉ muốn lấy lại vật kỷ niệm của mình thôi. –

Bạch Lộ ngập ngừng nói – Tôi thấy thư anh ấy đã viết xong rồi nữa!

- Thế thì cô nên an ủi anh ta. Cô chỉ cần cho anh ta biết đó chỉ là một sự hiểu lầm – Tốt nhất là cô đừng nên nhắc đến chúng tôi, bây giờ cô có thể đi được rồi, chắc là anh ta đau khổ lắm.

- Không sao đâu, tôi hiểu anh ấy lắm.

- Dĩ nhiên, chuyện hiểu lầm nhỏ nhoi có khi còn làm cho hai người hiểu nhau thêm nữa.

- Không! Bao giờ tôi cũng tôn trọng tình cảm của anh ấy, nhưng...- Bạch Lộ vội đổi giọng. – Tôi, còn một cái hẹn nữa, cũng vì việc này mà tôi đã trễ mất, bây giờ tôi phải đi.

Tôi và Đức Sanh đưa nàng ra tận cửa và nhìn theo nàng bước lên xe. Chúng tôi vừa định vẫy tay, thì nàng thò đầu ra gọi tôi. Tôi bước đến cạnh xe:

- Còn gì nữa vậy cô?

- Theo anh, tôi phải làm thế nào để cảm ơn ông Đức Sanh!

Đức Sanh dường như đã biết chúng tôi đang nói chuyện gì, nên hấn vội xua tay nói:

- Có gì đâu, đó có phải là nghề chính của tôi đâu. Sau này có dịp, xin cô giới thiệu chút công việc cho tôi là được rồi. Tôi làm trình thám tử kiêm luôn bảo hiểm.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng dù sao tôi cũng phải cảm ơn anh, để tôi về bàn với mẹ tôi.

Chúng tôi trở về bàn, Đức Sanh đặc ý nói:

- Món nợ này mày phải tính đấy nhé!

- Được! – Tôi vui vẻ gọi bồi – Cho một chai rượu tốt nhất quán nhé!

- Không được! – Đức Sanh lắc đầu – Đâu dễ như vậy được, phải mời tao thật trịnh trọng mới phải. Nay, tụi mình uống chút rượu rồi đến “Bách Lão Hối” xem suất năm giờ rưỡi, ta ăn cơm ở “Lạc Cung Lầu”, nếu còn thời giờ mình đến “Bách Lục Môn” nhót suốt đêm.

Chương trình xem phim và ăn nhậu tôi đều bằng lòng, nhưng cái mục khiêu vũ thì tôi phản đối.

Đức Sanh ngà ngà say:

- Nhảy đầm có gì là không tốt đâu? Thế kỷ văn minh này mà mày vẫn còn đầu óc hủ lậu của thế kỷ mười tám; hơn nữa mày là nhà văn, nhà văn phải tìm hiểu cuộc sống của mọi giai cấp trong xã hội chứ!

- Tao không phải là cụ đồ hủ lậu nhưng tao không muốn nhìn thấy những nụ cười gian trá, và những giọt nước mắt chua cay! Mày có xem bộ truyện viết về vũ nữ của tao chưa?

- Thế thì, mày đi với tao đến nhà giáo sư Trung vậy!

- Nói nhảm! Tao làm sao đủ tư cách để tranh với Lưu Triết! -

Đức Sanh lắc đầu – Tao là bạn vong niên của giáo sư Trung, ông ta đã hẹn tao đến uống rượu, đánh cờ với ông ta từ lâu rồi.

- Được rồi, bây giờ mày phải nói hết mọi bí mật về chuyện sơi dây chuyện cho tao biết đi.

- Có gì bí mật đâu! - Đức Sanh móc một gói giấy ra - Nếu bảo bí mật, thì nó hoàn toàn nằm trong này đây!

Bên trong gói giấy có một ít đất lẫn cát vàng và bột trắng, vài sợi tóc và một mảnh giấy viết thư có vết máu. Tôi không hiểu:

- Cái gì vậy, mày cũng biết làm ảo thuật nữa à?

- À! Mày đừng khinh thường nó. - Đức Sanh đưa tay sờ bộ râu mép, vẽ vờ giặng hắng một tiếng – Hoàn toàn bằng vào những phép màu này tao tìm được sơi dây chuyện bị đánh cắp.

- Sao mày biết sơi dây chuyện bị người lấy trộm, mà không phải là đánh rơi trong khe đá? Tao muốn hiểu điểm này trước.

- Đương nhiên! - Đức Sanh hớp một hớp Mai Quế Lộ hứng khởi nói – Tao biết đêm qua tụi mày đã tìm kỹ lắm rồi. Huông chi Bạch Lộ lại khá cẩn thận, nếu sơi dây chuyện kia bị rơi vào khe đá, thì tìm

chẳng khó khăn lắm!

- Vì vậy nên mày nghĩ có người đánh cắp à!
 - Lúc đầu tao chỉ hơi nghi thôi, mãi đến khi tao tìm thấy chiếc huy hiệu trong rừng tre tao mới dám quyết chắc.
 - Nhưng chiếc huy hiệu kia rất có thể do người ta đánh rơi khi đi picnic lắm chứ!
 - Rất giản dị, chỉ tại mày không chú ý đến đặc điểm của chiếc huy hiệu đó thôi. Tuy chiếc huy hiệu đã cũ, nhưng không vướng chút đất bẩn. Nếu đánh rơi lâu ngày, thì ánh sáng của chiếc huy hiệu đã bị mờ rồi.
 - Ừ nhỉ, cả tao và Bạch Lộ đều sơ sót! – Tôi gật gù – Bây giờ tao phải hỏi mày từ đầu, vì sao mày lại bảo tụi tao diễn lại tình hình cho mày xem?
 - Tao muốn xem phương hướng của những viên đá do mày ném ra vậy thôi! - Đức Sanh lấy nút chai dựng đứng trên bàn – Không người con gái nào không quý đồ trang sức của mình, dĩ nhiên nàng phải sợ bị rơi chứ, nhưng nếu không có một sức mạnh đánh trúng, nó sẽ không bao giờ nhảy xuống khe đá được.
 - Phải chăng những hòn đá của tao đã ném trúng nó, nên mày mới theo hướng mà tìm kiếm.
 - Lúc đầu tao cũng nghĩ thế, nhưng sự trùng hợp như vậy thì rất hiếm có. Do đó, sự hoài nghi bị người lấy trộm càng mãnh liệt hơn. Tao nghĩ rằng những hòn đá của mày đã ném trúng tên trộm núp trong kia!
 - Mày dựa vào đâu mà dám cả quyết người kia đã trốn trong rừng tre?
- Đức Sanh mỉm cười lờm tôi một cái:
- Mày lần thân thật, mày có nhớ khi mày đi đến bên cạnh tảng đá, tao đã bảo mày dừng lại không?
 - Phải rồi?
 - Chính ngay tại bên dưới tảng đá, tao đã thấy có vết chân.
 - Cho nên mày mới theo vết chân mà tiến vào rừng tre à!
 - Đúng vậy! Tao để ý đến hình dạng đó chính là vết giày thể thao có đế cao su, nên tao mới cả quyết là một người đàn ông mang giày cao su đã lấy mất sợi dây chuyền đó.
 - Vậy sao mày biết được giày của người đó là màu trắng?
 - Mày xem đây! - Đức Sabg đưa những hạt cát trong gói giấy cho tôi xem – Đây không phải có pha lẫn bột trắng hay sao, chỉ cần xem kỹ thì có thể biết được nó chính là loại bột trắng đánh giày ngay.
 - Thì ra thế! – Tôi phục sát đất sự tinh tế của Đức Sanh, nhưng

vẫn còn hơi ngờ vực - Nhưng cũng có thể là du khách đi ngang qua chứ!

- Cổ nhiên tao cũng đã nghĩ vậy, nhưng trong rừng tre không có lối đi, tao tìm kiếm một hồi mới nhận ra có một hàng bụi gai. Tao quả quyết chẳng có một du khách nào đi bằng qua đó làm chi cả. Vả lại, du khách thì đi đường đâu có ai lại có tư thế chân cao chân thấp như vậy?

- Hèn gì mà bảo người đó thọt.

- Lúc bấy giờ tao cũng quả hấp tấp! Thật ra lúc bối rối người ta đi không được bình thường.

- Nhưng cũng chưa thể cả quyết người này đã trộm sợi dây chuyền.

- Phải, lúc đó tao cũng chỉ dám đoán là có người. - Đức Sanh lấy trong gói giấy ra một nhúm tóc – Mãi đến khi tao tìm thấy vật này tao mới biết là phải có liên can.

- Sao, tóc thì có liên can gì cơ chứ?

- Những sợi tóc này vướng trên hàng bụi gai kia, chui vào trong đó rồi mới có thể ra khỏi rừng tre được! - Đức Sanh đưa hai tay về phía trước, làm ra tư thế như đang chui vào hang - Người này phải bò vào nên tóc, quần áo, thậm chí đến chiếc huy hiệu của hắn cũng bị mắc vào bụi gai, và da thịt hắn cũng bị cào rách nữa. Đến lúc đó thì tao xem như đã nắm được đầy đủ bằng chứng.

- Thì ra thế! – Tôi càng nghe càng hứng thú – Mà đã căn cứ vào những vật này mà phỏng đoán là áo sơ mi của hắn, mảnh giấy có vấy máu là vì hắn đã dùng nó để lau thương tích.

- Đúng! Nói huỵch toẹt ra thì chẳng có chút thần bí gì cả, nhưng mình phải giả vờ làm ra vẻ quan trọng để người ta phục chứ.

- Nếu chịu khó suy nghĩ thì có thể biết được đã đành! Nhưng làm sao mà biết địa chỉ của hắn.

Đức Sanh mỉm cười, đưa mảnh giấy có mhuốm máu cho tôi, và nói:

- Sao mà không chịu để ý đến nét chữ trên mảnh giấy này. Tôi đón lấy mảnh giấy và xem xét thật kỹ, trên đó có in địa chỉ của một công xưởng, và một hình người vẽ lối tóc hoạ bằng bút chì.

- Mà đã gặp may! Nhưng mà bằng vào đâu mà biết hắn là người phương Bắc?

- Tao đã ở con đường này rồi. Nhưng người thợ trong công xưởng này phần đông đều là người đồng hương của tao, và những khách hàng quen biết cũng phần đông là người phương Bắc.

- Nhưng sao mà dám cả quyết hắn là một nghệ sỹ chứ?

- Nét vẽ rất cứng, nếu chú ý một chút, mà sẽ nhận ra là đáng

sau lưng của Bạch Lộ ngay.

- Tao phục sự thông minh của mày. Nhưng người đó sao lại tìm đến nơi này để làm gì?
- Sao mày hồ đồ thế, đẹp như Bạch Lộ, chẳng lẽ không có người liều mạng theo đuổi à?
- Đã cố tâm theo đuổi sao lại còn lấy mất dây chuyền của người ta để làm gì?
- Mày không nghe Bạch Lộ nói sao, đó là kỷ niệm của người khác đã tặng cho nàng khi nàng được mười lăm tuổi! - Đức Sanh nốc cạn chai Mai Quế Lộ, tinh thần hấn có vẻ phấn chấn hơn – Chúng ta cũng có thể nghĩ đến người đàn ông này chắc hẳn là đang theo đuổi nàng, nhưng hấn lại không dám thẳng thắn thổ lộ, chỉ biết âm thầm ôm ấp mà thôi. Khi Bạch Lộ đến tắm ở đây, hấn núp vào tảng đá kia xem trộm. Còn hấn lấy trộm dây chuyền của nàng, dĩ nhiên là có xảy ra chuyện rắc rối trên phương diện tình yêu của họ, nhưng dầu sao thì có tật mới giết mình, hấn đã gặp phải vận rủi nên bị những hòn đá do mày ném ra làm hấn hoảng sợ phải chui ra; chúng mày thì chẳng biết chi hết, còn ở đó nhắm mắt mà lo bới móc đất cát nữa chứ!
- Vui thật, hèn gì mày đã bảo là tao phải gánh hết mọi trách nhiệm cũng phải. – Tôi nâng ly lên - Nếu mày dùng sự thông minh như vậy để theo đuổi cô Phụng, thì nắm chắc thành công.
- Bí mật chính là những vật trên sợi dây chuyền đó.
- Sao?
- Cho dù là một sâu chuỗi bằng ngọc trai thì cũng không đáng giá là bao, huống hồ mấy vật như trò chơi kỳ dị kia. Nhưng Bạch Lộ sao lại lo sợ như vậy, và bạng nàng tại sao lại đánh trộm để lấy lại vật kỷ niệm của hấn ta một cách khấn trương như vậy, chắc thế nào cũng có nhiều bí ẩn nằm trong đó. Cũng may là chúng ta không phải nhúc đầu vì việc người. Nhưng đối với mày có lẽ sẽ có đề tài sáng tác đấy.
- Đúng vậy, tao hiện đang nhúc óc vì thiếu đề tài để sáng tác.
- Dễ lắm! - Đức Sanh cười nói - Cần gì phải tìm đâu xa, quãng đời của giáo sư Trung cũng được vậy, đêm nay tao có cách làm cho ông ta phải kể hết tâm sự ra.

Tình hế môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 10

Phụng đang sửa soạn bữa cơm tối ở dưới bếp.

Giáo sư Trung vội vã cho học trò nghỉ và trở vào cụng liên tiếp ba ly với Đức Sanh rồi lại phạt rượu tôi. Hôm nay ông cao hứng lạ. Cái đầu sồi, mái tóc hoa râm, và khuôn mặt đỏ mập của ông đầy sinh khí làm tôi liên tưởng ngay đến thuở thiếu thời của ông.

Khi giáo sư Trung uống rượu đến đúng lượng thì cái ngông của ông cũng bắt đầu nổi dậy. Ông lên tiếng:

- Hai cậu có biết cái gì rẻ tiền nhất thế giới không?

Tôi và Đức Sanh im lặng chờ:

- Cạn ly này tôi mới bảo cho biết!

Chúng tôi nâng ly lên.

Giáo sư Trung đưa ra hai ngón tay. Khà một hơi dài:

- Tình yêu và trí thức. Bây giờ để tôi cho hai cậu biết một công thức – Giáo sư Trung đưa tay quét ngang qua mép, nghiêm nghị - Đi buôn, cái đáng kể nhất là vốn ít mà lời nhiều, phải thế không? Trước tiên ta hãy nói về trí thức, tính xem từ tiểu học bước lên đại học, qua việc khảo cứu rồi đi du học, tốn biết bao nhiêu tiền của, nhưng thu hoạch được cái quái gì? Chẳng hạn như tôi, ông dựng bốn ngón tay lên - Bốn trăm đồng một tháng không bằng tên vá giày dưới cầu thang.

Tôi an ủi ông:

- Nhưng thợ giày không thể vá cái khuyết điểm của văn hoá nhân loại.

- Văn hoá của nhân loại! – Giáo sư Trung hít mũi cười gằn – Có một thương gia hỏi tôi văn hoá bao nhiêu tiền một cân?

Giáo sư Trung bi quan ra mặt. Tôi biết ít nhất ông phải nói cả tiếng đồng hồ mới hả nên tôi len lén đưa tay ra dấu với Đức Sanh. Đức Sanh khéo léo xoay chuyển đề tài:

- Chúng tôi chưa đủ kinh nghiệm, mà tại sao tình yêu cũng bị coi rẻ vậy?

- Giản dị lắm! – Giáo sư Trung khẽ thở dài – Các cậu có biết vũ nữ nhảy một giờ đáng giá bao nhiêu không? Họ là những người đã bán rẻ tình yêu.

Tôi phản đối:

- Đó là mua bán chuyên nghiệp rồi, không thể so sánh với tình yêu chân thật được.

- Đúng! – Giáo sư Trung hợp một miếng rượu – Tình yêu chân thật cũng chẳng có giá trị gì! Chẳng hạn như ở Pháp, người Pháp biết hưởng thụ tình yêu, nhưng đó cũng là sự hưởng thụ nguy hiểm nhất.

Giáo sư Trung xưa kia là du học sinh tại Pháp. Tôi nhìn Đức Sanh cười. Đức Sanh trịnh trọng lắc đầu:

- Lại từ kinh tế học sang tâm lý học rồi! Theo tinh thần nhà Phật...

- Tôi ghét nhất những luận lý của nhà Phật. Ngoài sự biến thái của tâm lý không còn cách giải thích nào khác nữa à? Những hiện tượng phức tạp, và cũng rất đơn giản, văn minh vật chất của nhân loại càng phát đạt thì văn minh tinh thần càng suy đồi thì sự thông cảm giữa hai phái yếu mạnh càng xa cách. Khi tôi ở Ba Lê tôi đã có kinh nghiệm về điều này.

Đức Sanh đã đã được mục đích, thấy dịp may đã đến, hấn liền tiếp tục hỏi vặn:

- Bác đau lòng vì đàn bà Pháp à?

Giáo sư Trung cười:

- Sai rồi, bài học này tôi có thể cho cậu một điểm, nhưng cậu phải học hỏi thêm mới được.

- Tôi không tin đàn bà Pháp bán tình yêu cho bác với giá rẻ như vậy.

- Có cần tôi đưa bằng chứng cụ thể ra không?

Lối nói khích của Đức Sanh công hiệu thật. Giáo sư Trung đưa tay mân mê vành ly rượu, sửa lại giọng nói:

- Tôi công nhận tôi chẳng hiểu tí gì về đàn bà, như tôi phải tuyên bố trước, điều này chẳng có phản lại quan niệm đạo đức chút nào cả. Hai cậu có lẽ không hiểu rằng phong tục tập quán làm cho quan niệm đạo đức di động.

Đức Sanh nâng ly lên bảo:

- Chúng tôi không thể dùng quan niệm đạo đức để nhận xét những vấn đề này. Tôi luôn luôn dùng khía cạnh hỉ kịch để nhận xét khía cạnh bi kịch của tình yêu.

- Đúng! Khi hỉ kịch bắt đầu là bi kịch phải cuốn gói. Cậu biết thưởng thức cái văn minh của thế kỷ hai mươi lắm. Giờ đây tôi có thể bật mí với các cậu một chuyện này... Thôi bỏ qua đi, món nợ hai mươi năm về trước không tính xuể đâu.

- Không ai tìm bác để đòi nợ đâu! - Đức Sanh ân cần rót một ly rượu cho ông - Nếu chuyện tình này hấp dẫn thật, lần sau tôi sẽ mang chai rượu đã năm mươi năm ra để nhậu chơi.

- À, cậu đã ký hai “chi phiếu ma” cho tôi rồi. Lần này phải đành hoàng đấy nhé! Cũng may là mấy thằng bạn già của tôi không có ở đây nên chẳng có ai đối chứng cái bí mật này!

Đức Sanh lấy khuỷa tay thúc thúc tôi, bảo tôi hãy nghe cho kỹ.

- Đó là lần thất bại về tình yêu thứ mười hai của tôi. Giáo sư Trung thoáng trầm ngâm, bấm đốt ngón tay – Con số mười ba xui xẻo lắm, đúng không, thanh niên trong thời đại này như các cậu có lẽ không tin.

Đức Sanh lại ra dấu ngăn tôi, đừng làm mất nguồn cảm hứng của giáo sư Trung.

- Tôi nhớ rất rõ, hôm ấy là đêm Giáng Sinh không nhớ năm nào. Trên khung cửa của một quán rượu nghèo nàn ở khu La Tinh, dán rất nhiều tranh Giáng sinh.

Đức Sanh thêm hào hứng:

- Bao nhiêu mối tình đẹp đều xảy ra vào đêm Giáng sinh.

Giáo sư Trung hơi buồn, ông nhìn thoáng qua song cửa, nói:

- Mưa tuyết ở Ba Lê đến rất sớm, vâng! Những khối tuyết đêm ấy đúng là lớn nhất mà mắt tôi đã trông thấy. Chúng tôi tất cả đều nghèo rớt mòng tơi, chỉ đủ tư cách ngồi bên cạnh lò sưởi của quán rượu để sưởi ấm, uống rượu, tán láo và nghe chương trình lễ Giáng sinh. À, đúng rồi! Các cậu đều từ phương Bắc đến đây, chắc lâu lắm chưa được thấy cảnh tuyết rơi rồi nhỉ!

Chúng tôi cùng gật đầu:

- Cái hứng ngồi uống rượu trong đêm mưa tuyết thú vị lắm...-

Giáo sư Trung như chìm đắm trong dĩ vãng.

Đức Sanh lái câu chuyện về ý mình:

- Tôi chắc chắn bác đã gặp một thiếu nữ Pháp ngay tại quán rượu đó, phải không?

- Ừm! Cậu thông minh lắm! Cô ta là con gái của lão chủ quán...

Một goá phụ trẻ.

Đức Sanh thêm:

- Ồ! Đúng là cô gái bán rượu như Trác Văn Quân(*). Cô ấy đẹp lắm mới đúng.

- Chẳng những chẳng đẹp tí nào cả, mà còn lạnh nhạt vô tình nữa. Chúng tôi đã tặng nàng một biệt hiệu là “cánh hoa hồng gai góc”. – Giáo sư Trung lắc đầu – Sinh viên ở khu La Tinh chẳng ai dám trêu tới cô ta, thật sự thì cô ta chẳng có chỗ nào đáng để ý tới cả.

- Có thể bà ta đã yêu bác cũng nên. – Đức Sanh cố ý nói khích. – Rất có thể, bà ta là vai chính trong câu chuyện này.

- Không! Nàng đã chủ động theo đuổi tôi... Dù ai trước ai sau, cách luyện ái ở Pháp không chú trọng tới, họ cho đó là một sự tự nhiên, một sự kiện kinh tế. Không biết nguyên lý của kinh tế học không dễ gì hiểu được triết lý của tình yêu cận đại. – Giáo sư Trung đắc ý bật cười.

- Nhưng tôi hiểu cái lý lẽ đơn giản của hai giống khác phái!

- Đúng rồi, đúng rồi! Chân lý luôn luôn ở sự tầm thường, nhưng khi đến miệng mồm của các học giả thì nó lại biến thành những gì không thể đo lường được! – Giáo sư Trung bỗng buồn bã thở dài – Nhưng lần đó tôi đã phản bội truyền thống, cũng như bài luận kinh tế tôi viết hôm trước, có rất nhiều điểm không giống với Adam Smith. Đức Sanh nâng ly hướng về giáo sư Trung nói:

- Sao vậy? Bác nói tiếp đi, bác Trung, nhưng đừng quên trữ một hớp rượu trong cổ họng.

Giáo sư Trung thấp giọng nói:

- Lần đó vì đánh cuộc, điều kiện đánh cuộc là bữa cơm Giáng Sinh thịnh soạn. Mấy thằng bạn hư đồn chế nhạo tôi, bảo tôi hết khả năng để yêu đương, dĩ nhiên là tôi không đồng ý, nên tôi bảo chúng hãy chờ xem, nếu có một thiếu nữ nào bước vào quán. Nhưng mưa tuyết như thế, ai thèm ra ngoài để làm gì. Mãi đến khuya mà cũng chẳng có đến một tên ăn mày bước vào quán. Trong quán ngoài cô con gái của chủ quán ra chẳng còn đến một con ruồi cái nữa.

Đức Sanh nóng nảy hỏi dồn:

- Rồi sao nữa?

Giáo sư Trung chẳng thèm đếm xỉa đến Đức Sanh, vẫn chậm rãi kể tiếp:

- Có người xúi tôi quyến rũ nàng, nhưng tôi biết nàng và anh cả của chúng tôi có liên lạc rất thân mật, tôi không thể phá thói mối tình đó.

Đức Sanh lại xen vào:

- Anh cả phản đối à?

- Không! – Giáo sư Trung lắc đầu nói: - Anh ấy có nhiều tham vọng. Các cậu đã biết, chính khách không bao giờ buồn tha kẻ địch, nhưng đối với đàn bà ông ta chẳng chút bận tâm.

Đức Sanh cười:

- Bác bị gai hồng rồi!

- Không! Đúng là tôi gặp may. Bọn chúng nghĩ ra cho tôi một kế là ép lão chủ quán uống cho say mèm, để tạo cơ hội cho tôi tán tỉnh con gái lão. Và dĩ nhiên, lũ quỷ này tự động rút lui để cho tôi “mần ăn”.

- Hai cha con họ không biết mưu kế của các bác sao?
- Chúng tôi bàn cãi với nhau bằng tiếng mình còn hữu hiệu hơn là dùng gòn nhét vào tai họ nữa. Lão uống rượu và ca hát thoả thích cho đến khi say như cục đất. Người không uống say chỉ có tôi và hoa hồng thôi.
- Nàng tên gì?
- Tên của nàng rất dài, khó nhớ lắm.
- Bác làm sao tán tỉnh nàng được vậy?
- Lũ ma say kia đề nghị ra ngoài phổ chúc lành mọi người chỉ để một mình tôi ở lại.

Đức Sanh vui vẻ hỏi:

- Thế là bác bắt đầu gọi chuyện với nàng à?
- Không, chính nàng đã nâng ly với tôi trước! – Giáo sư Trung cũng nâng ly lên – Nàng nói rằng, “Anh Trung, tôi mời anh một ly, không phải ghi sổ, tôi biết các anh nghèo đến đổi cả gà lôi cũng không có tiền mà ăn!”.
- “Tôi mới trả lời là trừ phi ông già Noel biếu cho tôi, tôi mới nhận. Tôi không cần người khác thương hại, gia đình tôi rất giàu có, tài sản của tôi ở quê nhà có thể mở cả trăm cái quán như vậy. Hơn nữa, mỗi quán đều có chỗ để biểu diễn thoát y vũ!”.
- Nàng lạ lùng hỏi tôi, “Thế sao anh không đến các hộp đêm sang trọng?”.
- Tôi nói “Đất nước tôi hiện đang chiến tranh, như nước Pháp của cô vào thế kỷ mười sáu. Cô nhân từ lắm, thưa cô, tôi xin cảm ơn cô đã tặng rượu cho tôi!” – Giáo sư Trung cũng uống luôn một ngụm – “Trong tương lai tôi mong sẽ có dịp đưa cô thăm xứ sở tôi”.
- Nàng kêu lên sung sướng và vòng tay qua cổ tôi, khẽ tặng một nụ hôn rồi kề tai tôi thì thầm “Tôi rất sung sướng được đi thăm quê hương của các anh. Vợ anh cũng đang mong anh phải không?”

Giọng nói nàng thật dịu dàng.

- “Tôi chưa kết hôn!”. Tôi giả vờ làm ra vẻ ngượng ngùng.
- “Ở xứ anh trai gái yêu nhau như thế nào? Chẳng lẽ đàn ông các anh phải đợi cho đàn bà theo đuổi à?”.
- “Chúng tôi không phải bận tâm đến vấn đề ấy, đã có cha mẹ chúng tôi sắp xếp mọi việc cho chúng tôi, và có người chuyên làm mai cho đôi lứa!”.
- “Không phải như ong bướm chuyên hút nhụy, hoặc sự gây giống nhân tạo trong đồng cỏ à? Cách thức này không thể chấp nhận ở đây đâu nhé! Anh Trung, anh sẽ phải ôm ấp hình bóng của mình mãi mãi rồi”.

- Tôi vờ tán đồng ý kiến của nàng và buông tiếng thở dài, nói lảng đi: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều quá nhỉ!”.
- “À! Ngưng rồi!” Nàng bước tới mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài.
- “Thế thì, tôi phải về thôi!”. Tôi vừa tìm mũ và áo khoác vừa nói, sau cùng nhét khăn choàng vào cổ áo.
- Nàng nhìn tôi đắm chiêu: “Anh quên chúc tôi rồi”.
- “Chúc cô một đêm Giáng Sinh vui vẻ!”.
- “Anh không chúc tôi ngủ ngon, không hôn tay tôi à!”.
- Giữa lúc tôi cúi đầu hôn nàng, nàng bỗng choàng tay qua cổ tôi, kề tai tôi nói: “Anh thật ngốc, tuyết rơi nhiều quá, phòng tôi ấm lắm!”. Qua hôm sau, tôi cắm đoá hoa cài tóc của nàng đi dự buổi tiệc Giáng Sinh thắng cuộc.

Đức Sanh lên tiếng:

- Câu chuyện này chưa thể kết luận! Vả lại, bác chưa nói rõ tại sao cô gái Pháp kia lại chung tình với bác?
- Dĩ nhiên là có nguyên nhân, gác lại đó sau hãy nói tiếp! – Giáo sư Trung nhìn tôi cười – Đương nhiên, câu chuyện này không giống như tiểu thuyết, tôi chỉ muốn chứng minh tình yêu rẻ mạt chứ không đất đổ gì đâu. Cậu có quyền nào đề tài như vậy chưa?

Tôi lắc đầu:

- Tôi không thích loại này, nhưng tôi biết nó sẽ gây hứng thú cho Sagan.
- Nếu cậu muốn phát tán, cậu có thể viết thành chuyện phím bán cho Hoa Kỳ hay Nhật Bản.

Chúng tôi nhìn nhau bật cười. Trong tiếng cười, tôi nghe cô Phụng từ nhà bếp lớn tiếng gọi vọng ra:

- Bây giờ có thể dọn cơm ra chưa?

Chú thích:

(*) *Trác Văn Quân: Con gái Trác Vương Tôn, người huyện Lâm Cùng nhà Hán. Tư Mã Tương Như si mê, dùng tiếng đàn quyến rũ nàng.*

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du **Chương 11**

Bàn ăn hôm nay được bày biện rất trịnh trọng, khăn trải bàn trắng

ting, muổng nĩa bằng đồng sáng loáng, hoa Kiếm Lan đầy bình. Giữa bàn ăn, một chiếc hộp giấy tròn to tướng, cô tớ gái mở nắp hộp, một chiếc bánh sinh nhật trên có rất nhiều đèn cầy nhỏ trông rất đẹp mắt. Tôi và Đức Sanh đều ngỡ ngác, cả đến giáo sư Trung cũng ngạc nhiên không kém.

Cô Phụng trang điểm như một cô dâu. Trước đây chưa bao giờ tôi trông thấy nàng ăn mặc lịch sự như thế, chiếc áo dài ren trắng, bên trong lót vải hoa đỏ rực. Giày cao gót trắng, bông tai trân châu, kiểu tóc mới nhất, cao như tháp Eiffel ở Ba Lê.

Hiển nhiên, gương mặt của nàng cũng được trang điểm tỉ mỉ. Mặt nàng tròn như một quả táo, chân mày tô đậm nét, nụ cười ngây thơ bao giờ cũng gắn trên môi, giờ đây tô đỏ thắm, tất nhiên khi nàng đã đánh phấn, thì ngay cả tàn nhang ở hai bên cánh mũi cũng bị che lấp mất.

Đức Sanh bồi hồi:

- Sao không cho chúng tôi biết trước? Ngay cả quà của bác, chúng tôi cũng không mang đến!

Phụng đáp:

- Tôi không cho một ai biết cả, kể cả cha tôi! – Hai ông đã mang rượu và hoa đến rồi, và hai ông cũng mang đến cho cha tôi một niềm vui trong ngày hè hôm nay!

- Tôi thật đúng là một người cha hồ đồ! – Giáo sư Trung cười gượng - Đến đổi sinh nhật của con gái cũng không nhớ.

- Trước nay cha chưa hề mua một bó hoa nào vào ngày giỗ của mẹ, nhưng mỗi một nụ cười và mỗi một chỗ nào trong quán rượu ở Ba Lê cha nhớ không sai một chi tiết nhỏ.

- Đàn ông đều hồ đồ như vậy cả! Con xem cả đến thằng bé Lưu Triết cũng quên mất.

Phụng nũng nịu:

- Cha! Con không cho cha nhắc đến anh ấy nữa, người anh ấy cũng có loại máu xấu mà cha anh ấy di truyền lại đấy!

Giáo sư Trung cực chẳng đã phải gượng gạo nói lảng:

- Hay lắm! Thôi chúng ta hát mừng sinh nhật đi!

Hát xong bài ca sinh nhật, dùng xong cơm tối, Đức Sanh và giáo sư Trung lại chuyển câu chuyện sang đá banh, đầu phiếu và đánh cờ.

Phụng biết rõ ý họ, nên mang bàn cờ “vây” ra sắp cho họ như thường lệ.

Phòng khách được trả lại yên tĩnh. Tôi và Phụng không thích chơi cờ “vây”, nàng bảo cô tớ gái mang hai chiếc ghế mây và một mâm trái cây đặt dưới giàn hoa trong vườn, ngồi trò chuyện với tôi.

Tôi nhớ đến sự khó khăn trong công việc sáng tác của tôi nên nhân cơ hội này khai thác tâm trạng của những cô gái khi yêu nhau thật sự như thế nào. Ít nhất tôi cũng có thể tìm hiểu tình cảm của nàng dành cho Lưu Triết.

Tôi không thể đường đột vào đề ngay. Tôi phải đi vòng vo từ chuyện học hành, chuyển qua các thói quen trong cuộc sống của cha nàng; rồi nàng hỏi thăm các tác phẩm của tôi. Phụng đang học văn học Anh tại một đại học của Giáo hội, đối với văn chương nước nhà nàng không biết gì cả.

- Tôi chán môn học này quá, niên học sau tôi muốn sang ngành khác!

- Sao vậy!

- Tôi hiểu rõ tâm trạng của những người học ngành này lắm, phần đông đều vì nghề nghiệp sau này của họ, mà họ vốn không có hứng nghiên cứu văn chương; các giáo sư cũng không muốn đào tạo họ trở thành nhà văn, hay thư ký. Nếu cứ như thế mãi chẳng những Anh văn của tôi học không ra gì, mà cả đến tiếng mình tôi cũng ngờ nghệch luôn.

- Cô định chuyển sang ngành nào vậy?

- Triết hoặc thương mại.

- Hai môn học đó tương phản nhau quá!

- Đối với tôi thì nó cũng vậy thôi, mình phải là một người thông minh, bằng không, thì là một thằng khờ người chẳng ra người, ngợm chẳng ra ngợm. - Phụng thành khẩn hỏi tôi – Anh thấy thế nào?

- Tôi không rõ hai vấn đề này. – Tôi được dịp hỏi dò – Lưu Triết dù sao cũng có chút căn bản triết học, cô không bàn với anh ta về vấn đề này à?

- Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh ấy.

- Lạ thật! – Tôi bất giác buột miệng – Đêm qua, anh ta không phải hẹn với cô sao?

- Không. - Phụng cố giữ vẻ bình tĩnh – Đêm qua tôi ngồi nghe nhạc cả buổi tối bên điện thoại, có lẽ anh ấy hẹn với người khác.

- Thế thì tôi đã đoán sai rồi – Tôi bịa chuyện giải vây cho Lưu Triết – Có lẽ anh ta biết cô không đến được, hèn gì anh ta ngủ sớm thế?

- Sao hôm nay anh ấy không đến đây?

- Anh ta đang bận viết một bài, có lẽ anh ta đến thư viện tìm tài liệu rồi.

- Không có lý! – Phụng cười héo hắt – Rõ ràng anh muốn chạy tội cho anh ấy, đã ba tuần lễ nay, anh ấy không bước chân đến đây;

lẽ đương nhiên, anh ấy sẽ không bao giờ làm phí thì giờ của hai người một cách vô ích.

- Láo thật! – Tôi ngượng ngùng – Tôi phải mắng anh ta một phen mới được!

- Trách chuyện gì thế?

- Tôi không thích những hạng người không dám chịu trách nhiệm đối với tình cảm. Nhưng, cô cũng phải có trách nhiệm, trong ba tuần lễ này, tôi cũng chưa nghe cô gọi điện thoại cho anh ta.

- Sao tôi lại phải gọi điện cho anh ấy chứ! - Phụng cắn một miếng cam, thoáng chau mày - Vả lại, anh ấy cũng không có trách nhiệm đối với tình cảm của tôi.

- Tôi không thích những người không chịu nói thật!

- Anh tưởng tôi và anh Triết có gì đặc biệt à! Anh đừng xem chúng tôi như những nhân vật trong tiểu thuyết. Quen biết nhau không hẳn là yêu nhau.

- Cô phủ nhận mối tình của cô và Triết à?

- Chớ nên cộng thêm thời gian, quá khứ và tương lai, hoặc sự thay đổi của hiện tại.

- Thế giới chưa có loại văn tự nghiêm khắc thì sự thay đổi hiện tại sẽ đưa đến một kết quả chưa thể biết được.

- Rất rõ! Anh Triết đã dùng hành động để trả lời các thắc mắc của anh rồi.

- Cô cho rằng anh ta đã có người yêu?

- Chẳng lẽ anh còn muốn như diễn viên phụ để như trong kịch của Shakespeare?

- Cô có biết người đó là ai không?

- Tôi cần gì phải biết? - Phụng trở to đôi mắt u uất – Tôi không muốn biết đến việc làm ăn của Trương Đức Sanh.

- Cô nên câu thúc anh ta chứ!

- Sao tôi lại phải làm thế? Tôi không đại dốt như thế đâu.

- Vì sao?

Phụng bụm miệng cười:

- Tôi là kẻ thuộc Duy Tâm Luận (Idealism), tôi tự biết mình không biết cách phong tỏa quả tim của người khác.

- Phải, Triết là một con ngựa hoang.

- Tôi không thích nhìn người ta khắc phục ngựa hoang. Ở một quan điểm khác, những con ngựa bị mất tính ngựa, không dễ thương bằng cả con lạc đà nữa.

- Thí dụ nếu cô có một con ngựa chứng thì sao?

- Để cho nó chạy, khi chạy mệt nó sẽ mang chiếc bụng đói tìm

đồng cỏ ngay.

- Hàng rào bằng gỗ không thể ngăn được một con ngựa không cương! Đồng cỏ của cô bao lớn?

- Không lớn lắm! Hàng rào trong buồn tim của mỗi người đều nhỏ bé. Có lẽ anh ấy chưa thấy rào cản là đã rơi vào cạm bẫy rồi. Tôi ngạc nhiên thực sự trước quan niệm tình yêu của Phụng. Nàng hiểu biết và cởi mở trong khi số tuổi chỉ mới được mười chín.

- Anh ta không đồng ý quan niệm của tôi sao?

- Tôi chỉ lạ vì sự hiểu biết và tuổi tác của cô không tương xứng với nhau.

- Anh chẳng hiểu tâm lý của sinh viên hiện nay. Mình thực tế hơn lớp người trước, phải không anh?
Tôi miễn cưỡng gật đầu.

- Anh không phải phí thì giờ để nghiên cứu vấn đề này. Rất giản dị, thế giới tiến bộ, nhân loại càng thông minh hơn thì càng thực tế hơn. Tôi cảm thấy điểm tiến bộ của nhân loại ở thế kỷ này, chính là con đường sai lầm của lớp người đã đi qua; do đó, chúng tôi sẽ không rơi vào thảm trạng của Juliette nữa. Nhưng chúng tôi lại có cảm giác như bị đánh mất một cái gì, cái nhận được càng đau khổ hơn cả một tấn kịch bi thảm, anh có biết đó là gì không?

- Không...

- Tôi không thể nói một cách cụ thể, nhưng tôi có thể đưa ra một thí dụ điển hình là câu chuyện của cha tôi. Thật ra ông đã nói điều này hơn hai mươi lần rồi, tuy mỗi lần đều khác nhau, nhưng tôi đã khám phá ra sự bí mật thực trong bí mật đó.

- Cô biết gì?

- Tôi biết ông vẫn còn yêu người đàn bà Pháp đó, anh có để ý cái giọng nói của ông dường như là chế nhạo bà ta, nhưng thật ra chính ông tự chế nhạo mình đấy.

- Sao lại như thế?

- Vì nó sẽ xoa dịu lòng hối hận của ông. Mỗi khi cha tôi uống rượu đôi mắt ông sáng lạ lùng, các bạn về rồi ông sẽ ngồi ngâm nga một mình, có khi ông xúc động đến rơi nước mắt. Nhưng tôi không đến an ủi, phá rầy ông vì tôi biết ông đang sung sướng.

- Ông ấy nhiều tình cảm quá nhỉ?

- Đó chính là nỗi thảm thương nhất của lớp người chúng tôi đấy! Trí thức mang sự bi ai đến cho chúng ta, khoa học mang chúng ta lên không gian làm sự tôn thờ thần thánh của chúng ta bị lung lay. Máy móc đã thay đổi định chế xã hội, và cũng mang sự hão huyền đến cho nhân loại. Cuộc sống của chúng ta đã trở thành đồ ăn, giáo

dục xã hội khiến cho chúng ta được rất nhiều bi kịch và giúp chúng ta khắc phục nó một cách sáng suốt.

Tôi định dò dẫm tâm trạng của nàng, mà không ngờ lại phải nghe nàng triết lý, tôi chẳng hiểu trời trăng gì cả.

- Tôi nói quá nhiều đấy nhỉ! Có lẽ tôi hơi say, à, đó là rượu của Thôi Vạn Thạch biếu cha tôi đấy, tôi giữ một chai.

Tôi thừa dịp chuyển hướng câu chuyện:

- Thôi Vạn Thạch đến đây bao giờ vậy?

- Tôi cũng không rõ nữa! Hôm Giáng sinh ông ấy nhờ người đưa đến, cả đến địa chỉ cũng không có.

- Đã lâu lắm rồi tôi không gặp anh ta.

- Có một lần đi ăn tiệc mừng thọ của mẹ một người bạn, tại quán Đông Kinh ở Tiềm Sa Chuỷ, ông Thạch ngồi ở chiếc bàn bên cạnh chúng tôi. - Phụng bỗng cười khúc khích – Tôi bước sang chào ông ấy, ông ấy đang ăn, thấy tôi đến nên vội vã rút đôi đũa trong miệng ra, không ngờ vì lúng túng ông làm sao mà cả bộ răng cũng ra luôn.

Tôi tưởng tượng cảnh tượng lúc đó, phải bật cười lăn lộn:

- Mọi người cười nói xong, tôi khuyên ông ấy nên thay một bộ răng khác. Ông ấy ngượng quá nên cố giải thích với mọi người là răng của ông ấy bị gãy lúc bị lật xe hồi kháng chiến.

- Tôi cũng có nghe anh ta nói đến điều này! Nhưng anh ta chỉ gãy mất ba bốn chiếc thôi, sao bây giờ lại thay cả hàm vậy!

- Hiện nay có rất nhiều bà thay răng giả cho đẹp cả hàm.

- Anh ta còn vẽ không?

- Có lẽ vẫn còn, vì áo ông ấy còn giầy bản sơn màu. Có lẽ mấy bà đầm ngồi cùng bàn là khách hàng của ông ấy.

- Anh ta không nói gì thêm nữa à?

- Lúc sắp đi, ông ấy có bảo khế cho tôi biết là Lưu Triết cũng có mặt tại đó. - Phụng thở dài – Anh ấy đang ngồi với một cô, tôi chỉ nhìn phía sau lưng của cô ấy thôi.

- Anh ta không trông thấy cô à?

- Đông như thế, tôi chắc anh ấy không thấy tôi đâu.

Nhất định cô gái ngồi chung với Lưu Triết là cô biên tập viên. Nhưng tôi lại không thể giải thích hộ Lưu Triết, và cũng không có cách nào để an ủi Phụng.

Giữa lúc cả hai chúng tôi đang trong cơn bối rối, thì có tiếng giáo sư Trung gọi vọng ra:

- Trà! Cho tôi một ly trà.

Tôi và Phụng trở vào phòng khách. Nhìn những con cò nằm la liệt

dưới đất, giáo sư Trung say mềm bò loạn trên mặt đất. Trương Đức Sanh ngủ say trên ghế sa lông. Tôi giúp Phụng đỡ giáo sư vào phòng. Phụng lấy một chiếc khăn đắp lên mình Đức Sanh. Tôi nhìn đồng hồ, đã sắp hết phà qua sông rồi!

Tôi bảo Phụng:

- Trễ rồi tôi về nhé!
- Xin anh đừng nên nhắc chuyện này với anh Triết nhé!
- Tôi hiểu, cô có cần gì tôi không?
- Anh chờ cho chút. - Phụng cắt một miếng bánh ga tô bỏ vào hộp giấy, cười cay đắng – Dù thế nào đi nữa, anh Triết cũng phải ăn một miếng bánh sinh nhật của tôi.

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du **Chương 12**

Trên hành lang bên đền Thiên Tinh, một thiếu phụ ăn mặc rất quý phái, hấp tấp vượt qua mặt tôi và quay trở lại nhìn tôi mỉm cười. Tôi kinh ngạc dừng bước, chiếc áo dài rực rỡ, óng ánh làm hoa mắt tôi, nhưng đến khi ánh mắt tôi chạm vào sợi dây chuyền kỳ dị, tôi mới sực nhớ nàng là Bạch Lộ.

- Ông Văn! Đi đâu mà đến giờ này mới về!
- À, cô Bạch Lộ! Mới chỉ vài giờ đồng hồ, mà trông nàng đã khác hẳn.

- Tôi đi dự tiệc về, - Bạch Lộ quay sang người đàn ông đứng cạnh - Thế giới này nhỏ hẹp quá, cứ ra đường là gặp nhau.

Người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh nàng, nước da đen, đôi má hóp, để râu, mặc bộ lễ phục trắng, hơi giống người Phi Luật Tân.

Bạch Lộ cười mở nói:

- Xin giới thiệu với ông, bác sỹ La Bạt Lý, Giám đốc hãng du lịch và giải trí.

Tôi bắt tay hắn, rồi cùng bước vào phòng hút thuốc, tìm chiếc ghế cạnh cửa sổ. Tôi ngồi hơi cách xa họ một chút, để khỏi phải bắt chuyện.

- Mời ông! – La Bạt Lý nói bập bẹ tiếng Quan thoại, tay lấy hộp thuốc màu vàng ra, điều nghệ bấm tách một cái và khách sáo đưa mời tôi, sau đó lại đưa cho Bạch Lộ. Bạch Lộ thản nhiên tiếp lấy La Bạt Lý châm thuốc cho nàng. Trong ánh lửa, sắc mặt nàng đỏ ửng,

và qua hơi thở nhẹ, tôi ngửi thấy mùi rượu lẫn mùi phấn sáp. Bạch Lộ phà ra khói một cách thành thạo, lim dim mỉm cười nói với tôi:

- Ông Văn cũng thích khiêu vũ nữa à?

Tôi mỉm cười lắc đầu:

- Mỗi đêm chỉ có bút máy nhảy lên trên ô vuông mà thôi!

- Tiệc trà của chúng tôi cũng không có khiêu vũ, chỉ chơi xỏ số thôi. - Bạch Lộ lấy trong sắc tay ra một con búp bê thật xinh – Ông xem, đây là vật tôi đã rút thăm được. Nếu có chiếc chìa khoá để mở quả tim con búp bê này, cô ta sẽ nói em yêu anh, tiếc thay chìa khoá đã bị người khác lấy mất rồi.

La Bạt Lý dường như không thích Bạch Lộ nói chuyện với tôi nên hấn quay qua nói với nàng bằng tiếng Anh:

- Tôi nghĩ nếu mai chúng ta gặp lại, thì vấn đề kia sẽ có giải pháp đẹp ngay.

- Để mai hãy hay!

Bạch Lộ nháy mắt ra dấu với hấn, lập tức hấn đổi sang tiếng Pháp. Có lẽ nàng, sợ tôi biết chuyện riêng của hai người.

La Bạt Lý và Bạch Lộ trò chuyện rất thân mật, thỉnh thoảng tôi hiểu loáng thoáng một vài câu. May là tôi đã không định nghe lỏm nên tôi ngồi lặng lẽ hút thuốc, thưởng thức cảnh về đêm của Hương Cảng. Hương Cảng về đêm thơ mộng, mê ly, nhưng tôi cảm thấy ưu điểm đáng khen nhất của Hương Cảng, là những bản thủ lúc ban ngày đã bị xoá mờ. Những đèn màu quảng cáo rực rỡ ở hai bên bờ sông, phản chiếu ánh nước lóng lánh đẹp tuyệt. Những chiến hạm đậu ở giữa sông cũng giăng đèn sáng rực. Tôi chỉ thích mấy ngọn đèn đường đo đỏ đứng bên đường đời như cánh sao, làm thành một sợi dây chuyền bình dị.

Nghĩ đến dây chuyền, ánh mắt tôi vô tình di chuyển sang phần ngực của Bạch Lộ. Bóng dáng của một cô gái hồn nhiên, trong sạch đã vỡ nát trước mặt tôi.

Thời gian thật tàn bạo, trước đây mấy giờ, ấn tượng của Bạch Lộ đối với tôi thật đẹp, tôi mê cách ăn nói và tiếng hát của nàng, nhất là cử chỉ e ấp của nàng. Nhưng, Bạch Lộ ở bên cạnh tôi hiện giờ quá tầm thường, lố lăng, ghê tởm.

Tôi không nói quá đáng đâu. Đêm khuya thế này mà một cô gái trẻ đẹp cặp tay với người ngoại quốc ngang nhiên uống rượu, nhảy đầm và hút thuốc.

Tôi chẳng có tí thiện cảm đối với La Bạt Lý. Đầu chuột mắt mang, dáng dấp của một tay buôn xảo quyệt! Không tìm thấy tí thanh nhã

nào trên người hắn, nhưng hắn lại mang một cái mã bác sĩ thật kiêu hãnh. Từ cách ăn mặc ta có thể đoán được nghề nghiệp của hắn, nhưng đối với La Bạt Lý tôi quả có chút hoang mang, khó hiểu. Tôi nhớ đến lời giới thiệu của Bạch Lộ lúc nãy, chủ hăng du lịch! Tôi liền tưởng ngay đến tên tài phán trong vũ trường, và tên dẫn đường cho các thủy thủ Hoa Kỳ ngoài bến tàu.

Ma cô, tài phán, liền làm tôi thắc mắc là sao Bạch Lộ lại chơi với những hạng người này! Giữa lúc đang ngẫm nghĩ, bỗng Bạch Lộ thúc nhẹ vào khuỷa tay tôi, cười duyên dáng:

- Xin lỗi nhé, ông Văn! Tôi và ông Lý bàn chút chuyện riêng!
- Không sao! Cô nói tiếng Pháp hay lắm!
- Ông cũng biết tiếng Pháp à? – Nàng kinh ngạc, trong kinh ngạc có thoáng lo âu.
- Chút ít thôi! Tôi chỉ biết đó là cách phát âm của tiếng Pháp thôi.

Bạch Lộ có vẻ yên lòng:

- Tôi học tiếng Pháp ở Việt Nam, có thể nói nước Việt Nam là quê hương thứ hai của tôi.
- Thật đáng khen! Tiếng Quan thoại của cô cũng lưu loát lắm, tôi còn tưởng cô là người phương Bắc chứ?
- Thật ra, tôi chẳng có một tí ấn tượng về tổ quốc của tôi! Tôi trưởng thành ở Việt Nam; cha tôi là người phương Bắc, dĩ nhiên tập quán của người phương Bắc tôi phải biết mà theo chứ!

Tôi dò hỏi:

- Gia đình cô hiện giờ đều ở đây cả à?
- Chỉ có mẹ tôi với tôi thôi. Nhắc đến gia cảnh, nụ cười trên môi nàng chợt tắt.
- Cha cô không ở chung với mẹ con cô à?
- Không! Người đã bỏ chúng tôi từ lâu rồi! - Bạch Lộ thấp giọng – Tôi không thương cha tôi, nhưng đôi lúc tôi cũng co mong nhớ ông. Thấy vẻ mặt của nàng tôi không nỡ hỏi thêm. Phà sắp cập bến, nàng đã rời khỏi chỗ. La Bạt Lý đưa ánh mắt không vui nhìn tôi, sau đó hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, vòng tay ôm ngang lưng Bạch Lộ một cách hết sức kiêu hãnh.

Lên khỏi bến đò Thiên Tinh, trạm ô tô buýt Tiêm Sa Chuỷ đã vắng người. Nhìn lên chiếc đồng hồ trên gác chuông, vừa đúng hai giờ đêm; tôi vừa định đưa tay ngoắc một chiếc taxi, Bạch Lộ bỗng giữ lấy cánh tay tôi:

- Ông Văn! Chúng tôi có xe có thể cho ông quá giang về nhà!
- Phiền cô quá! Đường xa lắm, thôi tôi về một mình cho tiện.

- Không sao đâu, có bạn nói chuyện dọc đường càng hay chứ sao!

Không từ chối được, tôi theo Bạch Lộ bước đến bên một chiếc xe du lịch màu lam. La Bạt Lý nhanh nhẹn lấy chìa khoá, mở cửa xe ra để tôi ngồi ở băng sau, rồi quay sang hỏi Bạch Lộ:

- Bạn cô đi về đâu?

- Để tôi lái cho, - Bạch Lộ giành ngồi vào nơi tay lái. - Đường này anh không quen thuộc đâu.

- Tôi là chủ nhân thì làm việc này là hợp lý nhất rồi.

- Sao được, tuy chúng ta là bà con, nhưng anh sắp làm chủ tôi rồi, và ông Văn là bạn tôi, theo lẽ tôi phải phục vụ cho ông ấy. - Bạch Lộ nhướn miêng cười – Hơn nữa, tôi lại là người xuống xe trước nhất.

La Bạt Lý kề tai Bạch Lộ nói một hồi.

Tôi thấy khó chịu phải lên tiếng:

- Nếu vậy hai người có việc riêng để tôi về một mình vậy.

- Không! Không! - Bạch Lộ lúng túng, vội vã giảng hoà – Chúng ta đừng nên khách sáo nữa, bây giờ, tự mình đưa mình về nhà, đồng ý không?

Tôi nói:

- Tôi rất tán thành!

Bạch Lộ như đã dự tính sẵn:

- Đây nhé, bây giờ tôi lái, tôi xuống xe, rồi đến lượt ông Văn lái. Đến núi Kim Cương anh Lý sẽ lái về nhà.

Tôi biết Bạch Lộ phải có lý do gì nên mới dùng hết mọi cách để trốn thoát khỏi La Bạt Lý.

- Xong rồi, cứ thế nhé. - Bạch Lộ nói như ra lệnh. - Giờ đây xin mời ông Văn hãy bước lên trên, anh Lý chắc cũng mệt mỏi rồi hãy xuống đây nghỉ ngơi giây lát đi!

- Khuya như thế, cô có dám về nhà không?

- Sợ gì, trước cửa nhà tôi có cảnh sát tuần tiễu.

La Bạt Lý đành cười mỉu máo:

- Thôi được rồi! Tôi chẳng biết phải làm sao hơn.

Chiếc xe lao vun vút trên đường Nhatn. Mười phút sau, Bạch Lộ dừng xe tại đầu đường Thái Tử trong thành Cửu Long, nàng mở cửa xe bước xuống nói:

- Cảm ơn anh! Tôi về nhé!

La Bạt Lý lại thò đầu ra nói với nàng một hồi bằng tiếng Pháp. Tôi lặng ngồi vào tay lái, vừa định sang số, Bạch Lộ bỗng quay qua nói với tôi:

- Trưa mai, tôi muốn mời ông và ông Đức Sanh dùng cơm, trước mười hai giờ, tôi sẽ đợi các ông tại nhờ thờ đường Thái Tử.

- Cám ơn cô! Nhưng chớ nên khách sáo cô ạ!

- Tôi mời như vậy là không khách sáo rồi!

Có lẽ La Bạt Lý chỉ hiểu chút ít tiếng Thượng Hải nên hấn chỉ vểnh tai nói:

- Tôi không rõ hai người có dao không, bằng không, chúng ta có thể đến nhà thờ để dự lễ Misa.

Tôi chen vào:

- Thỉnh thoảng tôi cũng đi với bạn bè. Tôi thích bầu không khí tĩnh mịch ở nhà thờ.

- Thế thì tốt quá! Mai gặp lại! - Bạch Lộ hướng sang La Bạt Lý vẫy tay, và chúc chúng tôi một đêm an lành; rồi miệng ngâm nga một nhạc khúc tiếng Anh, lẹ làng bước vào một con hẻm tối.

Đường rất vắng vẻ. Tôi nhấn thêm ga, chiếc xe như một con thỏ hoang, phóng nhanh như gió, xuyên qua thành Cửu Long, phi trường Khải Đức rồi đến đầu đường núi Kim Cương.

Tôi cảm ơn La Bạt Lý, và đi luôn đến trước cửa vườn Hồng Mai. Trời vừa lâm râm mưa.

Lên lầu, cánh cửa mở toang, Lưu Triết đã về rồi. Tôi sợ hấn bị cảm nên vội bước vào phòng hấn đóng cửa sổ lại.

Triết đang ngủ say, gương mặt thoải mái vô cùng, mình trần trụi trọc. Tôi lấy tấm chăn đơn đắp lên mình hấn. Vừa định đi tôi chợt trông thấy một chiếc chìa khoá màu vàng đặt trên chiếc tủ đầu giường. Tôi nhớ ngay đến con búp bê biết nói của Bạch Lộ.

Tiếng đàn ai oán hoà với giọng hát du dương trong mơ màng, tôi nghe thấy một nhạc khúc rất quen thuộc:

Ta đứng bên bờ cát tiếng ca

Hương hoa ngây ngất cõi lòng ta

Tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, nghe rõ tiếng hát từ song cửa phòng bên cạnh đưa sang:

Cửu Long ta viếng vào năm ấy

Gặp gỡ người đẹp tựa tiên nga...

Sánh vai dưới bóng dừa xanh mát

Ta kể nàng nghe chuyện quê nhà

Ánh mắt nàng sao thơ mộng quá

Say đắm nhìn ta bao thiết tha...

Tôi nhớ ra đoạn thứ nhất là bài ca Bạch Lộ đã hát hôm trước. Tôi liền

lắng tai nghe tiếp, nhưng chiếc đàn Accordeon chỉ kéo dài thêm vài tiếng rồi im bật.

- Hát tiếp đi Lưu Triết!
- Tao chỉ có biết chừng này thôi.
- Mà học ở đâu thế?
- Tao nghe bà mẹ của một người bạn hát, tao chỉ học được một nửa, tiếc thật.

- Ai vậy?

- Bạn cũ của ba tao, tao mới gặp gần đây thôi. - Triết hơn hờ bước sang phòng tôi – Bà ấy bảo những thanh niên trước đây hai mươi năm ai cũng biết hát bài này cả.

Tôi đang nghi ngờ bản nhạc này có liên quan đến Bạch Lộ, nhưng sau khi nghe Triết giải thích lòng thấy luyến tiếc lạ.

- Mà sung sướng lắm thì phải?
- Ừ, đêm qua tao nằm mơ thấy một cô gái trẻ đẹp.
- Rồi sao nữa?
- Nàng dạy cho tao bản nhạc này.
- Thế mà tao tưởng nàng bảo nàng yêu mày chứ?
- Đúng, nàng đã yêu tao! - Triết vui một cách hết sức trẻ thơ - Tụi tao vui đùa thích thú ghê, tao đàn cho nàng hát.

- Như thế đâu phải là nàng tỏ tình với mày? – Tôi bước xuống giường trong lòng vừa vui vừa ganh tị.

- Mà hãy xem vật này! – Lưu Triết lấy trong túi áo ra một chiếc chìa khoá, đưa lướt qua mắt tôi – Đây chính là vật để mở cánh cửa tình yêu.

Tôi ngờ ngác:

- Ở đâu mà có chiếc chìa khoá vàng này thế?
- Mà đoán thử xem?

Tôi dò hỏi:

- Mua à?
- Không, đoán nữa xem!
- Trộm à, nhưng mà không đủ can đảm để làm việc đó!
- Người ta đã tặng cho tao đấy. Nàng sợ tao bị người khác trộm mất quả tim, bởi vì con tim tao được cất trong một quyển nhật ký có khoá.

Tôi sực nhớ ra người con gái mà cô Phụng đã nói.

- Tao biết, mà cũng có mang quả tim của một người con gái cất vào trong quyển nhật ký?

Triết kinh ngạc nhìn tôi trân tráo.

- Ai thế?

Tôi đưa tay chỉ chiếc hộp giấy trong có bánh ga tô đặt trên kệ sách, quả tim bằng bơ trên mặt bánh đã bị xé làm đôi.

- Mà muốn nói đến Phụng à?
- Mà quên rồi sao? Hôm qua là sinh nhật của cô ta.
- Tao đâu có quên. - Triết ngượng ngùng cúi đầu – Nhưng tao có cái hẹn rất quan trọng.
- Cô Phụng đoán mà đã đi với cô biên tập viên kia!
- Không đúng.
- Mà đi với ai?

Triết làm điệu bộ thật khôi hài, miệng thì huýt sáo, thông thả đi quanh quần trong phòng hẩn cúi đầu xem đồng hồ, bỗng hốt hoảng la to:

- Ấy chết! Trễ rồi, tao còn một việc cần nữa!
- Mà hẹn với cô ta à?
- Tao phải đến bác sỹ Vi! Tao có một chiếc răng hư, đau quá, tao nhất định nhổ nó cho xong.
- Không ăn cơm sáng à?

Triết đưa tay sờ bụng, nói một câu tiếng Quảng Đông không được thông thạo lắm:

- Yêu nhau uống nước lã cũng no mà!

Tôi nhìn theo hẩn vội vã xuống lầu và nhớ đến cái hẹn với Bạch Lộ, tôi vội vã gọi điện thoại cho Trước Đức Sanh.

Đức Sanh bảo tôi đợi hẩn tại trạm xăng gần nhà thờ. Và hẩn còn vui vẻ bảo là đang định tìm Bạch Lộ, vì có một việc cần hỏi nàng.

Để điện thoại xuống, tôi mới thấy dưới máy có một mảnh giấy, thì ra là nhà thơ Cao Mục Dịch có đến đây, hẹn tôi tối có rảnh đến toà báo tìm hẩn có việc.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du **Chương 13**

Chu Kỳ Trần đang lau chùi chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ. Khi tôi đi ngang ông ta, ông ta lên tiếng chào, một việc chưa từng xảy ra bao giờ.

Tôi cũng lên tiếng chào lại:

- Cậu đi phố hả? – Lão ném ánh mắt lạ lùng về phía tôi – Xe tôi có thể cho cậu quá giang một đoạn đường!
- Cảm ơn bác!
- Tôi không thích thanh niên khách sáo như vậy! – Lão mở cửa

xe - Cậu đi đâu?

- Dạ, tôi định đến nhà thờ đường Thái Tử.

Lão nhìn tôi với vẻ không được hài lòng:

- Cậu theo đạo Thiên Chúa à?

- Không, tôi đến đó để gặp một người bạn.

- Ừm! – Lão gật gù, khẽ hắng giọng - Nếu cậu thích, tôi sẽ tìm cho cậu mấy quyển kinh Phật.

- Cảm ơn bác!

- Cậu phải biết những điều căn bản của mọi Tôn giáo, nó sẽ giúp rất nhiều cho những người viết văn như cậu.

Tôi không muốn bàn với lão về những vấn đề Tôn giáo. Một vị phù thủy già, nhiệt thành với Phật giáo như lão cũng là một điều lạ.

- À! – Lão Trần đưa tay lướt thoáng qua hàm râu, ngạo mạn nói – Tôi chưa biết cậu viết gì nữa.

- Dạ, tôi viết tiểu thuyết thuần túy.

- Thế thì phải lắm!

Chúng tôi trầm ngâm một hồi, bỗng lão hỏi:

- Sáng nay cậu hát đấy hả?

- Dạ, Lưu Triết hát đấy!

- Tôi cũng đoán là cậu ấy! – Lão Trần dường như suy nghĩ ghê lắm, nhưng ngoài mặt cố tỏ vẻ bình thản.

- Cậu thân với Lưu Triết lắm phải không?

- Dạ không thân lắm, tôi chỉ mới quen anh ta khi tới Hương Cảng thôi.

- Gia cảnh của cậu ấy thế nào?

- Dạ, không rõ lắm, tôi chỉ biết anh ta ở Hương Cảng này một mình! Chỉ nghe anh ta bảo là mẹ đã mất từ lâu, và cha cũng chẳng có tin tức gì.

- Cậu bé này giống một người bạn già của tôi lắm!

- Bác muốn nói chuyện với nó không?

Lão Trần lắc đầu, một hồi lâu, lão nói:

- Các cậu ở nơi đây có thấy thích hợp không?

- Dạ, chỉ sợ làm phiền bác thôi!

- Không sao, - lão Trần thắng xe lại cười mỉm - Đến rồi!

Trong mấy tháng nay tôi mới thấy lão cười lần thứ nhất, tôi nhận thấy khi cười, lão dễ nhìn hơn ngày thường nhiều. Tôi nghĩ, nếu tôi già, tôi không bao giờ quên gắn nụ cười trên môi luôn luôn.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 14

Đã lâu lắm tôi không hưởng được hương vị nơi giáo đường. Theo một người, tôi tìm được chỗ ngồi và lắng nghe Thánh Ca.

Tôi không có kinh nghiệm nào về cuộc sống Tôn giáo, nhưng cảm thấy tâm hồn mình bỗng dưng trong sạch ra. Tôi nghĩ lại cuộc sống của tôi và bất giác quỳ xuống đất.

Một ông cha người ngoại quốc, mái tóc bạc phơ, đang đứng trên Tế Đàn đọc kinh, giọng trầm buồn và nhân hậu. Có lẽ bằng tiếng La tinh hay tiếng cổ nào đó. Tôi tin rằng, chẳng ai hiểu được cả; nhưng với con chiên, những vần tự do dường như đang vuốt ve tâm hồn họ.

Tôi thông thả lật quyển “Vấn đáp giáo lý” để trên bàn, chợt thấy một hàng chữ rất dễ gây sự chú ý của người đọc.

“Yêu không ganh tỵ, yêu không tự khoe khoang, không kiêu căng và không làm những việc xấu xa, đê tiện. Yêu không chấp tội ác, tin tưởng và bao dung cho người; tình yêu không bao giờ bị tiêu diệt!”

Tôi như đang ăn một quả cà na thơm ngọt, và nhai lại mùi vị của mấy câu nhật tụng: “Yêu không chấp tội ác, tin tưởng và bao dung cho người; tình yêu không bao giờ bị tiêu diệt!”.

Nếu tôi mang ý tưởng này vào tác phẩm của tôi thì tuyệt biết bao. Nhưng tôi không làm được.

Không hiểu đã đến nghi thức gì mà cả giáo đường thật trang nghiêm. Những lời cầu nguyện thì thầm, và phảng phất như có người đang khóc tỉ tê, khe khẽ vang bên tai tôi.

Ai mà cảm động đến thế? Tôi ngẩng đầu lên nhìn quanh, một thiếu phụ cách tôi không xa đang luôn tay lau nước mắt. Cô ta mặc chiếc áo dài lụa trắng, giày cao gót trắng, nhìn nghiêng, cô ta là một thiếu nữ rất trẻ, nhưng tiếc thay trên đầu lại trùm một mảnh lụa đen.

Nàng hãy còn trẻ đẹp thì có gì phải sầu muộn đến thế? Bị người yêu phụ rẫy ư? Trong xã hội mà người ta đã xem tình yêu như một trò đùa chẳng lẽ lại còn có người đàn bà ngây thơ như vậy sao? Lòng hiếu kỳ khiến tôi thỉnh thoảng quay sang nhìn nàng, nhưng cũng vẫn không làm sao thấy rõ diện mạo của nàng.

Lễ Misa chấm dứt trong lúc tôi mãi nghĩ vơ vẩn. Nhiều người rời chỗ ngồi tiến lên Tế Đàn nhận Thánh lễ. Tôi vẫn chăm chú nhìn cô gái nọ, nàng chậm rãi đứng lên, bước ra cửa, tôi cũng bước theo.

Khi đi ngang qua nơi đựng nước Thánh, tôi tưởng nàng thế nào cũng dừng lại, nhưng nàng vẫn tiếp tục bước đi. Do đó, tôi liền tăng thêm tốc độ, định vượt qua mặt nàng. Có lẽ bước chân tôi quá mạnh, nàng quay lại nhìn tôi. Tôi bất giác buột miệng:

- Bạch Lộ!
- A, ông Văn! – Nàng dụi thoáng qua đôi mắt ướt và cười duyên dáng
- Thế mà tôi tưởng ai chứ.
- Tôi đã trông thấy cô trong nhà thờ
- Thế à? – Nàng thản nhiên mỉm cười, để lộ hai hàm răng trắng ngà và đều đặn – Ông cũng có đạo?
- Không! – Tôi lắc đầu – Thánh linh vẫn chưa tràn đầy lòng tim tôi.
- Đừng nên nói thế, ánh sáng mặt trời không bao giờ bỏ sót dù chỉ một ngọn cỏ.
- Nhưng qua đêm, sương vẫn để lại những hạt lệ nó khóc trong đêm qua.

Bạch Lộ chau môi nũng nịu, thoáng nhìn tôi bên lên. Tôi nhớ lại những câu đối đáp vừa qua mà liên tưởng tới những câu đối thoại trong vở kịch, nên phì cười.

Theo làn sóng người nhộn nhịp, chúng tôi đến trạm xăng gần đó. Bạch Lộ tựa người vào lan can, ngắm vu vơ. Tôi đi quanh tìm Trương Đức Sanh.

- Anh xem kìa, đẹp quá nhỉ! – Bạch Lộ chỉ tay lên trời – Biển rộng, núi cao, kìa phi cơ nữa, như một bức tranh!

- Nếu học hội họa, cô có thể vẽ những ngọn núi thơ mộng, biển khơi không gợn sóng; thêm vào đó, một đám bồ câu tượng trưng cho hòa bình thì đẹp biết mấy.

- Không, tôi thích vẽ sự phần nộ của biển, sự tôn nghiêm của núi và phi cơ đang oanh tạc.

- Ừ, cũng được! Nhìn bộ mặt hồn nhiên, ngây thơ của Bạch Lộ, tôi cảm thấy thích thú lạ, thuận theo ý nghĩ của nàng, tôi nói – Giờ này phi cơ cũng đến lúc phải đưa nhà trinh thám của chúng ta đến đây rồi chứ, sao hần...

- Ông ấy đi xe đến chẳng? Anh phải chú ý đến số xe chứ.

Tôi nhìn ra và ngay bên cạnh tôi, một chiếc xe nhà màu đen trông rất quen. Trong xe không có người, chỉ có một người thợ mặc áo Tàu màu đen, đang nằm ngửa trên mặt đất để sửa xe. Có lẽ là tài xế của Trương Đức Sanh đến đây đón chúng tôi, tôi định bước hỏi bỗng hần đứng dậy.

- Mày... Tôi thấy hần ăn mặc như thế không nhin được cười

- Cậu đến đây bao giờ thế?

- Lúc hát xong bản Thánh ca cuối cùng.

- Cậu cũng có đến nhà thờ à?

- Vâng! Tôi không nỡ nhìn ngọn cỏ bé bỏng rơi lệ nên phải đến đây trước để nghe những lời tình tự.

Tôi biết rằng hành động và lời nói của chúng tôi hần nghe không sót chữ nào. Sợ hần đùa quá trớn, tôi vội chuyển hướng câu chuyện:

- Cậu ăn mặc như thế này, ai dám chào hỏi cậu?

- Tôi phải cải trang như thế để đi điều tra một vụ buôn lậu. Trông có giống một lão nhà quê không? – Đức Sanh vừa nói vừa mở cửa xe, làm bộ mặt khôi hài – Xin mời ông, bà lên xe.

- Không dám! – Bạch Lộ quay sang tôi nói – Anh ngồi một mình ở băng sau nhé?

- Chúng ta không cần để ý đến cái tục lệ Tây phương đó – Đức Sanh khoác tay đỡ Bạch Lộ ngồi khoang sau, rồi hần ngồi vào tay lái, xong quay sang hỏi tôi bằng tiếng Quảng Đông – Đi đâu bây giờ?

Bạch Lộ cười khúc khích:

- Tôi biết một quán ăn tên là Đông Kinh mới mở, tôi thích những bức tranh treo trên tường ở nơi đó lắm.

Mười phút sau, chúng tôi vui vẻ dùng những món ăn Đông Kinh, Bạch Lộ giảng giải cho chúng tôi cái đặc biệt của món ăn. Đức Sanh cạn xong ba ly rượu nếp Thiên Tâm, vui vẻ nói:

- Cô Bạch Lộ! Hôm trước tôi tưởng cô chỉ là một nữ sinh ngây thơ, hôm nay mới biết cô là một bà nội trợ gương mẫu mới tốt nghiệp.

- Đừng trêu tôi chứ! – Bạch Lộ đỏ mặt – Thật ra tôi chỉ là một cô bé chẳng hiểu biết tí gì cả.

- Cô bé à? Vâng! Dáng dấp như cô thì cần phải có một cô bé ở bên cạnh.

Tôi sợ Đức Sanh nói quá nên ra dấu với hắn. Nhưng hắn vẫn thản nhiên quay sang Bạch Lộ, nói:

- Cô gái đứng bên bờ sông Cửu Long, chắc cô không giận tôi chứ?

Tôi chen vào:

- Sao cậu biết cô ấy trưởng thành ở Việt Nam?

- Sao lại không? – Bạch Lộ đưa tay chỉ quyển kinh pháp Việt đối chiếu, nói – Đôi mắt của ông Đức Sanh ghê gớm thật.

Đức Sanh quay sang tôi:

- Cậu còn nhớ bài hát mà cô Bạch Lộ hát hôm trước bên bờ hồ không? Bản nhạc đó chẳng đã đề cập đến cô gái ở bên bờ sông Cửu Long à?

- Nhưng tôi là người Trung Hoa thuần túy. Tôi không thích người khác nghĩ tôi là người ngoại quốc.

- Vì thế hôm nay tôi mới định hỏi thăm cô về một thương gia từ Sài Gòn mới đến đây. Tôi nghĩ thế nào cô cũng biết người đó hoặc nhờ cô hỏi thăm giùm.

- Tôi chưa tiếp xúc với họ bao giờ. Có một số người Việt cũng hay lui tới với mẹ tôi, ông thử nói tên ra để tôi về hỏi mẹ tôi xem.

- Tên họ đều giả, vụ này cũng chẳng quang minh gì. Nhưng vì lương tâm nghề nghiệp, chúng tôi phải tuyệt đối giữ bí mật cho người ta.

Bạch Lộ nhếch môi cười:

- Thế thì khó quá, ông bảo tôi phải làm sao để hỏi thăm giùm ông?

- Chỉ cần mẹ cô bằng lòng giới thiệu tôi với một người thường hay đi về Việt Nam là được rồi.

- Tôi sẽ nói với mẹ tôi cho ông! Chẳng có gì khó khăn đâu.

Tôi thấy thái độ bí mật của Đức Sanh, dần lòng không được bèn xen vào:

- Việc gì?

- Sáng nay tôi nhận được áp phe tìm một thương gia bị mất tích.

Tôi thắc mắc:

- Mất tích? Sao không chịu đến trình cảnh sát cục?

Đức Sanh cười:

- Đời nào họ chịu làm thế? Bằng không sở trình thám của tôi đã phải đóng cửa từ khuya rồi.

- Nếu bị bọn cướp bắt cóc thì sao?

- Cậu ngốc quá, hần không phải là triệu phú.

- Nếu không phải bị bắt cóc thì sao lại mất tích chứ?

Đức Sanh uống cạn ly rượu, hứng khởi giảng giải:

- Đây là vụ tầm thường thôi. Hôm trước có người đàn bà trẻ đến nhờ hỏi tin tức của chồng bà ta. Bà ta cho chúng tôi biết một tí chi tiết.

Ông chồng bà ấy là người Việt gốc Hoa, việc làm ăn gần đây rất phát đạt, tiền bạc cũng dồi dào thì tình yêu với vợ ngày một phai nhạt.

Giàu đôi bạn, sang đôi vợ đó mà. Hơn nữa, Hương Cảng lại là nơi tập trung nhiều gái đẹp.

Bạch Lộ giận dữ:

- Li dị là xong chứ gì?

- Li dị ư? Ngay cả bà ta cũng không phải là vợ chính thức.

- Như vậy thì bà ta muốn gì?

Đức Sanh thông thả nói:

- Tiền bạc chứ còn gì nữa? Bà ta muốn chúng tôi có thể tìm ông chồng trước rồi mới nói đến điều kiện sau.

Tôi phê bình:

- Chỉ vì mấy đồng tiền mà bà ta phải hy sinh cả hạnh phúc và xuân xanh à?

Đức Sanh thản nhiên nói:

- Có gì đâu mà phải hy sinh? Chẳng qua là mất thân chủ này thì tìm một thân chủ khác.

- Giản dị thế thôi sao? Tôi nghĩ cậu nên đổi thành nghề đầu tư đi.

- Bộ cậu ngưỡng mộ điểm phúc của ông thương gia đấy à?

- Không. Tôi muốn nói là cậu có thể thiết lập một công ty bảo hiểm tình yêu tại sở trình thám của cậu, tôi bảo đảm là làm ăn khá lắm.

Tôi và Đức Sanh đều bật cười. Nhưng Bạch Lộ dường như không chú ý đến lời nói đùa của chúng tôi, nàng chỉ cúi đầu suy nghĩ. Có thể nàng bị xúc động. Ờ hay, sao ly rượu đặt trước mặt nàng đã cạn sạch.

Đức Sanh rót thêm cho Bạch Lộ.

- Đừng nói đến vấn đề này nữa., chúng ta hãy uống thêm một ly nữa đi. Hãy cạn ly chúc mừng cho sợi dây chuyền trở về cố chủ.

Bạch Lộ nâng ly lên uống cạn.

- Tốt lắm! Tôi xin chúc mừng ông chủ tương lai thêm một ly nữa.
 Nàng cười bên lên và cũng nâng ly lên:

- Xin cảm ơn hai ông! – Bạch Lộ cũng đứng dậy – Tôi cũng xin mời hai ông cạn ly chúc mừng cho tình bạn của chúng ta.
 Tôi cảm thấy ngà ngà hơi say. Mặt của Đức Sanh đỏ như một con gà trống đang gáy, duy có Bạch Lộ vẫn như thường, chỉ có trên đầu mũi lấm tấm ít mồ hôi.

- Cô Bạch Lộ mạnh rượu hơn chúng tôi rồi. Bây giờ bạn chút công chuyện, có dịp nhất định tôi sẽ tranh tài với cô – Đức Sanh hơi khan giọng, hấn đưa mắt xem đồng hồ rồi quay sang bảo với tôi:

- Cậu ở lại tiếp cô Bạch Lộ! Tôi phải đi trước có việc.
 Đức Sanh bắt tay từ biệt chúng tôi và lái xe đi.

- Cảm ơn bữa cơm này. Tôi cũng phải về để làm việc một chút.

- Cần lắm sao ông Văn?

Tôi nhớ đến cái hẹn với Cao Mục Định, nhưng phải sau chín giờ đêm mới là giờ làm việc của hắn. Tôi nói:

- Tôi định qua sông tìm một người bạn nhưng vẫn còn sớm chán.

- Vậy ông có thể đi dạo với tôi một lúc không?

- Cô muốn đi đâu? Tôi có thể đưa cô một đoạn đường.

- Tôi muốn đến Tiềm Sa Chủy.

- Cô cũng qua sông à?

- Sau đó đón xe lên đỉnh núi.

- Cô cũng hay lên chơi đỉnh núi lắm à?

- Đôi lúc đi dạo một mình cũng thú vị lắm.

- Không buồn sao?

- Không. Tôi cảm thấy phong cảnh đẹp nhất của Hương Cảng là ở trên đỉnh núi.

- Nhưng rất nhiều người vẫn thích ở vũ trường mờ ảo kia.

Nói xong, ý thức là mình đã lỡ lời. Nhưng Bạch Lộ chỉ khẽ nhếch môi cười:

- Bây giờ chúng ta đi nhé. Vẫn còn kịp để xem cảnh mặt trời lặn đấy. Rồi khỏi quán ăn, tôi cũng thấy làm lạ. Tôi cũng đã nghĩ sẵn rất nhiều câu để từ chối lời yêu cầu của nàng, nhưng không thể làm khác được.

Đối mặt với Bạch Lộ, tôi mới hiểu sức hấp dẫn của đàn bà đối với đàn ông, một sức hấp dẫn không thể nào kháng cự được.

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 15

Trên đỉnh núi nhìn xuống, thành phố Hương Cảng chẳng khác gì một bức tranh sơn thủy nhợt nhạt có đượm ý thơ. Eo biển Victoria như một con rạch nhỏ hẹp, tàu bè như chiếc hộp quẹt lênh đênh trên mặt nước. Dãy núi lở mờ dài vô cùng tận nối tiếp nhau mất hút tại cuối chân trời. Tôi nghĩ thầm, tại nơi khuất tầm mắt, có quê hương tôi, hàng xóm tôi và người bạn đời thuở bé của tôi.

Tôi và Bạch Lộ ngồi trên chiếc ghế đá, hình dáng như một chiếc ghế sa lông, không ai buồn lên tiếng. Thật lâu sau, tôi móc thuốc ra, châm lửa.

- Cô có hút thuốc không?

Nàng lắc đầu:

- Cảm ơn anh.

- Đêm hôm qua tôi trông thấy cô hút thuốc cơ mà.

- Đó là đêm qua chứ chẳng phải hôm nay.

- Ngày mai có lẽ lại khác nữa.

- Ai mà biết được?

Chúng tôi lại trở về trạng thái im lặng, một hồi khá lâu, nàng nói:

- Anh đang nhìn gì thế?

- Nhìn núi, nhìn biển và nhìn quê hương ở phía sau áng mây trắng.

- Anh rời quê nhà được bao lâu rồi?

- Được mười năm rồi – Tôi trả lời một cách lơ đãng – À không, có lẽ đã hơn hai mươi năm. Lúc đó tôi chỉ là đứa trẻ vị thành niên.

- Buồn cười thật, mọi người ai cũng như nhau, không thể nào quên quê hương của mình được. Thật ra, mười năm hay hai mươi năm có gì phân biệt, quê nhà hay đất khách có gì phân biệt đâu?

- Nhưng tình cảm chênh lệch rất nhiều.

- Đó chính là lý do anh không thích lên đỉnh núi – Bạch Lộ buông tiếng thở dài khẽ - Anh xem, dưới kia chính là xã hội chúng ta đang sinh sống, nó nhỏ bé đến đáng tội nghiệp. Con người sống giữa đất trời trông như một đàn kiến, nếu chúng ta nhìn thấy sự vui mừng buồn giận của chúng chẳng phải thú lắm sao?

Không ngờ một cô gái trẻ như Bạch Lộ, khi ăn nói lại như một lão già

từng trải. Tôi quay sang nhìn nàng một hồi, giữa lông mày của nàng có ẩn tàng một u uất thâm trầm; vẻ u uất này chỉ đối với những người gặp phải thất vọng ê chề. Tôi nhớ lại lúc nàng rơi lệ trong giáo đường. Trong lòng một thiếu nữ, ngoài việc yêu đương còn gì đáng để cho nàng phải âu sầu như vậy? Tôi hỏi dò:

- Cô nhận xét nhân loại bi quan như thế à?

- Anh phải bảo là tôi có chút nhận thức sâu xa về nhân loại mới đúng.

- Không! Chúng ta đã quen nhau ba hôm rồi. Không hẳn cô hoàn toàn như vậy! Đôi lúc cô vui vẻ, hoạt bát hơn cả thiếu nữ cùng trang lứa, cô thích kết bạn, cô thích ca hát, bơi lội...

- Đúng, - Nàng gật gù mỉm cười - Nhưng cái mà anh nhìn thấy, chỉ là tôi trong một khoảng thời gian nào đó. Trong những thời gian đó, tôi thích những trò giải trí tầm thường đó, và còn hứng thú hơn cả một số người khác. Nhưng cái tôi thật...

- Cô đã sống trong sự mâu thuẫn tình cảm à?

- Sống trong sự mâu thuẫn của tình cảm? Hay lắm!

Nàng lặp lại một lần nữa. Bỗng nàng cười như điên dại, tiếng cười thật sắc bén, thật ghê rợn. Xưa nay tôi chưa trông thấy một thiếu nữ nào cười một cách phóng đãng như vậy. Tôi vừa định tìm cách nói lắng đi thì nàng đứng dậy nói:

- Anh Văn! Anh phải biết rằng sống bằng tình cảm là đối nghịch nhau.

- Sao?

- Trước đây bốn năm giờ đồng hồ, anh trông thấy tôi đã khóc trong nhà thờ, phải không?

- Vâng

- Lúc nãy anh lại thấy tôi cười như điên dại phải không?

Tôi gật đầu

- Vì thế anh tưởng tôi trước sau như tựa hai người à?

Tôi ngơ ngác đăm đăm nhìn nàng:

- Trước sau vẫn là một mình tôi. Việc này người khác làm sao hiểu được. Khi tôi khóc, trong lòng tôi hết sức thoải mái, còn hứng thú hơn cả lúc cười. Nhưng khi tôi phải cười lớn, là lúc lòng tôi cảm thấy rất hiu quạnh, trống vắng.

Tôi trầm ngâm một hồi, dường như tôi đang nói chuyện với một triết gia về triết lý của hắn. Nhưng những thay đổi tình cảm này là của những người từng trải. Tôi muốn bàn luận thêm với nàng, vừa lúc ngẩng đầu lên mới hay nàng đã bỏ đi từ lúc nào và đang đứng trên một gò đất ở đằng xa, vẫy vẫy chiếc khăn trắng.

Tôi rất ngạc nhiên về hành động của Bạch Lộ. Tôi nhìn theo ánh mắt nàng; đằng xa có một người đàn ông đang bước về phía chúng tôi,

nhưng dưới ánh đèn chiều tà, tôi không trông rõ diện mạo.

- Bạn tôi đến kia rồi – Bạch Lộ quay sang tôi – Tôi có hẹn với anh ấy tại đây, nếu anh thích ở chơi một lúc, tôi sẽ giới thiệu cho hai người biết nhau.

- Cảm ơn cô, tôi cũng phải đến thăm một người bạn.

Không hiểu tại sao tôi từ chối nhanh và cương quyết như thế, và tôi muốn lánh mặt ngay, không đợi hấn đến gần, tôi đã chìa tay từ giã nàng.

- Được rồi, có dịp chúng ta sẽ lại gặp nhau, chắc anh cũng thích gặp lại tôi phải không? Tôi biết thế nào anh cũng có cách tìm được tôi.

- Tôi mong rằng lần sau sẽ nhìn thấy được nụ cười thật của cô.

Tình hế môi sâu

Dịch giả: Từ Du Chương 16

Tôi gặp Cao Mục Địch tại tòa báo.

Đúng như Đức Sanh đã tả, hấn ốm yếu hơn trước thật. Sắc mặt tái mét, hấn lại mặc chiếc áo Hawaii rộng thùng thình và một đôi giày da to như hai con chuột cống.

- Đợi tí nhé, vài ba phút nữa thôi – Mục Địch vừa nói vừa cầm cúi về

- Hôm qua tôi đến tìm cậu, cậu đi vắng, bộ về khuya lắm à?

- Khuya lắm, sáng nay mới thấy mảnh giấy cậu để lại.

- Cậu đi xem phim hả?

- Tôi đi thăm một người bạn.

- À, lại đến nghe lão Ngô Doãn Trung nói khoác rồi. Tôi có nghe Đức Sanh nói các cậu hay đến nhà ông ta uống rượu lắm.

Tôi mỉm cười, không chấp nhận mà cũng không phủ nhận.

- Lão chẳng hiểu gì cả, chỉ biết khoác lác – Cao Mục Địch vẫn kiêu ngạo, ngông cuồng, mở miệng ra là chê bai thậm tệ - Lão bán đồ cổ của mình cho người ngoại quốc và bán cho mình toàn đồ Tây vứt bỏ.

- Thôi đi cậu, sao cậu lại ngày càng ghét ông ta đến thế?

- Tôi đã từng làm thơ chế nhạo ông ta, ông ta cũng đã từng mắng nhiếc tôi trước mặt học trò của ông ta – Cao Mục Địch thản nhiên – Nhưng hiện nay tôi chẳng giận ông ta chút nào.

- Tôi đề nghị hai người nên gắng nói chuyện với nhau một phen để tìm hiểu nhau.

- Có gì đáng nói đâu, đến chết tôi cũng không thể nào hợp với lão

được! – Cao Mục Định buông viết đỏ xuống cười nhạt – Của César thì phải trả về cho César, của Thượng Đế phải trả lại cho Thượng Đế.

Tôi ngập ngừng nói:

- Thôi được rồi, cậu làm việc xong hãy nói.
- Xong rồi – Mục Định cuộn lấy tờ giấy, vươn vai há miệng đứng dậy – Đi thôi, hãy rời khỏi nơi xui xẻo này.
- Xem ra cậu cũng đã mệt lắm rồi, uống tách cà phê nhé?
- Không, xưa nay tôi chưa từng vào quán cà phê bao giờ! Chúng ta đến công viên Bình Đầu để ngắm giếng nước phun dưới ánh trăng, đẹp lắm.

Tôi ngạc nhiên trước sự làm việc của hắn. Đứng trước cửa tòa báo, tôi bảo:

- Mục Định, tôi phải thẳng thắn nói rằng dường như cậu không chú tâm tới công việc.
- Nhưng tôi đã phải phí mất một quãng thời gian hút một điếu thuốc thơm.
- Giản dị như thế thật sao?
- Sao lại không? Phụ trang của tôi gần như hoàn toàn là những mục liên tục, mà tôi chỉ có một khu vực nhỏ như chiếc hộp thuốc, chỉ cần điền vào một bài thơ mười bốn hàng là đủ rồi.
- Cậu có quyền thay đổi cách sắp xếp như thế chứ?
- Cậu không hiểu – Mục Định lờm tôi một cái – Những người giữ cột dài đều do ông chủ mời đến, tôi còn có quyền gì nữa?
- Hình như cậu có vẻ chán nản việc làm này thì phải.
- Không! Cái khiến tôi chán nản nhất là cuộc sống thực tại của con người – Mục Định hắng giọng khẽ thở dài – Đôi lúc tôi muốn tự tử cho xong, nhưng lại thiếu kiên quyết.
- Tại sao?
- Chính tôi cũng không biết tại sao.

Cả hai chúng tôi đều lặng thinh, dường như hắn đang tìm nguyên nhân, tôi cũng không muốn cắt đứt nguồn tư tưởng của hắn. Về đêm, trong khu trung tâm thành phố người qua lại rất ít, các đường phố đều vắng lặng, chúng tôi đi xuyên qua một con hẻm nhỏ, bước lên dốc núi.

- Mệt quá rồi! – Cao Mục Định khom lưng thở hển hển, lấy một sấp báo cũ trải trên bậc thang đá -

ở đây ngắm trăng đi.

- Không đến công viên Bình Đầu à?
- Có gì khác đâu? Dù sao thì trên trời cũng chỉ có một mảnh trăng

thôi! Mục Định ngồi trên bậc thang, ra dấu bảo tôi ngồi xuống.

- Hình như gần đây cậu gặp chuyện buồn phiền?

- Không! Xưa nay tôi chỉ biết làm buồn người khác mà thôi.

- Nếu cậu đừng khó tính lắm, có lẽ cậu sẽ thấy đời này còn có chỗ đáng yêu của nó.

- Nay tôi còn vô dụng hơn cả đà điểu nữa. Cậu không thấy sao? Vì muốn kiếm mấy đồng tiền tanh hôi, mà tôi đã phải bò trên mặt bàn như một con rùa, và còn phải ngắm bộ mặt xấu xí của tên chủ biên nữa.

- Cậu có thể đổi nghề khác đi, ai cấm? Sao cậu không chịu theo nghề chính của cậu, cậu học kịch nghệ, giới điện ảnh tại đây rất cần những nhân tài như các cậu.

- Bảo tôi phải bỏ dỡ những người làm phim ảnh à? Tôi thử rồi. Tôi vừa đến Hương Cảng là đã chui đầu vào con đường này rồi. Có một người tự xưng là đạo diễn, bảo tôi viết một truyện phim cho hắn, thù lao là năm trăm đồng nhưng hắn đứng tên.

- Cậu không chịu làm à?

- Làm chứ, tôi không bận tâm về điều đó. Tôi cảm thấy vì nghệ thuật điều đó cũng chẳng đáng kể gì!

- Sao không chịu làm tiếp nữa?

- Khi tôi xem chiếu thử, tôi liền tự tặng cho mình một cái tát, và dùng những danh từ mất dạy nhất để mắng mình.

- Sao, hắn đã làm nhor nhuốc đến tâm huyết của cậu à?

Mục Định giận dữ nói:

- Chẳng có gì đáng nói cả, tôi có thể chịu đựng được bóc lột, và chịu được con mình không nhận mình là cha; nhưng tôi không bằng lòng bán rẻ nhân cách, nhân cách của người làm nghệ thuật. Mặc dù tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt.

- Thế thì cậu có thể xuất bản truyện đó, công khai cho người khác đọc?

- Ai chịu phí tổn ấn loát chứ? Có lẽ sau hai mươi năm, hoặc giả tôi có cái hứng thú đó. Vì thế tôi mới đổi nghề làm thơ, làm thơ cũng có cái hay của nó, có thể bày tỏ chút tình cảm chân chính. Nhưng, tôi lại nhận được sự buồn bực to tát hơn.

Tôi biết Mục Định sắp phát tác cái tính ngông cuồng của hắn, bèn vội chuyển sang hướng khác:

- Sao cậu không cố tìm một người bạn gái để có tình yêu xem sao?

- Yêu à? Tôi đã thử tìm trò chơi vô vị này rồi, đúng lắm, tôi xin cậu hãy thưởng thức bài thơ này của tôi.

Mục Định đứng lên, lấy sắp báo cũ rút ra một tờ, đưa cho tôi và nói:

- Cậu hãy xem dưới ánh đèn đường đi. Xem xong hãy cho tôi một lời phê bình nhé.

Tôi đọc bài thơ đó rất nhanh, một bài thơ hết sức mới lạ và yếu điệu với nhan đề là “Tiếng khóc của Vicnas”

Tôi đọc xong trang này rồi trang nữa, nhưng không sao hiểu được lý do khiến Vicnas phải rơi lệ; vả lại trong thơ cũng không có đoạn nào nói nàng khóc, có chăng là rải một lớp bột lên quả táo.

- Tôi tin rằng cậu có thể thường thức được – Mục Định nhìn tôi với ánh mắt chờ đợi – Trong số bạn bè, có lẽ chỉ có mình cậu hiểu được thôi.

Tôi lắc đầu cười như mếu

- Thế thì có lẽ Vicnas phải khóc thật rồi! – Mục Định thất vọng – Tôi phải phí mất hai giờ mới viết xong được đấy.

- Sao cậu không chịu viết dễ hiểu hơn một chút chứ? Lối thơ này không thơ mộng bằng những sáng tác của cậu trước kia.

- Trước kia? Trước kia đâu có thơ – Mục Định cười nhạt – Lúc đó có một tư tưởng tồi tệ, những thi ca sắp bán cho Công ty điện ảnh để làm nhạc thời đại, cái tôi viết hiện nay mới đúng là đồ thật. Bởi vì tôi có tiền thu vào cổ định nên không thêm làm những công việc nhàn nhả, rẻ tiền đó nữa.

- Nhưng bài thơ của cậu như vậy, tôi chẳng hiểu trong đó nói gì.

- Tôi không phải viết cho chính mình, mà chỉ thương xót cho thời đại này thôi.

- Nhưng độc giả không thể đón nhận được.

- Điểm này tôi công nhận. Đối với độc giả không chịu suy ngẫm, có thể gọi là đàn gảy tai trâu; hãy cứ để cho họ chìm đắm trong vũng sinh lầy của quỷ sắc dục đi thôi! Tôi mong rằng cậu nói sự thật, chúng ta có thể liên kết tâm hồn với nhau chẳng?

Tôi thẳng thắn nói:

- Tôi tưởng là thợ sắp chữ sắp sai đó chứ?

Tôi tưởng là Mục Định giận, nhưng trái lại hắn còn vui vẻ nói:

- Với tư tưởng lạc quan như vậy, cậu cũng phải chờ đợi một thời gian lâu; nhưng chưa chắc sẽ thành công.

- Có lẽ số mệnh đã an bài cho tôi phải thất bại! Vì rằng chúng ta bắt đầu đã bị những người kia làm hỏng. Các bạn của chúng ta còn có điện ảnh của phái Tân trào và tiểu thuyết thuộc xu hướng ý thức.

Cũng chẳng được gì, nhưng cậu không thể dập tắt cái tinh thần khai sáng này.

- Xem ra cậu phải làm một cái gì cho đích đáng mới được.

- Đúng, hôm qua tôi đến thăm cậu chính vì việc này. Gần đây tôi định

làm một cuộc hội thảo văn nghệ, hầu bành trưởng thơ mới này, mong cậu cũng đến tham dự, thời gian và địa điểm tôi sẽ đăng trên báo sau.

- Tôi mong rằng có thể nhìn thấy cậu thành công! Nếu không có việc gì quá cấp thiết, tôi sẽ đến dự.

- Điều này đối với tôi rất hệ trọng! Nếu không có tia hy vọng này, thì tôi đã rời Hương Cảng này từ lâu rồi. Giờ đây, khi nào xong việc tôi mới ra đi.

- Cậu có kế hoạch gì nên mới rời Hương Cảng hả?

- Chỉ muốn bỏ đi thôi, chưa định đi đâu cả - Mục Định buồn bã nhìn tôi – Tôi muốn nghe ý kiến của cậu.

- Khi chim mỗi cánh sẽ bay về tổ, tôi đoán cậu định về quê nhà

- Quê tôi giờ chẳng còn ai nữa cả! Cho dù tôi trở về họ cũng chẳng thích tôi. Vả lại, tôi cũng không muốn phá hoại ấn tượng của tôi với quê hương tôi.

- Hoa Kỳ là nơi cậu rất quen thuộc, cậu có thể sang đó làm ăn.

- Thôi đi! Tôi quá quen thuộc bộ mặt di dân của họ.

- Nghe nói bên Âu Châu không có nạn kỳ thị chủng tộc.

- Bầu trời Luân Đôn cũng buồn tẻ hơn cả Hương Cảng! Tôi đã ở ngoại quốc khá nhiều năm mà không thể nào quen được.

- Đó có lẽ là vấn đề văn hóa dân tộc, chúng ta dù sao cũng là người Trung Hoa! Cậu có cảm tưởng như thế không? Nó như một gánh nặng đè lên lưng chúng ta.

- Đúng! – Mục Định móc hộp thuốc, châm một điếu thuốc, hít lấy một hơi dài – Ngay cả thuốc lá thơm Hoa Kỳ cũng gắt như thế.

- Cậu chán ghét nó lắm thì phải. Lần đầu tiên tôi trông thấy một du học sinh Hoa Kỳ lại không thích đồ Hoa Kỳ.

- Không! – Mục Định phả một luồng khói dày đặc – Tại Hoa Kỳ, có một thời kỳ tôi còn định nhập tịch Hoa Kỳ nữa đấy, vì rằng khi trở thành công dân Hoa Kỳ thì làm cái gì cũng dễ dàng hơn.

- Cậu đã nhập tịch chưa?

- Rồi, với hai người bạn nữa – Mục Định vươn vai ngáp – Không hiểu vì sao đứng trước cửa Tối Cao Pháp Viện Nữ Ước, chân tôi như bị xích sắt khóa chặt, không sao bước lên được nữa. Vừa rồi cậu có bảo, nền văn hóa dân tộc như một gánh nặng đè lên lưng chúng ta, đúng lắm, nhưng chúng tôi không nỡ vứt nó đi. Do đó, tôi bèn nói với hai người bạn rằng “Tôi bệnh rồi, bệnh cũ của tôi lại tái phát rồi!”

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 17

Tôi biết rằng đó là áp lực của “gánh nặng” kia.

Cao Mục Định cười nói:

- Hôm đó tôi đến sân banh Ground một mình, thật thú vị, chơi Ground là một trò thể thao rất tốt, nó có thể làm cậu quên hết buồn phiền, đáng tiếc là tới nay ở đây vẫn chưa có trò chơi này.

- Rồi cậu cũng không đi tuyên thệ à?

- Dĩ nhiên là không, nhưng tôi đã ngã bệnh thực sự, “gánh nặng” đã từ trên lưng di chuyển vào trong tim. Vì cần phải chữa bệnh nên tôi mới đến Hương Cảng này.

- Hương Cảng dù sao cũng là của mình.

- Nhưng không phải là môi trường thích hợp cho thi nhân! Có một thời gian tôi rất sung sướng, nhưng khoảng thời gian đó quá ngắn. Hiện giờ, bệnh cũ lại tái phát nhưng tôi không thể tìm được nơi nào chữa bệnh nữa.

- Trước khi chưa quyết định, cậu nên sống cởi mở hơn một tí, tìm hứng thú trong cuộc sống và tiếp xúc với thiên nhiên hơn, đi dạo chơi khắp nơi cho tâm hồn khoáng đạt.

- Cậu tưởng rằng những hưởng thụ nông cạn thế có thể giải trừ được các áp lực trong lòng tôi à?

- Thì xem, rất có hiệu lực. Gần đây tôi cũng sống như vậy. Lúc đầu, tâm hồn cứng nhắc của mình chưa tiếp nhận được, nhưng từ từ rồi cũng thấy thú vị lắm.

- Đây là cậu đã cố tâm làm cho cảm giác của mình ù lì đi. Mà có lẽ nếu không thế, cậu càng buồn chán hơn.

- Ít nhất nó cũng giúp ích cho hứng thú sáng tác của tôi đôi chút.

- Cậu tưởng như vậy là mình đã hiểu biết à?

- Không đáng gọi là hiểu biết, chỉ gọi được là nhận thức thôi.

- Tốt hơn là đừng nên nhận thức! – Mục Định cương quyết không tán thành – Nhận thức những việc đó có ích lợi gì đối với cậu, thú thật, ích lợi duy nhất cho các tác phẩm của cậu, là ghi lại những tình cảm chân thật và trong sạch. Tại sao phải hủy hoại những cảm nghĩ tốt đẹp duy nhất đó chứ? Ôi! Các con chim ó trong thiên hạ đều đen như nhau, các đô thị trên khắp thế giới đều có một bộ mặt như nhau, những người có bề ngoài như thân hào thực nữ thật ra đều là ngụy trang, hơn kém nhau ở trình độ diễn xuất mà thôi.

- Tôi không viết về đô thị mà muốn tìm hiểu về nội tâm của con

người, có lẽ tôi sẽ tìm được đề tài mới lạ cũng nên.

- Chắc chắn, cậu sẽ thất vọng – Mục Địch cười cay đắng nhìn đồng hồ, hơi hoảng hốt – Thời giờ qua nhanh thật, đã sắp đến giờ đóng cửa rồi. Cậu có được một lão chủ nhà không hỏi han và cũng không để ý đến cậu, còn tôi thì gặp phải một bà La Sát. Nếu không, mình có thể nói chuyện suốt đêm.

- Thế sao cậu không tìm thuê nhà khác?

- Cũng tại thói quen. Tôi rất cảm ơn là mụ không biết tôi là nhà thơ.

Mụ tưởng tôi là thằng ma cô ma cạo trong vũ trường đấy.

Hắn vừa cười và nhảy lên một chiếc xe điện đi về hướng đông.

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 18

Cái buồn nào dường như cũng có tính cách truyền nhiễm. Trên đường về, tôi không làm sao quên được mối hậm hực của Cao Mục Địch đối với đời sống. Nhưng tôi cũng phải thừa nhận rằng hắn cũng có lý. Mấy hôm nay tôi gặp nhiều bạn bè, thường thì tôi thấy chẳng có vấn đề gì đáng kể, nhưng bây giờ tôi phải xác nhận là tôi chẳng hiểu bọn họ tí nào. Nói tóm lại, đối với việc sáng tác không những chẳng giúp ích được gì, mà trái lại càng khiến cho đầu óc tôi rối rắm cùng cực.

Tôi rất ân hận là những mẫu chuyện tưởng tượng dễ viết hơn nhiều. Ngay một cô gái trẻ tuổi như Bạch Lộ, tôi cũng không thể hiểu tính nết của nàng. Bực mình, tôi ghé mua một chai rượu và một món nhậu và nhất định tìm Lưu Triết bàn luận.

Về đến vườn Hồng Mai, trên lầu đã bật đèn, và có một bóng đen in trên màn song, có lẽ Lưu Triết về rồi, tôi mừng rỡ nắm kéo chiếc chuông ngoài cửa.

Vân, cô tớ gái, ra mở cửa

- Trời ơi! Các ông đều đi vắng cả ngày, mà ông chủ chắc đêm nay cũng không về nhà đâu.

- Không phải ông Triết đang ở trên lầu sao?

- Lúc trưa ông ấy có gọi điện thoại bảo là đến tối mới về được.

- Thế ai ở trên lầu?

- Anh học sinh bị rụng mất răng cửa đến đây vào tháng trước đấy – Vân lải nhải – May mà có anh ta ở đây đợi ông, trong nhà chẳng có

một ai; sợ ghê!

Lâm Việt Sanh, Lâm Việt Sanh thuộc hàng con cháu của tôi, chú hấn là Lâm Phúc Huệ, người cùng xứ của tôi và chúng tôi mới quen biết nhau ở đây thôi. Sau này Huệ nhờ tôi chăm sóc cho Việt Sanh. Thật ra, Việt Sanh là một thanh niên rất siêng năng, hấn đang thực tập ở một ngân hàng thương mại, lúc rảnh rỗi còn giúp tôi chép bài vở, nhưng từ khi tôi dọn nhà, hấn chỉ đến chơi một lần rồi thôi.

Đã khuya rồi mà hấn vẫn còn đợi tôi? Tôi giao rượu và đồ nhậu cho Vân và nhờ cô ta hâm nóng rồi đưa lên sau.

Việt Sanh dường như không nghe thấy tiếng chân của tôi, vẫn đứng xem bên kệ sách. Tôi vỗ nhẹ vai hấn:

- Việt Sanh, cháu đợi lâu quá nhỉ?

Hấn cung kính cúi chào. Tôi nhận thấy gương mặt xanh mét của hấn lại càng ồm hơn xưa kia rất nhiều. Đôi mắt đầy gân đỏ mịt mịt. Tôi nắm tay hấn:

- Cháu vẫn mạnh chứ?

Hấn e thẹn, nhưng lại lập tức mím chặt môi để che chiếc răng sún.

- Răng cháu vẫn chưa trồng lại à?

- Dạ, bận quá chú ạ.

- Chắc cháu không bị bệnh gì chứ?

- Dạ không, chắc tại cháu đi học đêm thêm.

- Cháu phải tập thể thao nhiều hơn cho khỏe nhé.

- Vâng.

Trông hấn có vẻ bồn chồn.

- Có việc gì không?

- Dạ không, cháu định đến để xem chú có bài vở gì không để cháu chép hộ. Hiện nay cháu làm ở sở bảo hiểm, công việc rảnh rỗi hơn trước rất nhiều. Cháu rất thích chép bài vì nó sẽ giúp cháu quên đi nhiều chuyện không vui.

- Tuổi trẻ như cháu mà có gì không vui chứ? Máy hôm nay chú bận tìm hiểu chút ít cuộc sống thực tế, nên chẳng viết bài gì cả.

- Cháu biết chú bận lắm, nhưng cháu có việc khác nên mới tìm chú.

- Việc gì thế? – Tôi nhớ ngay đến hoàn cảnh sinh sống của Việt Sanh, và không đợi nó kịp mở miệng, tôi nói ngay – Cháu không nhận được tiền lương à, chú có một ít tiền nhuận bút đây, cháu cứ giữ lấy mà dùng.

- Không, không phải thế - Việt Sanh lắc đầu, tránh khỏi ánh mắt tôi.

- Đừng ái ngại như vậy! Cháu đã giúp chú ghi chép nhiều bài vở như thế, chú cũng phải trả thù lao cho cháu chứ.

- Không phải vấn đề tiền bạc – Việt Sanh lắc đầu lia lịa – Thực tình,

số tiền chú cháu gửi cho, cháu đều gửi cả vào ngân hàng, khi nào ông đến Hương Cảng, cháu sẽ lấy tiền đó ra tiếp đãi ông.

- Bao giờ ông ấy đến?

- Có lẽ một tháng nữa. Trong thư chú cháu bảo việc cư trú bên kia đã gặp rắc rối.

- Cháu có chuyện khó khăn khác à?

- Không phải là khó khăn – Việt Sanh lộ vẻ ngượng ngùng, một hồi lâu mới ngập ngừng nói tiếp – Mà là rắc rối...

- Không ai tránh khỏi điều đó, cháu bị rắc rối về phương diện học hành hay nghề nghiệp?

- Dạ không, về tinh thần.

- À! – Tôi kinh ngạc đăm đăm nhìn hấn, định đoán tâm sự qua vẻ mặt hấn, nhưng khi tôi nhìn đến bộ ria mép mới mọc của hấn, tôi chợt nhớ Việt Sanh nay đã là một thanh niên đến tuổi trưởng thành và cũng liên tưởng đến mình trước đây mười năm, tôi bật cười – Có lẽ cháu đã dùng sai danh từ rồi, đó không phải là rắc rối mà là khổ sở. Nói rõ hơn, là nỗi khổ sở trong thời kỳ đang trưởng thành.

Có lẽ Việt Sanh bị tôi đoán đúng tâm sự, hấn e thẹn và gắt nhẹ:

- Cháu định nhờ chú chỉ dạy về vấn đề này và cũng là vấn đề mà các bạn chúng cháu vẫn hay tranh luận thôi. Theo chú, bọn thanh niên như cháu có thể có bạn gái chăng?

- Dĩ nhiên là được – Tôi trả lời chẳng chút suy nghĩ – Chú cũng đã trình bày ý tưởng này trong một bài báo, đây là hạnh phúc của giới trẻ và cũng là quyền lợi

Có lẽ Việt Sanh nghe giọng nói kiên quyết của tôi khiến tâm hồn nó có vẻ thoải mái hơn.

- Bài đó cháu có chép lại cho chú nhưng cháu tưởng chú biện hộ cho ai chứ...

- Đây không phải vấn đề biện hộ. Trong thực tế, không ai có thể ngăn cấm giới trẻ yêu nhau, cũng như không ai có thể ngăn cấm cây mùa xuân không nở hoa, và chim mùa xuân không ca hát.

- Nhưng có một số người cho rằng thanh niên trong hoàn cảnh cháu không nên yêu đương...

- Nói nhầm! Cháu có tự do đó. Không nên mặc cảm, tình yêu không phân biệt giàu nghèo, không phân biệt giai cấp. Trong xã hội này, những mối tình không đặt nền tảng trên tiền bạc thì càng trong sạch và đáng quý hơn.

- Nhưng có điều... - Trên nét mặt hớn hờ của Việt Sanh bỗng thoáng chút băn khoăn

Để hấn vững niềm tin, tôi lại bổ túc thêm:

- Không có pháp luật nào quy định thằng nghèo không được cưới con gái triệu phú.
- Dĩ nhiên con gái triệu phú không thèm làm bạn với cháu, nhưng... - Việt Sanh mấp má môi, không thể nói tiếp nữa.

Tôi nói nhanh:

- Bất kỳ điều kiện gì cũng không làm trở ngại sự phát triển của tình yêu, cháu đừng nên lo lắng làm gì.
- Nếu bạn gái của cháu có khuyết điểm thì sao?
- Cháu phải yêu lấy cả khuyết điểm của cô ta.
- Nếu như nàng thấy mới đổi cũ thì sao?
- Cố gắng nắm vững nàng, dùng con tim của cháu đổi con tim của nàng.
- Nếu người khác dùng những thủ đoạn không đường hoàng để mê hoặc nàng?
- Cháu phải đâm ngay vào mũi hắn.
- Không cần biết hắn là hạng người nào?
- Đúng thế!

Việt Sanh cắn môi:

- Hiện nay cháu đang gặp phải rắc rối này.
- Tốt lắm! – Tôi nên cười – Cháu muốn bảo cháu đang có người yêu! Trương Đức Sanh đã cho cháu biết chuyện đó.

Việt Sanh e thẹn gật đầu:

- Cháu không dám đến đây vì ngại gặp ông ấy.
- Có sao đâu! Khi yêu phải can đảm và thành thật, yêu nhau không phải là một điều xấu.
- Nhưng đây là một vấn đề hiện thực.
- Cháu đã nghĩ đến vấn đề cưới vợ à? Vấn đề thực hiện mà cháu nói, nếu là việc đó thì đáng nghĩ ngợi lắm. Cháu có thể cho chú biết đầu đuôi tự sự không?
- Vâng
- Cô bé đó làm chung sở với cháu à?

Việt Sanh lắc đầu:

- Bạn học à?
- Chúng cháu quen nhau từ nhỏ tới lớn, nàng là bà con cô cậu của cháu... - Việt Sanh ngập ngừng – Thật ra chúng cháu thân nhau hơn cả bạn học và bạn chung sở. Vì... vì chiến tranh chúng cháu phải xa nhau, nhưng về sau chúng cháu gặp lại nhau ở Hương Cảng và học chung một trường.
- Cháu phải nắm vững căn bản tình cảm này, chú mừng cho cháu lắm!

- Nàng học cao hơn cháu một lớp, sang năm thì tốt nghiệp rồi.
 - Thế thì tốt lắm! – Tôi cười khoan khoái – Cháu tốt nghiệp xong cả hai đều có khả năng tạo dựng gia đình rồi hãy nói đến chuyện kết hôn sau, bây giờ cháu đừng nên lo lắng quá đáng nữa.
 - Cháu đâu dám nghĩ đến điều đó – Việt Sanh ủ rũ lắc đầu – Hiện nay chúng cháu đã không còn thân nhau như trước nữa. Thật ra cháu là một kẻ thất tình.
 - Thất tình? Sao lại tan vỡ?
 - Cháu đã khám phá ra bí mật của nàng.
 - Bí mật gì?
 - Nàng đã dối cháu để yêu người khác.
- Không ngờ tâm sự của Việt Sanh lại có một kết thúc bất ngờ như thế. Tôi hoài nghi sự mẫn cảm của hắn. Trong thực tế, biết bao nhiêu cuộc tình chỉ vì sự đa nghi mà đưa đến tình trạng hiểu lầm trầm trọng. Tôi nghiêm giọng nói:
- Trước khi chưa có bằng chứng chắc chắn, cháu đừng xúc động quá đáng. Cháu cũng nên hiểu rằng người ta hiện nay chưa phải là vợ cháu, cho dù có lấy cháu rồi thì cô ta cũng còn có tự do cá nhân xã giao, đừng nên ích kỷ với tình yêu như thế, phải thế không?
- Việt Sanh ngập ngừng nói:
- Cháu có bằng chứng rất chính xác. Cháu có trông thấy bức chân dung của nàng, một bức họa lửa thếp không đáng để mắt vào, mà bức họa này lại treo trong phòng ngủ của vị giáo sư cũ của cháu.
 - Có thật như vậy à?
 - Dạ thật, không ngờ ông ta lại cướp mất người yêu của cháu.
- Tôi định tìm hiểu thêm về mối tình tam giác này, nhưng đối thủ của hắn lại là giáo sư của hắn, tôi đành ngập ngừng:
- Nhận xét của cháu chưa hẳn là sự thật.
 - Có lẽ họ vẫn chưa đính hôn – Việt Sanh hơi đổi giọng – Nhưng cháu dám cả quyết là ông ấy đang theo đuổi nàng ráo riết. Ông ta giàu có, có địa vị và hãy còn trẻ làm sao các thiếu nữ không thích? Lỗi xét đoán của Việt Sanh làm tôi thắc mắc hết sức nhưng tôi không tiện hỏi tiếp, nên kéo câu chuyện trở lại vấn đề chính.
 - Vấn đề này rất giản dị, cháu và giáo sư của cháu đều đứng ở một cương vị như nhau, nhưng quyết định yêu ai, đó là quyền định đoạt của người bạn gái của cháu. Giờ đây cháu chỉ cần hết sức yêu nàng, đoán mò như thế không ích lợi gì đâu.
 - Nhưng cháu tin rằng nàng yêu cháu – Việt Sanh mặt mày meo mào, thở một hơi dài thượt – Nàng đã nhận của cháu món quà còn đáng giá hơn cả của giáo sư. Giờ đây cháu chỉ mong hai đảng cùng bình

đẳng như lời chú nói. Cháu cốt đến đây để xin ý kiến của chú, cháu phải làm gì để thuyết phục nàng và để đối phó với người kia?

Tôi ngẫm nghĩ giây lát và trì hoãn trả lời bằng cách đòi gặp cô kia, và tôi khuyên hấn chớ nên xử sự bằng tình cảm.

Việt Sanh nghe xong, trầm ngâm một hồi lẩm bẩm nói:

- Đây là lần đầu tiên cháu ném mùi vị của tình yêu, và có lẽ đó cũng là lần cuối cùng.

- Chú không thích cháu bi quan như thế. Nhìn thẳng vào gương mặt ủ dột của Việt Sanh, - tôi bảo – Cho dù cháu có thất bại, cháu cũng không nên chán nản tình đời như vậy.

- Chú muốn cháu nên bắt kể tất cả mà yêu nàng à?

Tôi cảm thấy các ý kiến của mình có chút mâu thuẫn, nhưng tôi đành phải nói:

- Phải rồi, chú cần bổ túc thêm ý kiến của chú ban nãy. Bắt kể tất cả không phải là bông bột, nông nổi, mà là phải sáng suốt, cương quyết, can đảm và nhất là phải trầm tĩnh.

- Có lẽ chú không tin tưởng vào sự nhận xét của cháu – Việt Sanh có vẻ trầm tĩnh được đôi chút – Nếu chú bằng lòng, cháu sẽ đưa bạn cháu đến gặp chú.

- Được rồi! Chú cần phải hiểu rõ vấn đề hơn.

- Cháu xin nghe lời chú.

Việt Sanh đứng dậy chìa tay ra từ giả.

- Trong thời gian này, chú mong cháu đừng nên chuốc lấy phiền não. Tình yêu không phải là tất cả cuộc sống của người thanh niên, cháu không nên phí cả cuộc đời cháu vào một người con gái. Cháu có học thức, có tương lai và còn rất nhiều việc quan trọng hơn cả tình yêu đang đợi cháu.

Việt Sanh ngẫm nghĩ một hồi khế gặt gù:

- Xin cảm ơn chú, cháu sẽ nghe lời chú, thôi cháu phải về.

Cô Vân mang rượu và đồ nhắm lên, tôi mời hấn ở lại uống với tôi rồi hãy về, nhưng hấn chỉ rót đầy ly rượu, và nốc một hơi cạn sạch.

Tình hé môi sầu

Dịch giả: Từ Du **Chương 19**

Tôi ngẫm nghĩ lại thì thấy những lời khuyên của tôi rất mâu thuẫn. Lúc đầu tôi khuyến khích hấn bắt kể tất cả mà thương yêu người bạn

gái của hắn, sau cùng lại cảnh cáo hắn không nên quan trọng hóa tình yêu. Tôi bảo hắn phải yêu lấy khuyết điểm của cô gái kia rồi lại khuyên hắn đừng nên hao phí cuộc đời vì một người con gái, nhất là khi đối thủ của hắn lại là giáo sư của hắn. Thực tế mà nói, giáo sư của hắn có đủ điều kiện để cầu hôn nàng hơn hắn. Ngay cả đời sống độc thân, Việt Sanh cũng không thể tự lập thì làm sao có bình đẳng để tranh đua với giáo sư kia. Tôi chẳng những không thể khuyên hắn tiến tới mà cũng không thể bảo hắn rút lui.

Nếu đây là đề tài của một thiên tiểu thuyết, tôi sẽ xử sự rất kiên quyết và dễ dàng; tôi cho vị giáo sư của hắn là một tên sở Khanh chuyên lường gạt đàn bà và cuối cùng sẽ bị lật tẩy. Thiếu nữ kia sau khi trải qua một quãng đường tình đầy chông gai, rồi cũng trở về vòng tay ấm áp của thanh niên nọ. Bằng không, tôi cũng có thể sắp đặt người thanh niên kia ra đi, hoặc đã tự tử để giữ vẹn lòng chung thủy. Không chừng tôi sẽ có thể kiếm được một số nước mắt của độc giả cũng nên. Song lẽ ở đây, tình yêu hiện thực không hẳn là như thế. Việt Sanh vẫn yêu một cách tiêu cực và tôi vẫn vô phương giúp đỡ hắn. Tôi công nhận là mình không có khả năng, nhưng tôi không hiểu vì sao tôi hồ đồ như thế.

Thật lâu sau, tôi mới nhận thức được nguồn gốc của cái hồ đồ đó. Đó là phản ứng của chính cá nhân tôi. Sau mấy lần gặp gỡ, Bạch Lộ đã gây một ít ảnh hưởng đối với tôi, ảnh hưởng này đã vượt khỏi ý nguyện của tôi, ý nguyện đó là tìm đề tài sáng tác trong cuộc sống thực tại. Nhất là ở trên đỉnh núi, tôi ganh tỵ rõ ràng với người nàng đã hẹn đến. Tôi bức mình đi tìm mấy quyển sách về tâm lý. Theo sự phân tích của tâm lý học thì ganh tỵ là một hiện tượng của tình yêu. Tuy nhiên, lý trí tôi vẫn quả quyết rằng sự ghen tỵ đó không vượt ngoài tình bạn.

Tôi có thể tìm được rất nhiều lý lẽ để giữ vững lý trí của tôi. Tôi đã có người yêu, quan niệm đạo đức không cho phép tôi có tư tưởng thấy mới quên cũ. Tôi không thích những người con gái có hành động bí ẩn và tính nét thay đổi bất thường, tôi không muốn đưa cảm hứng sáng tác của tôi vào ngõ bí nên tôi không thể phung phí tình cảm.

Tôi cảm thấy khó chịu, bức bối và quyết định chấm dứt liên lạc với nàng. Nếu vịn vào việc tìm hiểu cuộc sống của nàng để đổi hướng công việc sáng tác của tôi, thì tôi thà bỏ kế hoạch đó còn hơn.

Khi tìm được lối thoát, tâm trạng của tôi nhẹ hẳn đi. Tôi bắt đầu đọc và trả lời thư của độc giả. Trong đồng thư, có một lá thư của Thôi Vạn Thạch, hẩn cho biết đã dọn nhà rồi và hy vọng rằng, chủ nhật này tôi sẽ bớt chút thời gian đến gặp hẩn. Hẩn có ý định mở cuộc triển lãm hội họa, nếu tranh của hẩn tiêu thụ khá, hẩn sẽ mở cuộc triển lãm vòng quanh Đông Nam Á.

Tôi đun một bình cà phê và mang ra nhấm nháp. Dưới sức kích thích của cà phê, tôi cầm bút lên viết một hơi xong cả hai, ba ngàn chữ, hoàn tất luôn bài tôi bỏ dở hôm trước.

Có lúc suy nghĩ cả đêm mà kết quả cũng vẫn hoàn trang giấy trắng, có lúc vừa cầm bút là ý tưởng theo dòng mực tuôn ra. Hôm nay hứng thú dân tràn ngoài sức tưởng tượng, tôi đã hoàn tất một truyện ngắn mà thấy vẫn còn hứng thú và cảm nghĩ lúc ở trên đỉnh núi.

Hành văn cũng như vẽ, có sơ lược cảnh vật rồi, thì lúc lên màu sẽ hết sức dễ dàng. Tôi đẹp cuộc gặp gỡ của Bạch Lộ và người kia tưởng tượng thành một mẫu truyện, triệt để áp dụng những lời lẽ văn hoa, bay bướm như thơ. Có những câu ngay cả tôi cũng cảm thấy thắc mắc, nhưng tôi vui thú lắm, tôi viết luôn một lúc đầy hai ba trang giấy. Và tôi định mang cuộc tình của Việt Sanh dựng nên một truyện ngắn về mối tình giữa thầy và trò. Bỗng nhiên có tiếng chuông điện gọi cửa, tôi đoán chắc Lưu Triết đã về.

Tôi không muốn để hẩn xua đuổi cái cảm hứng ngàn năm một thuở của tôi, nên lấy chìa khóa ném xuống cho hẩn.

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du

Chương 20

Ba hôm liên tiếp tôi không hề bước xuống lầu một bước. Nguồn cảm hứng thật vô biên. Tôi vừa tóm tắt xong một thiên truyện dài, chia ra mười mấy đoạn, tình tiết trong mỗi đoạn viết lại chi tiết hơn.

Vai nữ chính tương tự như Bạch Lộ, nàng tượng trưng cho một người con gái hiền lành, thuần khiết và biết hưởng thụ tình yêu. Nhưng đời nàng gặp nhiều bất hạnh, những thanh niên vây quanh nàng đều là hạng du thủ du thực, làm đời nàng trôi nổi bao phen.

Vai nam, tôi cho mang diện mạo, tính tình và cử chỉ của Lưu Triết, một tay sở khanh chuyên đùa gạt đàn bà.

Câu chuyện bắt đầu tại một ngôi giáo đường, tôi lấy tình cảnh lúc Bạch Lộ ngồi khóc hôm nọ.

Tôi thấy việc tạo dựng nhân vật coi như đã thành công, nhất là về người thiếu nữ.

Tình tiết cũng rất éo le, gay cấn, có một điều duy nhất khiến tôi không được hài lòng lắm, là câu chuyện có vẻ tầm thường, như một số tiểu thuyết thời đại. Nó đã ra ngoài lý tưởng của tôi.

Do đó, tôi liền đổi thiên truyện dài này thành một tập truyện trung bình, theo tốc độ tiến triển của cảm hứng, tôi dự tính sẽ hoàn tất truyện trong vòng một tuần.

Nhưng chỉ được bốn hôm là đã đến ngày hẹn của Thôi Vạn Thạch. Tôi phải tạm thời ném bút sang bên.

Nhớ ra tôi và Thôi Vạn Thạch đã không gặp nhau gần một năm, khi gặp lại nhau chúng tôi lại thân thiết hơn. Hoàn cảnh của hắn hiện tại khá hơn sự tưởng tượng của tôi nhiều. Hắn ở một khách sạn mới cất tại Tiềm Sa Chủy. Ánh sáng và cách bày biện trong phòng thật lý tưởng. Đáng kể nhất là cái lười biếng, ăn diện của nghệ thuật gia nay cũng đã được cải thiện. Tóc tai, áo quần rất tề chỉnh, mặt mày cũng tươi tắn ra. Bộ vó của hắn cũng không tệ lắm. Người cao và gầy, trán rộng, mắt to, mũi cao, có người hoài nghi hắn có hai dòng máu.

Vạn Thạch kể cho tôi nghe đời sống của hắn trong một năm nay. Hắn đi dạy vẽ thêm, làm giáo sư dạy vẽ tư gia, và có thời kỳ hắn còn làm cho công ty quảng cáo. Về sau vì muốn có nhiều tiền, hắn đã vẽ nhiều bức tranh giả cổ, bán cho du khách Mỹ. Nhờ có nhiều tiền nên đời sống kham khổ của hắn trước đây được cải thiện dần. Nhưng dù sao hắn cũng còn một chút lương tâm nghệ thuật, nên khi đời sống đã có căn bản hắn bỏ nghề ngay. Hiện nay đang hợp tác với mấy người bạn lập một phòng vẽ, hắn có thể yên tâm vẽ những bức tranh theo ý mình thích.

- Sao lâu nay cậu không liên lạc với tôi, nếu cô Phụng, con giáo sư Trung không nói về cậu thì tôi quả quyết là cậu đã bị mất tích rồi.

- Tôi có đến tìm cậu ở địa chỉ cũ, nhưng cậu đã dọn đi. Về sau tôi có gặp Trương Đức Sanh mới biết được địa chỉ mới của cậu. Lẽ ra cậu phải cho tôi biết địa chỉ mới của cậu sớm hơn chứ!

- Trước đây tôi chưa có chỗ ở nhất định, - Vạn Thành cười cay đắng – Vả lại, lúc bấy giờ tôi đang vẽ tranh giả, chẳng có vẽ vang gì mà cho bạn bè biết. Hơn nữa, tôi đang yêu... Cậu cũng hiểu cho, khi có bạn gái, thì bạn bè cũng bỏ qua một bên hết.

- Tôi thành thật chúc mừng cậu!

Tôi vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ vì tôi vừa định hỏi thì hắn đã nói trước, cũng đỡ cho tôi khỏi phải lựa lời.

- Chắc cậu lấy làm lạ, một tên họa sĩ nghèo mạt rệp như tôi mà cũng yêu với đương phải không? Nhưng ngày nay đã bảnh bao hơn xưa rồi.

- Tôi tin rằng tình yêu có thể biến đổi phẩm cách của một con người.

- Đúng! Hiện giờ cậu chỉ trông thấy vẻ ngoài của tôi, chứ cậu chưa trông thấy nội tâm của tôi – Vạn Thạch cảm động gật đầu thấp giọng

– Cậu có biết sao tôi không vẽ tranh giả nữa không? Chính là nguyên nhân đó đấy.

- Cậu ngưỡng với “bồ” chứ gì?
 - Không hẳn như thế! Thực ra là tôi biết tự giác, một tâm hồn như nhuốc không xứng đáng lãnh một tình yêu trong sạch. Ngược lại, nó là sự lừa gạt, cũng như tôi đã lường gạt các du khách ngoại quốc vậy.
 - “Bồ” cậu có biết việc này không?
 - Dĩ nhiên phải biết. Chúng tôi đối xử với nhau rất thành thật. Có thời kỳ nàng còn làm phụ tá cho tôi nữa. Nàng hiểu tôi, cũng như tôi đã hiểu nàng. Nàng rất khéo léo, cho đến độ người ta thấy nàng giao tiếp với người ngoại quốc, người ta còn nghi nàng là một loại “me” quốc tế.
 - Cậu gặp nàng trong trường hợp nào?
 - Nàng là học trò của tôi, rồi tôi dạy riêng cho nàng tại nhà, về sau nàng giúp tôi trong công việc làm ăn... Tôi khỏi phải nói nhiều, tự nhiên cậu sẽ rõ, vẽ hình người cần chi phải vẽ cả ruột gan.
 - Thế thì đúng là mối tình của thầy và trò rồi! Tôi sức nhớ đến tình cảnh của Lâm Việt Sanh.
 - Nếu nói một cách chi tiết hơn thì không kể như thế được! – Vạn Thạch cười híp mắt – Điều tôi dạy nàng chỉ là kỹ thuật, cũng như là thầy dạy lái xe vậy, cậu có thể cho như vậy là thầy trò sao?
 - Cậu biết rõ gia cảnh của nàng chứ?
- Vạn Thạch ngoe nguẩy chiếc đầu ngâm nga:
- Gặp nhau trên bước đường mây. Cần chi phải biết có từng quen chẳng? Ngoại trừ những người sinh trưởng ở Hương Cảng, còn thì đều là dân tị nạn. Chúng tôi đã giao kết với nhau và không nhắc đến dĩ vãng để khỏi phải thắc mắc. Kể từ hôm chúng tôi yêu nhau, hai người đều xem đó là ngày bắt đầu cuộc đời mới, cũng chính ngày đó, tôi đã cởi bỏ chiếc áo dính đầy dầu sơn.
 - Cậu đã nghĩ đến việc cưới vợ?
 - Dĩ nhiên, du khách cũng phải về nhà chứ? Chúng ta không thể đi dạo mãi trên con đường tình ái suốt đời được.
 - Còn nàng thì sao?
 - Nàng à? – Vạn Thạch do dự giây lát – Nàng không nghĩ đến việc lấy chồng. Tôi đang thuyết phục nàng. Tôi mời cậu đến đây, là để giúp tôi giải quyết hai vấn đề: Vấn đề thứ nhất là mở triển lãm hội họa, mong rằng cậu giúp tôi viết một bài báo. Vấn đề thứ hai là nhờ cậu nghĩ cách giúp tôi thuyết phục nàng.
 - Vấn đề thứ nhất rất dễ, tôi có thể giới thiệu cho cậu một người hiểu biết nhiều về ngành hội họa để họ viết bài cho cậu chính xác và hữu hiệu. Vấn đề thứ hai, tôi nghĩ trước nhất cậu phải tìm hiểu lý do tại

sao nàng không bằng lòng lấy chồng, có gì khó khăn đâu. Có thể nàng đang lo nghĩ về vấn đề sinh sống sau khi kết hôn.

- Điều này không thành vấn đề. Hoàn cảnh của nàng khá hơn tôi, chẳng hạn như nàng có xe hơi, còn tôi chỉ có thể mua trả góp chiếc xe hai đời chủ.

- Nàng có hài lòng về nghề nghiệp của cậu không?

- Đó cũng không thành vấn đề, nàng rất ái mộ tài nghệ của tôi, có khi làm tôi phải đỏ mặt.

- Nàng thích tính tình của cậu không?

- Chẳng chút thắc mắc, nàng bảo rằng sự thay đổi của tôi còn nhanh và tốt hơn cả dự tính của nàng – Vạn Thạch đắc ý cười – Hơn nữa, nàng còn bảo tôi có thể trở thành người chồng gương mẫu, vì lẽ hầu hết đàn ông đều rất ích kỷ, giữ vợ rất kỹ, còn tôi hoàn toàn để cho nàng tự do, cho nàng sung sướng trên phương diện tinh thần. Tôi đã giao chìa khóa cho nàng và tôi tự giam mình trong phòng vẽ, bằng không, làm sao tôi vẽ được nhiều tranh như thế.

- Sức mạnh của tình yêu khủng khiếp thật! – Tôi pha trò – Hèn gì cậu không thềm đến thăm bạn bè nữa.

- Cậu xem – Vạn Thạch nghiêm chỉnh đưa tay chỉ những bức tranh trên tường – Đây đều là thành tích gần đây của tôi, nhưng phải kể là thành tích của nàng mới đúng.

- Khi nàng được tự do, cậu có rõ phạm vi hoạt động của nàng không?

Vạn Thạch hốt hoảng:

- Cậu nghi nàng có bạn trai khác à?

- Tôi không có ý như vậy.

Sắc mặt Vạn Thạch đột nhiên thay đổi nhanh chóng:

- Nếu là ai khác nói như thế, không chừng tôi đã nổi giận rồi. Nay tôi đã mời cậu làm cố vấn, thì tôi không thể không lịch sự. Vấn đề này chẳng có gì đáng nói cả, nhưng có điều tôi phải giải thích với cậu.

- Tôi thiết nghĩ cậu cũng không cần phải giải thích, tôi tin tưởng vào căn bản tình yêu của hai người lắm.

- Không, không! – Vạn Thạch nắm lấy cánh tay tôi, hai bàn tay ướt đầm mồ hôi – Nàng có rất nhiều bạn trai, nhưng đó chỉ có tính chất xã giao. Tôi không thể nói dối cậu, tôi biết có rất nhiều người đeo đuổi nàng, trường hợp này cũng không lạ gì; một vật xinh đẹp thì ai cũng muốn chiếm làm vật sở hữu. Về điểm này, những người học mỹ thuật như chúng tôi hẳn cảm nhất, một bức họa đẹp thì mọi người đều ưa thích. Họa sỹ chúng tôi phải mang nét đẹp ghi lại trên mặt vải.

Dường như Vạn Thạch có vẻ băn khoăn, tôi thừa dịp tìm hiểu hẩn cặn kẽ hơn:

- Theo lời cậu thì cô bạn của cậu giao thiệp rất rộng?

- Nhưng nàng không thể yêu hai người cùng một lúc.

Tôi nhớ đến vẻ mặt ủ rũ của Lâm Việt Sanh, nên tôi không thể nhắc nhở Vạn Thạch

- Một người con gái lựa chọn đối tượng kết hôn giữa nhiều bạn trai là chuyện tất nhiên, cậu không thể lo là vấn đề này, mặc dù cậu có thể là người nàng yêu quý nhất.

Vạn Thạch không dẫn lòng được, hẩn ngập ngừng nói:

- Tôi không muốn xâm phạm tự do cá nhân của nàng.

- Không, tôi tin là nàng yêu cậu, nàng sẽ thẳng thắn cho cậu biết mọi hoạt động của nàng.

Vạn Thạch cúi đầu xuống, ngẫm nghĩ một hồi:

- Nàng cho tôi biết có mấy người theo đuổi nàng, một là người cùng xứ sở, một người nữa là anh cô cậu.

- Mỗi liên hệ giữa họ có lợi hơn cậu nhiều lắm!

Thôi Vạn Thạch gật gù:

- Vâng

- Như vậy là mối liên hệ tam giác rồi?

- Nhưng không phải là tam giác đều. Người cùng xứ nàng là một thằng bé con, nàng cho tôi biết, nàng chỉ xem nó như em thôi.

- Cậu cho rằng nàng không giờ yêu thằng bé đó?

- Không bao giờ. Không có người con gái trưởng thành nào lại đi yêu thằng bé con.

- Chính thằng bé đã tỏ ra là nó đang theo đuổi nàng à?

- Ừ! Họ quen nhau từ nhỏ, nhưng hẩn đã quên mất sự sai biệt tâm lý giữa nam và nữ lúc trưởng thành.

- Rồi cậu định xử làm sao?

- Chúng tôi không nỡ làm hẩn thất vọng. Nhất là tôi, tôi sợ người ngoài hiểu lầm là tôi đã ỷ thế hiếp kẻ cô thế.

- Chẳng có gì đáng ngại thật! Còn người anh cô cậu của nàng thì sao?

- Càng không thành vấn đề!

- Ừ! Tôi hỏi là hỏi vậy mà! Người anh bà con cô cậu của nàng là người thế nào?

- Thương gia! Trên phố đâu hiếm hạng thương gia tầm thường đó. Lúc đầu tôi phải lo nghĩ rất nhiều về hẩn, hiện nay tôi đã yên lòng vì tôi không còn là tên thợ vẽ nghèo nàn nữa, số tiền tôi dành dụm được đủ để tạo lập một mái gia đình ấm cúng.

- Cứ theo tình trạng này, cậu đã nắm chắc kết quả rồi! Tôi sắp được uống ly rượu mừng!
 - Đôi khi tôi cũng lo cho sự chủ quan của tôi, nên tôi muốn hỏi ý kiến cậu.
 - Cậu bằng lòng giới thiệu nàng cho tôi biết không?
 - Tôi phải hỏi ý kiến nàng rồi mới trả lời được.
 - Cậu có ảnh của nàng không?
 - Nàng không thích chụp ảnh. Có mấy lần tôi đề nghị vẽ một bức chân dung cho nàng, nàng đều từ chối cả. Về sau, tôi phải dùng hết mọi cách mới vẽ được sau lưng nàng.
- Vạn Thạch lấy từ góc tường ra một bức tranh lụa vẽ một thiếu nữ mặc áo tắm. Đẹp thật!
- Đây là kiệt tác đặc ý nhất của tôi! Nhưng vì vẽ bức tranh này mà suýt nữa tôi và nàng phải chia tay nhau.
 - Nàng phải hiểu biết sở thích của một họa sỹ chứ
 - Thôi, đừng nói việc này nữa. Có nhiều việc rất khó mà nói cho tường được. Đây là chuyện mới xảy ra gần đây thôi. Thú thật, tôi cũng hơi bất mãn và suýt tuyệt giao với nàng, nhưng dẫu sao giữa chúng tôi vẫn mặn nồng và nàng vẫn một mực yêu thương tôi.
 - Đây là hiện tượng thường xảy ra trong tình yêu! Nhưng có điều cậu cần phải tìm hiểu nàng kỹ hơn.
 - Tôi nghĩ sau khi thành hôn chúng tôi sẽ hiểu nhau hơn! – Vạn Thạch hờ hờ nói – Hãy đợi đi, cậu sẽ nhận được thiệp mời mà, không lâu đâu!
 - Có gì sai khiến, tôi nhất định sẽ tuân lệnh! Làm người giới thiệu, rể phụ, thậm chí đến viết những mảnh vải đỏ trên bản “Nghinh tân”
- Thôi Vạn Thạch cười hả hê.

Tình hé môi sâu

Dịch giả: Từ Du Chương 21

Chúng tôi ngồi ở quán cà phê Thanh Điều. Lần đầu tiên trông thấy mặt Lưu Triết rầu rầu.

Lưu Triết trình trọng hẹn tôi đến đây để nói một chuyện rất quan trọng với hắn. Tách cà phê đã cạn mà hắn vẫn chưa hé môi. Tôi phải mở lời:

- Chuyện gì thế?

- Có gì đâu! – Triết ngập ngừng – Tao muốn thảo luận với mày một vấn đề
- Vấn đề gì? Có phải là vấn đề triết học của mày không?
- Không! Vấn đề này không thể lấy triết học mà phân tích được. Có lẽ phải áp dụng quan điểm nghệ thuật của mày mới ổn.
- Được rồi, mày nói thử nghe coi!
- Theo mày, giữa con người và con người sao lại xảy ra những cái hiểu lầm vớ vẩn như vậy, phải chăng là vì những ác cảm sẵn có trong cuộc sống của mỗi người?
- Chắc không hẳn vậy. Vì nếu nghĩ cho kỹ thế nào cũng tìm được căn nguyên của cái hiểu lầm đó, rất tiếc tao không phải là nhà tâm lý học để phân tích tỉ mỉ hơn.
- Nó không nằm trong nguyên tắc tâm lý học đâu! Tao muốn mày giải thích bằng vào quan điểm của mày. Khi mày tạo dựng nhân vật, loại trừ những ân oán của loài người, mày còn cách gì để cho họ phải đối địch với nhau không?
- Quan niệm lãnh thổ, quan niệm giai cấp và quan niệm chủng tộc, tư tưởng chính trị vân vân, có thể là nguyên nhân của sự thù hận.
- Những điều đó đều nằm trong vòng ân oán của loài người mà tao vừa nói khi nãy
- Nhưng hoàn cảnh cá nhân cũng có thể tạo lòng thù hận – Tôi suy ngẫm giây lát – Và đặc điểm của diện mạo cũng có thể gây sự ưa ghét của hai người, chẳng hạn như trong tình yêu đôi lứa, mỗi người có một mẫu ý trung nhân lý tưởng, đôi khi chịu sự chi phối của một ấn tượng nào đó. Đàn ông lựa vợ hầu hết đều căn cứ vào người mẹ. Người đàn bà thì chịu ảnh hưởng nhiều về hình dạng của người cha.
- Ừ, cái mà mày nói đó đúng. Nhưng vấn đề của tao không phải vậy. Hai người vô cớ lại giận ghét nhau, như thế mày phải dùng cái gì để giải thích cho ra đây.
- Tao đành phải nghĩ đến kẻ thứ ba! Người thứ ba đó đứng giữa để gây ra sự hiểu lầm.
- Kẻ thứ ba? – Triết cúi đầu nghĩ ngợi.
- Mày đã gặp rắc rối tình cảm hả? Đau khổ vì tình đúng không? Triết gật gù và giải thích:
- Mày đừng hiểu lầm là người ta hiểu lầm tao, thậm chí nàng cũng không hiểu gì như tao!
- Mày có thể cho tao biết đầu đuôi câu chuyện được chẳng?
- Không, mày hãy tha cho tao việc này. Nhưng chắc chắn trong tương lai thế nào tao cũng nhờ mày giúp.
- Lẽ dĩ nhiên tao rất vui lòng.

- Tao phải cảm ơn mày trước! Nhưng tao phải cố làm hết khả năng của mình trước.
 - Được rồi, tao đợi tin tức của mày.
- Triết trầm ngâm một hồi rồi chuyển hướng câu chuyện:
- Gần đây mày có gặp giáo sư Trung không?
 - Có, tao có nói chuyện với cô Phụng. Cô ta ưa lý sự lắm.
- Triết buông tiếng thở dài:
- Không, nàng rất đáng thương hại!
 - Mày có cần tao nói gì với cô ta không?
 - Để tao nói cũng được. Việc này không thể nhờ ai giúp được.
 - Mày không thích nàng sao?
 - Tao thấy tao không yêu nàng.
 - Đây là vấn đề mà mày định hỏi tao đấy phải không? Đã có chuyện gì hiểu lầm à?
 - Không có gì phức tạp.
 - Lúc trước hai người thân nhau lắm mà, sao nay đột nhiên lại hững hờ đi?
 - Tình yêu nó kỳ lắm – Triết cười cay đắng – Không thể cho chính xác như hai với hai là bốn được. Có lẽ mày sẽ mắng tao thấy mới quen cũ, không trọng đạo nghĩa. Nhưng mày phải thông cảm cho tao trong chuyện này.
 - Mày thích cô biên tập viên kia hả?
 - Ừ, cứ cho cô ta là người thứ ba đi. Theo mày tao phải làm sao?
 - Tao không có ý kiến. Có lẽ tao sẽ có thiên kiến, nhưng cô Phụng quả là người xứng đáng, còn cô kia tao có biết gì đâu?
 - Tao không được phép yêu người khác à?
 - Chỉ có chút ân hận thôi!
 - Dĩ nhiên, tao cũng rất ân hận. Nhưng tình yêu có lúc cũng tàn nhẫn lắm.
 - Mày phải tự trung thực với mình.
 - Mày không phản đối hành động của tao à?
 - Tao không có quyền đó, cho dù tao có quyền đi nữa, tao cũng không muốn áp dụng nó.
 - Tình yêu không phân giai cấp, phải không?
 - Dĩ nhiên.
 - Cái tao nói không phải là giai cấp xã hội mà là giai cấp nhân cách.
 - Đúng, luyện ái là việc của trai và gái.
- Triết dường như đã lấy lại được niềm tin, hần mỉm cười nói:
- Theo mày, tình yêu có vấn đề khảo nghiệm không?
 - Phải có khảo nghiệm chứ. Trên thực tế khi yêu nhau chính là lúc hai

người đều đang khảo nghiệm nhau.

- Không có vấn đề sỉ nhục à?

- Trong yêu đương, không có vấn đề gì cả.

Triết gật gù:

- Nếu như có kẻ thứ ba, mày xử sự làm sao?

Tôi chợt nhớ đến vấn đề mà tôi đã thảo luận với Lâm Việt Sanh, tôi quả quyết nói:

- Phải công bằng.

- Có vấn đề đạo nghĩa không?

- Không.

- Thí dụ như tao và mày cùng yêu một người thì phải làm sao?

- Làm sao có như vậy được? Thí dụ của mày chẳng thích đáng tí nào cả.

- Không phải tao hoài nghi gì mày. Lẽ dĩ nhiên tao hiểu mày lắm.

Tôi không hiểu Triết muốn ám chỉ gì, tôi đành phải an ủi và khích lệ hắn:

- Với những điều kiện mày có, mày không cần phải lo nghĩ đến vấn đề này.

Triết thở dài và gọi bồi:

- Cho ly cà phê, không bỏ đường! Mày uống gì thêm?

Tôi thấy đã đến lúc phải đi thì bảo Triết:

- Tao phải ở đây một lúc nữa, mày không trách chứ?

- Không, tao phải về nhà. Tao còn nhiều thư từ và bài vở phải lo nữa.

Khi tôi bỏ đi, Triết ngồi lặng lẽ suy tư, nhẹ khuấy tách cà phê không đường, hắn dường như đã quên đi sự hiện diện của tôi.

Tình hế môi sầu

Dịch giả: Từ Du

Chương 22

Tôi nhận được một tấm thiệp hồng, nhưng không phải thiệp mừng của Thôi Vạn Thạch. Tôi kinh ngạc đến nỗi không tin ở con mắt mình. Vì tôi có quen biết với ai tên là Lawrence và cô Edlies đâu. Nhưng tên họ và địa chỉ của tôi rõ ràng như thế này đây, không có một sự lầm lẫn nào cả. Và tôi cố tìm mọi chi tiết để đoán mò, nhưng ngoài cái địa đồ chỉ đường, không còn gì khác nữa. Nhà mới xây cất

chưa có số, ngay dưới chân núi phía sau thành Cửu Long.

Tôi không thể nghĩ ai đùa dai như thế vì ngày “cá tháng tư” (poission d’ April) đã qua rồi, ai còn trêu ghẹo gì nữa. Cuối cùng tôi đành đoán có lẽ đây là độc giả của tôi.

Với nghề nghiệp của tôi, ngẫu nhiên nhận được sự mời mọc của người khác cũng chẳng lạ, nhưng thông thường các thiệp mời đều có báo trước. Tôi xé thiệp đi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi lại ráp nó lại.

Tôi đặt ra bao nhiêu câu hỏi, từ nghiêm trọng đến bốn cột, và suy đi nghĩ lại, mãi đến hoàng hôn tôi mới quyết định cứ đi xem sao.

Theo tập quán tại địa phương này, tôi mua một bó hoa và một lẵng trái cây. Thì dù cho nữ chủ nhân là người Trung Hoa hay là người ngoại quốc tôi cũng không đến nỗi phải ngượng.

Theo bản đồ, tôi tìm được nơi đó một cách hết sức dễ dàng, vì lẽ chung quanh toàn nhà gỗ màu tro thẫm, chỉ duy nhất có một ngôi nhà gạch màu trắng.

Trong khu dân nghèo khó hỗn loạn và bẩn thỉu này, ngôi nhà gạch trông sạch sẽ và xinh đẹp hẳn ra, nhất là bãi đất trống ở trước cửa còn đặt nhiều chậu hoa và những cây Đông Thanh (*) được cắt xén hết sức cẩn thận.

(*) Cây Đông Thanh: Một loại cây quanh năm xanh biếc, đầu mùa hạ trổ hoa màu vàng nhạt, và kết trái hình cầu màu đỏ tía.

Tôi hỏi bằng tiếng Anh:

- Đây có phải là nhà của bà Lawrence không?

Trong nhà không có tiếng trả lời nhưng đèn bật sáng và có tiếng ho húng hắng của một bà già trong nhà vọng ra.

- Thưa bà, tôi muốn hỏi bà Lawrence ạ - Tôi nói bằng tiếng Quảng

Đồng không mấy thành thạo.

Cánh cửa được mở ra, giờ đây lại từ từ khép lại. Tôi đã bị lừa rồi, và tự mĩa:

- A! Hay ta đã tìm lầm nhà rồi!

Tôi quay mình toan bỏ đi, bỗng cánh cửa lại xịch mở, một bà lão người Tây phương đầu tóc bạc phơ, ngồi trên chiếc xe lăn tay nhìn tôi. Ngay khi tôi định lên tiếng xin lỗi thì bà lão đã nói bằng tiếng

Quan thoại:

- Ông tìm ai?

- Dạ, bà Lawrence!

- Bà Lawrence à? – Bà lão phe phẩy cái quạt lông bằm - Ở đây chỉ có cô Edlies thôi!

- Đúng rồi, tôi đã quên hỏi cô này – Tôi bèn lấy thiệp mời cho bà ấy xem.

Bà lão tiếp lấy xem một hồi, đoạn gật đầu nói:

- Xin mời vào! Con bé này được chiều chuộng quá sinh ra hư đốn.

Tức chết đi được! Nó chỉ cho tôi biết là đêm nay nó có mời một người bạn đến đây thôi.

Tiếng Quan thoại của bà lão khá lưu loát, cử chỉ cũng rất tao nhã làm tôi hết sức ngỡ ngàng. Một gia đình điển hình cho giai cấp trung lưu, ghế salon, tủ lạnh, trên tường treo một bức tranh sơn dầu, chiếc radio đặt trên quầy đang hát những bản nhạc miền Bắc.

Tôi lại ngắm vị nữ chủ nhân thêm một lần nữa, xem ra bà đã hơn năm mươi tuổi. Bà mặc chiếc áo dài Trung Hoa kiểu xưa, mắt to, mũi cao, má hóp, trên mặt có những vết nhăn thật nhỏ. Có lẽ vì vấn đề sức khỏe nên sắc mặt bà rất ảm đạm. Nhưng bà vẫn giữ đúng phong cách làm mọi người phải kính nể. Bà mời tôi ngồi, bảo cô tớ gái mang nước lên, và đưa tay nhận bó hoa của tôi, thoáng đưa lên mũi ngửi:

- À! Thơm quá. Quê tôi vào mùa xuân mới có loài hoa kiếm lan tươi tốt thế này!

- Thưa bác, xin bác vui lòng cho cháu biết quý danh được không ạ?

- Cậu cứ gọi tôi là bà Hoa được rồi.

- Thưa bác, cháu mạo muội quá. Cháu thật không nhớ ra chúng ta đã gặp nhau ở nơi nào, còn về cô nhà, có lẽ cô ấy đã đọc được tác phẩm của cháu, nói ra thật chẳng đáng chút nào cả.

- Tôi rất vui lòng được tiếp cậu tại đây, - bà Hoa cười giọng hiền hòa

- Con gái tôi có lẽ là độc giả của cậu. À! Edlies bảo tôi đừng cho cậu biết, nhưng cậu đừng để mắc lừa nó nhé.

- Tên Edlies chắc không phải tên thật của cô ấy.

- Tên thật đấy! Nó tự sửa lấy từ ngày nó biết đọc, đâu khoảng bảy tuổi gì đó nó đọc quyển “Edlies huyền du ký”.
 - Nhưng cháu chưa có bạn gái ngoại quốc.
 - Không, nó là người Trung Hoa đấy chứ - Bà Hoa sờ thoáng qua cánh tay áo – Tôi cũng là người Trung Hoa, tuy nhiên, tổ tiên tôi là người Pháp. Ngoại trừ mắt, và mũi có tính di truyền, ngoài ra tôi có gì khác người Trung Hoa đâu?
- Ngôn ngữ và hành động của bà lão này hơi ngông, nhưng phải công nhận là bà nói đúng. Cách ăn mặc và điệu bộ của bà thật không khác một bà lão Trung Hoa.
- Hơn nữa, tiếng Quan thoại của tôi còn khá hơn cậu nữa là khác. Cách phát âm của cậu không được đúng lắm. Quê cậu ở phía nam Trường Giang hay ở phía bắc?
 - Dạ, quê cháu là một xóm làng vắng vẻ ở phía hạ lưu sông Hoàng Hà.
 - Thế thì đúng rồi – bà Hoa thích thú cười to – Ba mươi năm trước tôi có đi ngang qua chiếc cầu sắt của sông Hoàng Hà tại Trịnh Châu, lúc đó, cậu hãy còn bò dưới đất đấy! À, tôi thiếu lịch sự quá. Tôi không nên nói nhiều quá với bạn của con gái tôi mới phải.
 - Dạ, có hề gì đâu!
 - Cậu thử đoán xem, tại sao tôi lại đi Trung Hoa?
 - Thưa bác, cháu đoán nhất định là bác đi truyền giáo ở phía bắc Trung Hoa.
 - Không phải, tôi là người Trung Hoa chính cống. Mời cậu dùng trà. Tôi nói đùa với cậu đấy! Thú thật, lòng tôi là của Trung Hoa, nhưng tôi rất hồ thẹn, sự hiểu biết của tôi về Trung Hoa ít ỏi quá. Tuy nhiên, tôi và chồng đã cư trú ở Trung Hoa rất nhiều năm.
 - Thưa bác, bác trai có nhà không ạ?
 - Hoa là tiếng họ của mẹ tôi. Theo tôi thì lão kể như đã chết, nhưng có lẽ lão vẫn còn sống.
- Có thể là bà đã bị phụ rẫy nên bà mới không muốn nhắc đến chồng bà, cả đến họ chồng bà cũng bỏ luôn. Tôi ái ngại chuyển hướng câu chuyện:
- Cô nhà có nhắc đến chuyện quen biết giữa cháu và cô ấy không nhỉ?
 - Không! Chờ nó về rồi nó sẽ cho cậu biết!
 - Cảm ơn bác. Bao giờ cô ấy mới về nhỉ?
 - Đêm nay có lẽ sớm hơn – Bà Hoa nhìn đồng hồ treo - Nó đoàng hoàng lắm, chưa bao giờ thất hẹn với bạn bè cả, theo tôi nghĩ, nó phải nhớ khách của nó hơn tôi mới phải chứ.

- Cháu mong gặp cô ấy. Nếu không có việc gì, cháu sẽ không dám quấy rầy bác và cô nhà.
- Sao lại nói thế? Cậu nên tha thứ cho nó. Tôi nghĩ đây chắc là nó muốn tôi tiếp chuyện với bạn nó để tôi đỡ buồn tẻ vậy mà – bà Hoa khẽ xê dịch chiếc xe lăn tay thờ dài ai oán – Từ khi tôi dùng chiếc xe này thay chân, tôi buồn muốn chết đi, không một ai đến thăm và cũng chẳng một ai trò chuyện với tôi cả.
- Cô nhà phải làm vui cho bác chứ.
- Nó phải đi làm việc. Cho dù tôi không bệnh tật gì nó cũng phải đi làm việc.
- Cô Hoa làm việc ở đâu thế thưa bác?
- Tôi lợi dụng cơ hội để hỏi cho rõ vì trước kia tôi có diễn thuyết tại một trường nữ trung học. Có lẽ cô ta là nữ giáo sư cũng nên.
- Lúc trước nó làm thư ký tại một hãng xuất nhập cảng. Hiện nay nó đã nghỉ việc, nhưng đêm nào cũng phải đi dạy kèm trẻ em.
- Cô ấy có dạy cho trường giáo hội không?
- Không! Nếu dạy được ở trường Giáo hội thì tốt quá vì nó cũng tin tưởng Chúa, nhưng nó không chịu. Tuy nhiên, tiền dạy học cũng không nuôi nổi tôi, mỗi hôm tôi phải uống thuốc đều đặn nếu không thì bệnh phong thấp hành hạ tôi không chịu nổi. Giờ thì nó đang dạy kèm cho các con nhà giàu có, dư chút thì giờ thì làm thêm ít việc kiếm thêm ít tiền. Sống ở Hương Cảng mà không chạy đôn chạy đáo thì làm sao mà sống được chứ?
- Như vậy chắc hẳn là cô ta chẳng có liên hệ gì với tôi rồi. Tôi muốn từ giả nhưng trông thấy vẻ khao khát muốn tâm sự của bà, tôi tội nghiệp nên đành phải nán thêm chút nữa.
- Có lẽ cô nhà nên về sớm một chút để hầu chuyện bác chứ
- Nó bận lắm. Tôi không thể làm phiền nó, tôi cho nó được tự do hoàn toàn. Nay nó đã hai mươi mốt tuổi. Có thể tự định lấy cuộc đời nó nên cũng phải cho nó giao thiệp chứ! Cho dù là trước đây tôi cũng không can thiệp đến cuộc sống của nó, tôi nghĩ tôi là một bà mẹ hiền, nhưng không phải là một bà mẹ hiền trong gia đình Trung Hoa.
- Lòng mẹ yêu con thì ở đâu cũng thế cả! Sự dạy dỗ của bà mẹ Trung Hoa đối với con cái có lẽ hơi nghiêm khắc, nhưng con cái đã ngoan ngoãn thì có ai can thiệp một cách vô lý đâu.
- Đúng thế! Tôi không hề dạy dỗ con gái tôi, điều này người khác không hiểu lắm đâu. Không hẳn là vì nó không cha, thật sự là từ nhỏ nó đã chịu nhiều cay đắng, cứ mỗi lần nghĩ đến điều này là tôi lại đau xót khôn cùng.
- Cháu đã nói, con cái ngoan thì không cần phải dạy dỗ khe khắt.

- Nhưng cách đây hai hôm, tôi có đánh nó một trận. Tôi đã nghĩ rằng, tôi đánh nó đau lắm nhưng nó không biết là lòng tôi còn đau hơn cả nó.

- Tại sao thế thưa bác?

- Tôi bảo nó là phải tuyệt giao với một người bạn trai, nhưng nó không nghe.

- Cháu nghĩ đó là vì bác thương cô ấy, người bạn của cô ấy chắc là người xấu.

- Không, nó rất đoàng hoàng.

- Ủa?

- Tôi không thể nói rõ được và tôi cũng không nói cho nó biết, hay bắt cứ một người nào biết cả. Thôi, chúng ta bỏ chuyện này đi! Xin cháu chớ hiểu lầm. Tôi không bắt con gái tôi làm ni cô, vì ngoại trừ người thanh niên kia, tôi sẵn sàng đón tiếp bất cứ người bạn trai nào của nó đến nhà. Cậu xem! – Bà đưa tay chỉ vào một phòng – Tôi đã chuẩn bị cho nó tất cả rồi đấy.

Một bàn ăn đã bày sẵn, có cả hoa và trái cây.

- Nó có cho tôi biết, người bạn trai nó mời đến là một nhà thơ. Nhà thơ không như những thương gia tầm thường, cần phải tràn đầy ý thơ. Do đó, tôi đã chọn lựa gian phòng này. Nếu đèn tắt đi, ánh trăng sẽ soi vào rất thơ mộng.

Nghe bà Hoa nhắc đến ánh trăng, tôi vội nhìn đồng hồ tay. Chính giờ đúng, tôi không thể đợi thêm nữa, bèn đứng dậy, từ giã.

- Kìa, con gái tôi về rồi. Cậu có nghe thấy tiếng hát của nó không? Tôi nhìn ra ngoài, nghe mang máng có tiếng hát, lúc ngưng, lúc liên tục theo hơi gió:

Bao giờ trở lại người yêu hỡi? Vì anh, nước mắt em cạn rồi...

Tôi kinh ngạc nói:

- Đây là bản nhạc thịnh hành nhất trong thời kỳ kháng chiến. Đúng là cô ấy hát à?

- Đúng! Tôi nghe cả tiếng bước chân quen thuộc của nó.

- Giọng hát của cô ấy khá lắm!

Bà Hoa không trả lời chỉ lắng nghe, sắc mặt thâm trầm ngơ ngẩn. Bà Hoa gật gù:

- Hay lắm!

- Dường như tôi có nghe qua điệu nhạc này rồi

Bà Hoa như vừa tỉnh cơn mộng, nhìn tôi nói:

- Hai mươi năm trước, bản nhạc này rất thịnh hành vào lúc chiến tranh giữa Nhật Bản và Trung Hoa chúng ta. Hiện nay không còn ai hát đến nữa. Nhưng, hôm nào tôi cũng bảo nó phải hát cho tôi nghe.

Bây giờ nó lại hát sang bản khác rồi!

- Cô ấy hát bản gì thế?

- Cậu thử nghe xem, tốt nhất cậu nên mang hết tâm hồn ra để nghe, thì rõ lắm.

Quả nhiên, tiếng ca càng lúc càng rõ, từng âm thanh một vang lên:

Tình tôi và chàng sâu như biển cả

Nước biển đỏ,

Trôi không sạch hận thù của chàng và tôi

Nước biển đỏ,

Rửa không sạch máu và nước mắt của tôi...

Một cơn gió thổi qua, tiếng hát lại trở nên mù mờ:

Ánh dương quang chiếu vào chiếc ghe cô độc

Chàng đã nhìn tôi mỉm cười

Nụ cười tang thương

Bà Hoa buông tiếng thở dài

Ta đứng bên bờ cất tiếng ca

Hương hoa ngây ngất cõi lòng ta,

Cửu Long vang tiếng,...

- Bạch Lộ!

- Bạch Lộ là ai? Cô ấy cũng biết bản nhạc này à?

- Con gái của bác chứ ai! Cô Bạch Lộ. Cháu có nghe cô ấy hát bài này rồi.

Bà Hoa trở mắt nhìn tôi không hiểu.

HẾT

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 07/03/2009 12:33:35 SA